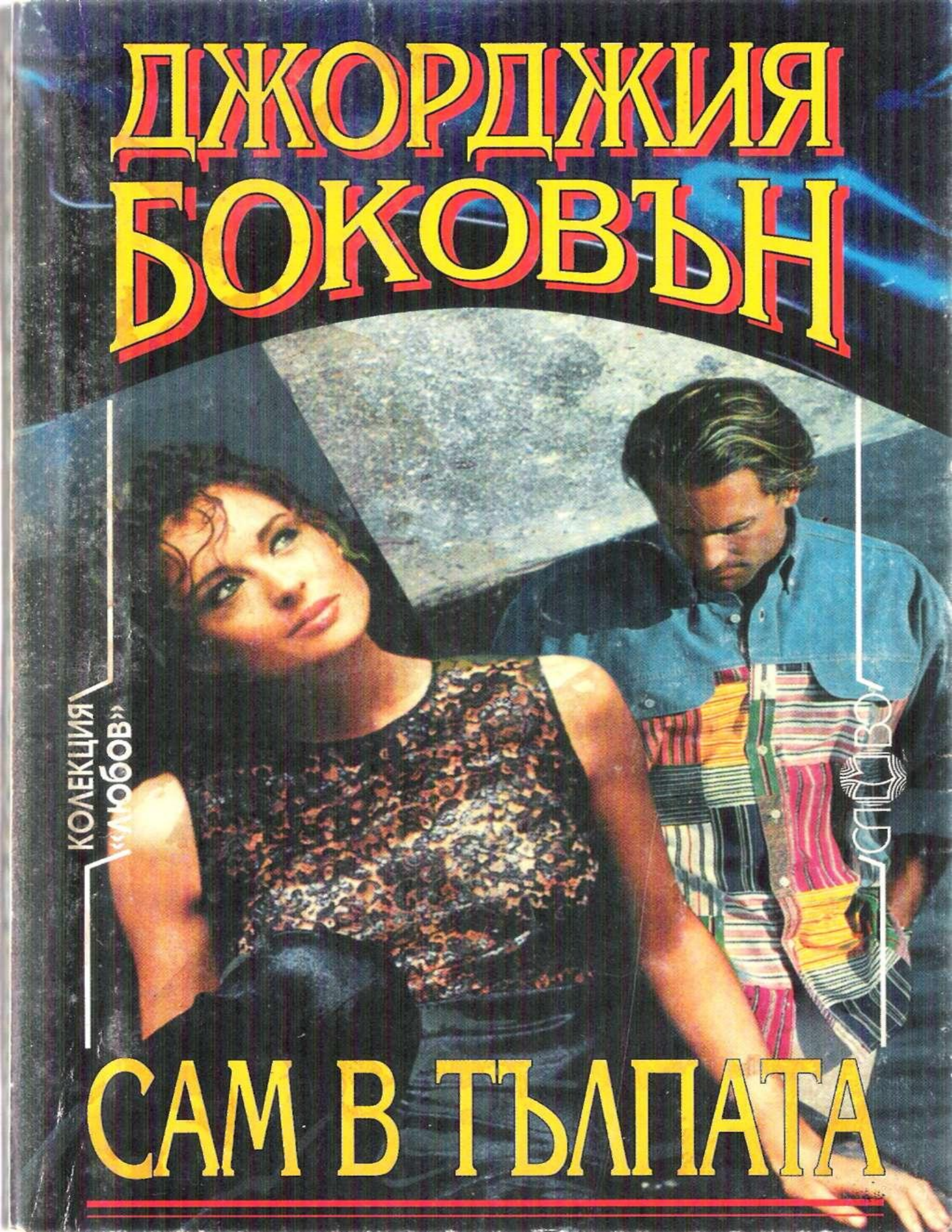

ДЖОРДЖИЯ БОКОВЪН

КОЛЕКЦИЯ
«ЛЮБОВ»

КОЛЕКЦИЯ
«ЛЮБОВ»

САМ В ТЪЛПАТА

ДЖОРДЖИЯ БОКОВЪН САМ В ТЪЛПАТА

Превод: Таня Найденова

chitanka.info

Катастрофа в миг превръща шеметната кариера на популярния кълтри певец Коул Уебстър в мъчителен спомен, а него самия — в тъжен самотник. Но съдбата среща Коул с неотразимата чаровница Холи. Стъпка по стъпка те заедно вървят по пътеката на приятелството и заедно преодоляват надежди и разочарования. За да открият внезапно разтърсващата сила на споделената, на всепоглъщащата страстна и нежна любов.

ПРОЛОГ

Коул Уебстър прокара внимателно пръсти по превръзките върху лицето си. Нищо не се случи. Увеличи малко натиска и пръстите му бавно потънаха в меката марля.

Според хирурга през деветте часа, които Коул прекара на операционната маса, имаше няколко критични момента, когато животът му буквално висеше на косъм. Някои от костите на лицето му не бяха просто счупени, а невъобразимо натрошени на съвсем малки частички и цяло чудо бе, че някоя от тях не бе проникнала в мозъка. На крака му, счупен на две места, бе сложена метална шина, но това бе просто дреболия в сравнение с тежките наранявания на главата. С Коул, разбира се, се занимаваше цял екип от изтъкнати специалисти по лицева хирургия. Те бяха шили, кърпили и сглобявали частичка по частичка лицето му. За нещастие челюстта също бе счупена и той бе принуден мълчаливо да понася болките, докато свързващата тел не бъдеше свалена. А докато ужасният наглед оток не спаднеше, чертите на лицето му си оставаха пълна загадка.

В съзнанието му изплува далечен спомен. Когато беше още момче и обикаляше панаирите с един второкласен кьнтри състав, често се бе натъквал на една мила възрастна жена, чиито ръце артритът бе напълно деформирал — пръстите ѝ бяха ужасно подути и изкривени навътре. Когато я бе попитал дали я боли, тя бе отвърнала:

— Не чак толкова много, но беше време, когато си мислех, че ако стоваря чук върху тях, ще се почувствам по-добре.

Тогава я бе погледнал в недоумение и с недоверие, но сега, двадесет години по-късно, разбра. Нямаше с какво друго да сравни ужасяващото безсилие и нечовешка болка.

В този момент пръстите му изглежда напипаха някакво изключително уязвимо и болезнено място. Сякаш нажежен шиш прониза лявото му око и Коул с отчаян глух стон се отпусна на възглавницата. Мислеше, че по-големи болки едва ли е възможно да изпита, но явно се бе лъгал. Постоянната пулсираща болка бе нищо в

сравнение с това остро, безмилостно бодване, което го остави почти без дъх. Един от лекарите при тазсутрешния преглед го бе посъветвал да се опита да приеме положението си откъм положителната му страна. Наистина, като си помислеше за другата възможност...

И все пак докторът не разбираше, в противен случай щеше да знае, че има неща, в сравнение с които смъртта е за предпочитане. Например, когато мотоциклетът се изплъзва под теб и полита в зейналата пропаст на каньона, като преди това се удря челно в едно дърво. Най-лошото от всичко обаче беше споменът. Най-малката подробност от преди, и след като моторът поднесе по мазното петно на пътя, бе връзана с поразителна яснота в паметта му.

През кървавочервената мъгла на болката до слуха му долетя лекото скръцване на отваряща се врата. Коул с мъка се опита да се привдигне, за да види кой бе влязъл в стаята.

— Открих я! — обяви Франк Уебстър, приближавайки се с бързи крачки до леглото му. На устните му играеше тържествуваща усмивка. — Не би могла да бъде по-хубава, дори ако специално бяхме поръчали да я построят. Къщата е една от онези ужасно скъпи и красиви сгради, както обичат да се изразяват в Холивуд. Агентът по недвижими имоти каза, че се нарича „Каза Бланка“, освен това се намира на мили от главния път. Има място дори за хеликоптера или по-точно ще има, когато махнем оградите около тенис кортовете. Тази сутрин накарах пилота да направи пробен полет и се оказа, че къщата е на двадесет минути път от „Вентура Хоспитъл“. Можем да доведем лекар при теб по-бързо, отколкото ако си стояхме у дома.

Коул се опита да фокусира поглед върху баща си, доколкото липсата на контактни лещи и отокът, превърнал очите му в тесни цепки, му позволяваха. Но дори въпреки това двойно неудобство, можеше да види възбудата и доволното изражение на по-възрастния Уебстър. Дайте на Франк Уебстър проблем и той ще го реши на минутата.

Излизайки от упойката, първото нещо, което Коул чу, бе гласът на баща му, който отново и отново монотонно повтаряше, като някакъв странен фанатизиран проповедник, че Коул нямало защо да се притеснява, че ще бъде открит. Само хирурзите знаели истинската му самоличност.

През следващите дни Коул не преставаше да мисли защо баща му бе избрал този странен начин да поздрави сина си, по чудо избегнал смъртта. В някои моменти дори бе почти готов да му прости. Казваше си, че е съвсем естествено Франк, разбирайки, че синът му е оцелял и ще живее, да насочи вниманието си към овладяване на положението. Нали в края на краищата мениджърите бяха за това.

Франк се премести така, че Коул да може да го вижда, без да извърта глава.

— Докато идвах насам, си мислех какво ще стане, ако пресата научи. Толкова бях погълнат от тези мисли, че пропуснах отклонението и трябваше да се връщам. Няма да повярваш, че бях изминал цяла миля, преди да разбера, че съм сбъркал пътя.

Коул затвори очи в напразен опит да се избави от това, което знаеше, че ще последва. В него възкръсна споменът за един друг момент, когато вбесен бе грабнал химикалката от тефтера, който Франк винаги носеше със себе си, и бе написал няколко твърде смели думи, изразявайки по този начин протеста си срещу деспотичния начин, по който баща му се отнасяше към него.

— Няма начин да се спрат слуховете, които тези хора ще побързат да публикуват на първа страница — продължаваше той. — Имайки предвид как действат, изобщо не съм сигурен, че ще можем да направим каквото и да било. А сега си направо неузнаваем, така че можем да тикнем пред камерите им някой, който много прилича на теб, и да претендираме, че си ти. Те няма да заподозрат или да се усъмнят в нищо, освен ако, разбира се, не ти вземат отпечатъци от пръстите.

Тъй като не можеше повече да стои на едно място от вълнение, Франк стана и започна нервно да крачи из стаята.

— Знам какво ще ми кажеш — че можем да се справим с пресата. А що се отнася до критиците, не можем да направим нищо, абсолютно нищо. Ако подушат нещо, ще започнат да кръжат около теб като лешояди. Колкото по-дълго време се възстановяваш, толкова по-силно ще надигнат глас срещу теб и ще твърдят, че не си способен да се върнеш на сцената. Неопровержима истина е, Коул, че когато често повтаряш нещо, то става неоспорим факт.

За по-голяма убедителност той застана до леглото на сина си и го погледна право в очите.

— Винаги съм ти повтарял, че на критиците им плащат да критикуват, ясно и просто, нали? Ако им позволим да научат за катастрофата, веднага ще започнат да тръбят наляво и надясно, че с кариерата ти е свършено още преди да излезеш от тази болница. И когато отново започнеш да пееш, всеки път, когато пропуснеш някоя нота или забавиш малко темпото, ще се изпотрепят кой пръв да напише колко прав е бил, като е казал, че с теб е свършено.

Дори и ако челюстите му не бяха свързани с тел, Коул не би се опитал да спори с баща си. Беше виждал какво се случваше, когато критиците решаваха, че някой певец залязва като звезда. Нямаше значение дали бяха прави или не, или просто разнообразяваха скучните новини от някоя колона от вестника. Веднъж, след като се налееше масло в огъня, не можеше никой, най-малкото самият певец, да овладее положението.

— Не ми е приятно да ти го казвам — добави Франк, а устните му се извиха в някакво подобие на усмивка, — но не мога да не си мисля какво изпускаме, като не даваме гласност на този случай. За мен това е най-голямата новина в кънтри музиката, откакто се разби самолетът на Патси Клайн.

За баща му бе несъмнено едно — той никога не се променяше. Винаги деен и енергичен, Франк търсеше проблеми дори там, където не съществуваха, и, както той си въобразяваше, чакаха само него, за да бъдат решени. Това, че той приемаше станалото с Коул по този, меко казано, странен начин, не беше нещо необичайно или неочаквано. Въпреки това Коул почувства горчиво разочарование.

— Трябва да тръгвам — каза Франк. — До довечера трябва да дам отговор на Тревор относно корицата на новия албум.

Коул облегна глава назад. Миг след това вратата отново скръцна и се захлопна след баща му. Останал отново сам, той остави мисълта си да блуждае. Господи, колко уморен се чувстваше! Не, не бе просто уморен, а нещо много повече. Изцеден. Точно така. В противен случай, защо ще се обижда или засяга, че Франк дори не се сети да попита първородния си син, как, по дяволите, се чувства?

ГЛАВА ПЪРВА

Белинда Хановър се излегна удобно в шезлонга край басейна, щедро излагайки красивото си тяло на слънчевите лъчи. Не след дълго тя леко промени положението си и с грациозно движение повдигна водопада руси къдрици, който се спускаше по раменете ѝ. През кедрите, засадени с единствената цел да държат настрани далекообхватните обективи на фоторепортерите, полюбопитствали да надзърнат в частния живот на обитателите на дома, можеше да проникне само най-силният вятър. Белинда пусна косата си и автоматично зарови пръсти в нея, за да ѝ придаде обем.

След като хвърли бърз поглед, за да се увери, че дълбоко изрязаният ѝ цял бански все пак покрива гърдите ѝ, тя отпусна глава назад, затвори очи и се опита да си припомни подробности от статията, която бе чела в „Космо“ за опасността от прекаленото излагане на ултравиолетовите лъчи.

Беше пристигнала в „Каза Бланка“ преди по-малко от час за задължителния уикенд, който трябваше да прекара с Коул, но вече нямаше търпение да си тръгне. Мразеше това място. Изпитваше неприязън дори докато пътуваше насам. Независимо от това, че Коул почти не ѝ обърна внимание, когато отиде да го види, Франк настоя тя да остане през целия уикенд. След катастрофата Коул бе говорил толкова малко с нея, че минаха цели две седмици преди тя да забележи, че телта е махната от челюстта му. Но това не беше от значение — Франк не я бе довел тук да разговаря със сина му. Мислеше да му каже, че Коул изобщо не проявява интерес към секса, особено след катастрофата, но след това се отказа. Да каже това на Франк бе все едно да съобщи на крадците, дошли да оберат жилището ѝ, къде е скрито оръжието.

В този момент часовникът до нея иззвъня силно. Седемте минути, които сама си бе определила да стои в това положение, бяха изтекли. Белинда нагласи часовника да звънне след още седем минути и се обърна на дясната си страна, заемайки поза, в която тялото ѝ

представляваше изключително съблазнителна гледка. Надяваше се Коул скришом да я наблюдава отнякъде. Ронда-Мари Хановър — съвършената ѝ любяща майка — я бе обучила добре. Колежът беше за обикновените момичета, а нейното лице и тяло можеха да я отведат подалеч от всяка диплома. Ронда я бе включила в конкурсите за красота малко след първия ѝ рожден ден. Белинда спечели, разбира се, и това, което започна просто като шега от една самотна жена и нейното необикновено красиво бебе, се превърна във всепоглъщаща страст. Конкурсите станаха смисъл на живота им. Някъде по пътя към славата Ронда загуби съпруга си, а Белинда — своето детство, но и двете бяха погълнати от пътуванията и предстоящите конкурси, за да забележат каквото и да било. Никое момиче преди или след това не спечели толкова много трофеи и награди като „Момичето от Талахасий“, Белинда Сю Хановър. Когато тя навърши шестнадесет години, Ронда изпрати съобщение в пресата, че дъщеря ѝ се оттегля от конкурсите, за да се посвети на актьорската кариера. Списанието „Пийпъл“ веднага изпрати журналист и фотограф, за да отразят събитието. Фотографът я бе убедил да застане на моравата пред къщата сред всичките си награди и трофеи, вдигнала ръце във въздуха, като че ли бе водеща в рекламно шоу. Майка ѝ, застанала непосредствено до фотографа, я окуражаваше, давайки последни наставления.

Ронда изпрати копие от статията на всеки филмов продуцент в Холивуд. Отговориха само трима от тях. Единият дори изпрати договор, като им събщи, че Белинда е определена за прослушване веднага щом пристигне в Лос Анжелис. Имаше и една малка подробност — да се плати такса от шестстотин долара преди това, но, както продуцентът бе отбелязал, Белинда, без съмнение, щеше да изкарва два пъти повече, когато започнеше работа. Ронда бе извън себе си от вълнение. Същия ден, когато получи писмото, тя изпрати чек за посочената сума по пощата и обяви къщата за продан.

Успехът обаче не дойде толкова бързо и по начина, по който очакваха Ронда и Белинда. Но пък и нямаше нищо общо с унизителното презрение, с което ги посрещна женската публика в шоуто на Донахю.

Белинда се гордееше не само с тялото си, но и с изключителната си фотогеничност. Не бе нужно да прави нищо скандално, за да бъде забелязана — снимките бяха истински произведения на изкуството. Но

войнстващите феминистки говореха само за снимката, на която тя бе само на пет години и държеше в ръка наградата от поредния конкурс за красота. И отново, разбира се, беше на първо място. Онези жени нищо не разбираха: списанието просто се опитваше да покаже, че някои малки момиченца наистина растяха в такава изключителна среда. Те отказваха да я слушат, когато им говореше за контактите си или за важните приеми, на които бе канена поради това, че работеше за списанието. *Как по друг начин би могъл някой като нея да срещне Коул Уебстър?*

— Хей, Белинда — раздаде се внезапно мъжки глас, — няма ли да приключваш със слънчевите бани за днес?

Белинда вдигна глава и забеляза Ранди Уебстър, който се приближаваше към нея с крива усмивка. Автоматично хвърли поглед към часовника.

— Имам още две минути. Защо?

— Не искам да влизам сам вътре. В момента, в който ме види, Франк ще започне да бълва огън и жулел по мен.

Тя вдигна ръка, за да заслони очите си, а по леко удебелените ѝ с колагенни инжекции устни заигра приветлива усмивка. Харесваше Ранди. Братът на Коул беше бас китарист в състава му и единствен от приближените му не се отнасяше с нея като с някаква прищявка, с която е унизително да поговори човешки. Белинда се привдигна на лакът.

— Мислех, че този уикенд трябваше да дадеш интервю? — рече тя.

Необикновената прилика между двамата братя позволяваше на Франк да крие толкова дълго отсъствието на Коул. Или по-точно приликата, която имаха преди катастрофата, защото след нея Ранди приличаше повече на предишния Коул, отколкото самият той.

— Мисля си дали наистина трябва да се преструвам, че съм Коул — каза Ранди. — Мога спокойно да мина за него и без това.

Той сведе поглед към върховете на ботушите си, след това вдигна очи, а на устните му заигра лукава усмивка.

— Обадох се в къщата и дадох на персонала почивен ден. Ако няма кой да слуша, няма да има нужда да се преструвам.

— Бих искала да дам на хората, които Франк наема на работа, повече отпуска, например до следващия месец. Баща ти със сигурност

може да намери някой, който да говори малко английски.

— Говоренето на английски няма нищо общо с това. Той иска хора, които лесно би могъл да накара да си държат езика зад зъбите. Кой би бил по-подходящ от чужденци, пребиваващи нелегално в страната.

— Това май се е превърнало в негова фикс идея.

В началото тя и Ранди много се съмняваха, че този план може да успее. Ранди дори разгорещено бе спорил с баща си за това какво би станало, ако вестниците успеят да надушат измамата, но, както обикновено, Франк отказа дори да го изслуша. За тяхна изненада обаче всичко вървеше както трябва. Ранди дори бе позирал за обложката на новия компактдиск, за която го бяха снимали в далечен план. За щастие това не бе първият път, когато вършеше подобно нещо вместо брат си, затова никой не се усъмни, когато им каза, че Коул е зает с нещо по-важно и не може да дойде за снимките. Две от момчетата в състава вече се питаха още колко ще трае тази творческа изолация, но пък всички останали изглеждаха доволни, че Франк и Ранди уреждаха всичко бързо и безпроблемно.

— Франк май наистина вярва, че с кариерата на Коул е свършено, ако някой разбере за катастрофата — отбеляза Белинда.

— Както аз виждам нещата, повече го безпокои това, че през следващите пет години Коул ще трябва да доказва, че е на висота.

— Същото беше и на конкурсите за красота. Момичетата бяха най-сладките създания, когато губеха, а когато печелеха, обикновено ги наричаха кучки.

— Била си толкова млада, когато си преживяла всичко това. Сигурно не ти е било лесно.

Тя никога не говореше за всичко лошо, което ѝ се бе случвало в миналото. Хората винаги лесно критикуват това, което не разбират. По-добре беше да ги остави да си мислят, че годините, които бе прекарала състезавайки се в конкурсите, са преминали безметежно и красиво, както изглеждаше в рекламите.

— И какво мислиш ще направи Франк, когато те види? — попита, поглеждайки косо Ранди.

— Сигурно ужасно ще се разяри — той взе един стол и седна до нея. — Затова искам да влезеш с мен, Белинда, скъпа.

— Изобщо не знам какво да мисля. Ти търсиш помощта ми?

Пресегна се назад, дръпна към себе си облегалката на шезлонга и се нагласи удобно. Ранди се спусна да ѝ помогне.

— Приеми го като изключителен комплимент.

Тя прегъна ръка, а с пръстите на другата започна внимателно да опипва и изучава мускулите си.

— Да не би да искаш да кажеш, че напоследък прекарвам твърде много време в гимнастическия салон?

Като че ли против волята си Ранди плъзна дълъг, изпълнен с желание поглед по красивото ѝ тяло и в същия миг се изчерви.

— Не — отвърна тихо той. — Изобщо не намерявам за това.

Думите и погледът му ѝ доставиха неимоверно удоволствие. Приятно ѝ беше, когато някой открито показваше, че я харесва. Бог ѝ бе свидетел, че напоследък Коул не ѝ обръщаше много внимание.

— Баща ти мисли, че никой от двамата ни не приема нещата толкова сериозно, колкото той би искал. А това, че ти си тук днес, няма да помогне — каза тя.

След катастрофата „работата“ на Ранди се състоеше в това да облича дрехите на Коул два пъти на ден и да се навърта около студиото, което се намираще на не повече от двеста ярда от къщата. Когато доведеше някой гост, Франк настояваше на всяка цена да се поразходят наоколо, преди гостът да си тръгне, така че всеки да може да каже, че е видял „Коул“ да седи зад пианото, работейки, или да играе на двора с кучетата.

— По дяволите, Коул дори не е убеден, че всичко това си струва — изпъшка Ранди.

— Кога ти каза това?

— Преди две седмици.

— Тогава защо не спре цялата тази измама?

— Не забравяй, че когато стана дума за това, телта още не бе махната от челюстта му. А ако при спор не можеш да надвиеш баща ми, няма начин да спечелиш.

— Не мисля, че би имало голяма разлика. Когато Франк си науми нещо...

Обикновено бе по-предпазлива в критиките си към Франк и пред двамата му сина.

— Татко е дълбоко убеден, че пластичната хирургия може да извърши чудеса.

— Но нали докторът каза, че именно отокът причинява тази промяна в лицето на Коул, и че след два месеца ще се оправи?

— Ако, както казват, са сложили всяка счупена костичка на мястото ѝ, тогава биха могли да твърдят подобно нещо. Не разбирам защо, но Коул просто не ми изглежда същият.

— Сигурно е заради онзи белег над едното му око. Когато го погледна, първото нещо, което забелязвам, е този белег. Лекарите трябва да се погрижат да го махнат.

— Коул казва, че няма да се върне в болницата. Шест операции му били напълно достатъчни.

Часовникът до Белинда започна отново да звъни. Тя се пресегна да го спре, след което приближи стола си по-близо до Ранди.

— Ще бъдеш ли така добър да ми подадеш халата?

Той взе електриковосинята дреха и я задържа, докато тя напъха ръце в ръкавите.

— Наистина ли ще дойдеш с мен?

— Какво те кара да мислиш, че Франк ще бъде по-снизходителен с теб, само защото си с мен?

— Нищо не пречи да опитаме.

Тя го хвана подръка и се притисна интимно към него.

— Разбира се, тъй като тази работа засяга и мен.

Коул стоеше до прозореца на всекидневната, отпуснал тежестта на тялото си върху здравия крак в напразни опити да овладее постоянната болка в другия, и наблюдаваше Белинда и Ранди, които в този момент се готвеха да влязат в къщата. Бяха погълнати в разговор, главите им почти се допираха. Ранди вдигна поглед и Коул забеляза, че брат му се смееше. Изведнъж го прониза ревност. Около него вече никой не се смееше, по дяволите, та те едва проронваха по някоя дума. В този момент Ранди се спря и вдигна нещо от земята. Разглежда го известно време, след което го захвърли надалеч и ускори крачка, за да настигне Белинда.

По-късно, когато брат му беше около него, Коул се улови, че му завижда. Но да обвинява Ранди, че се е родил втори и не му се налага да изпълнява мечтите на Франк, бе все едно да обвинява слънцето, че изгрява всяка сутрин.

Израснали сами, без компанията на други деца, двамата бяха неразделни. След това на Коул му провървя и започна да прави кариера и всичко се промени. В началото постоянната му заетост го ласкаеше и забавляваше. Но един ден осъзна, че толкова се е вживял в собствените си проблеми, че е изгубил всякаква представа за живота на Ранди. Не знаеше например такова дребно нещо като с кого излиза и дали изобщо излиза с някого. Бяха се превърнали в двама мъже, които с мъка намираха по някоя дума да разменят помежду си, когато останеха насаме.

Коул чу, че някой влезе в стаята. Вдигна поглед и видя отражението на Франк на прозореца.

— Харесва ли ти гледката навън? — попита Франк, но от тона му личеше, че не очаква отговор. За него Белинда бе просто средство за постигане на целта му, играчка, която в никакъв случай не можеше да представлява сериозна тема за разговор. — Какво, по дяволите... — той долепи ръце до прозореца. — Какво прави той там?

— Кой? — смути се Коул.

— Ранди. Казах му да не напуска къщата този уикенд.

— Изглежда той има по-добра идея — отвърна Коул, отдалечавайки се от прозореца.

— Защо, когато му се каже нещо, никога не го прави както трябва? Не трябваше да му се доверявам.

— За Бога, татко, дай му малко почивка. Вече четири месеца живее под напрежение.

— Твърде много защитаваш Ранди, Коул. Ако не го държиш изкъсо, никога няма да прави каквото трябва.

— Да го държа изкъсо? Какво, по дяволите, трябва да означава това?

— Ранди си няма и най-малка представа какво представлява реалността. Време е да се научи.

Франк отметна глава назад и изпусна дълбока въздишка. След това добави:

— Защо продължаваме да се занимаваме с глупости, след като имаме да обсъждаме по-важни неща? — той настойчиво впи поглед в Коул. — Не работиш по онези упражнения, които препоръча докторът?

Въпросът го завари неподготвен.

— Какви упражнения?

— Така си и мислех.

Странно, но в гласа на Франк се долавяха тържествуващи нотки, сякаш той бе доволен, че подозренията му са се потвърдили.

— Упражненията за гласа ти — започна да обяснява търпеливо той. — Не чувствам никакво подобрение. Ако ще преодоляваме последствията, и ти трябва да свършиш своята част. Не мога сам да свърша всичко.

Преди Коул да успее да отговори, Франк отново смени темата.

— Мисля, че Анди иска да те подготви добре. Той изпрати...

— Не искам да говоря за това точно сега.

И което беше по-важно, не искаше да бъде повече около баща си.

— Ако някой ме търси, ще бъда в стаята си.

— Отново ли бягаш? Това май започва да ти става навик.

— Какво искаш от мен? — Коул се обърна и погледна баща си право в очите.

— Нищо, което и ти не би желал за себе си. Скъсах се от работа — по дяволите, и двамата го направихме — за да видя накрая как всичко се проваля, само защото ти не можеш да се отделиш от онзи проклет мотор. Няма да позволя заради някакво мазно петно, разлято върху забравен от Бога черен път, да се проваля всичко, което съм направил за кънтри музиката, а по мое мнение, това е най-хубавото нещо, което се е случвало в този жанр от много години насам — казвайки това, Франк прегърна Коул през раменете. — Виж какво, през последните две седмици те пришпорвах наистина много, но това е за твое добро.

— Тези думи съм ги чувал толкова често, че чак ми се гади от тях.

Беше му омръзнало до смърт да слуша как го наричат „спасителят на кънтри музиката“, както и че „всичко е за негово добро“.

— Но това е истината.

— Тогава може би е много по-добре да започнеш да живееш свой собствен живот и да престанеш да се бъркаш в моя.

Франк отпусна ръка.

— От всички неблагодарни...

— Стига, татко. Тези думи съм ги чувал хиляди пъти.

— Някой ден ще ме изкараш извън нерви...

Коул прекоси стаята и се отпусна в люлеещия се стол. Сложи ръце на коленете си и остана така няколко секунди.

— Защо не ми покажеш какви заглавия предложи Стив за албума „Самотен мъж“?

Коул трябваше да бъде в студиото в деня след катастрофата, защото имаха още малко работа по песента, чието име носеше албумът. Въпреки че Франк бързаше и настояваше да издават час по-скоро албума, без да правят никакви промени, Коул отказа. Единствено в студиото имаше свобода на действие и нещо все пак зависеше единствено от него. Когато се отнасяше за тази част от работата му, той бе непреклонен и със зъби и нокти бранеше независимостта си.

— Мисля, че ти казах, че решихме да сложим на първо място песента „Вървейки по отсрещната страна“ — каза Франк. — Всички мислят, че тя е по-силна и по-въздействаща.

Със седем албума зад гърба си, би могло да се предположи, че Коул е свикнал с промените, извършвани буквално в последната минута, но вместо това в гърдите му се надигна глуха ярост от безсилието му да контролира тези неща. Като продуцент баща му имаше последната дума за всичко — от избора на песните до музикантите, които трябваше да свирят в студиото. Хората от музикалния бизнес го считаха за гений. И кой беше Коул, за да спори с него? Към Франк Уебстър постоянно се отправяха молби да изслуша обещаващи певци и да подпомогне кариерата им. Той отказваше на всичките. Смисълът на живота му бе, и винаги щеше да бъде, неговият син. И Коул не можеше да промени това.

— Трябваше да ми кажеш за промяната — въздъхна той.

Франк се поколеба за момент.

— Това не е просто смяна.

Коул вдигна рязко поглед.

— Какво трябва да означава това?

Баща му видимо се притесни.

— Може би трябваше да ти кажа по-рано, но когато все още се намираше в болницата и Тони Клосен започна да настоява непременно да дойдеш и да довършиш работата по „Самотния мъж“, трябваше да изляза с нещо правдоподобно. Така че му казах, че не искаш да дойдеш, защото търсиш начин да отстраниш Глория и махайки „Самотния мъж“ от албума е най-добрият начин да го направиш.

Коул закри лицето си с ръце.

— Каж ми, че поне си имал доблестта да й съобщиш какво става.

— С нея ще се оправим. Когато всичко отшуми...

Обхванат от неистов гняв, Коул скочи на крака. От рязкото движение му се зави свят и главата започна адски да го боли. Едва не падна, тъй като болката в крака му не бе по-слаба. Сграбчи стола, за да запази равновесие. Пое дълбоко дъх и прокара другата си ръка по челото си, като че ли така можеше да овладее болката.

— Или ще й се обадиш още сега и ще й дадеш някакво приемливо обяснение, или ще й се обадя аз и ще й кажа истината.

— Виждаш ли какво става, когато се самозабравиш!

Франк прекоси стаята, подхвана сина си и му помогна да седне отново.

— Искам да й се обадиш, татко! — едва се сдържаше да не закрепчи от непоносимото страдание. — Сега.

— Може би още не се е прибрала — Франк се направи, че гледа часовника си. — Ще се обадя след два часа.

Коул протегна ръка и хвана баща си за дрехата. Опита се отново да се изправи.

— Е, добре — омекна Франк. — Щом като е толкова важно за теб, ще се обадя още сега.

Коул почака няколко секунди, докато баща му излезе от стаята, отпусна глава назад и затвори очи. Миг по-късно до ушите му достигнаха сърдити мъжки гласове — Франк и Ранди се караха.

ГЛАВА ВТОРА

Лекият бриз леко поклащаше дантелената завеса на прозореца. Коул лежеше, изпънат в цял ръст на леглото, небрежно преметнал чаршаф върху голите си крака и пъхнал ръце под главата си. Втренчил поглед в танцуващите сенки по тавана, той си припомни стотиците нощи, когато стаята му огряваха не лунни лъчи, а светлината от неоновите надписи. От катастрофата насам в съзнанието му се въртяха десетки въпроси, които така и си оставаха без отговор. Измъчваше го глухо безпокойство и това се бе превърнало в част от ежедневието му и от самия него. Лягаше си изтощен, останал без сили, а в три или четири сутринта бе все още буден. Не можеше да заспи. Ако не беше моментът на катастрофата, която изникваше пред погледа му отново и отново, налягаха го нерадостни мисли, свързани с кариерата му. Това, което го разтърси от дъното на душата му, не беше дали ще може да се върне на сцената и да убеди критиците, които винаги бяха готови с унищожителните си нападки, че гласът и стилът му не се бяха променили, въпреки че за лицето му — символ на „калифорнийския каубой“ — не можеше да се каже същото; Коул усещаше, че всичко това вече изобщо не го интересува. Колкото и да мислеше за това и да се стараяше да се концентрира, не можеше да си спомни радостта от това да излезе на сцената или да пее пред пълен стадион негови фенове, които знаеха всяка дума от песните му.

Но вече и пет пари не даваше. За нищо.

Беше ужасно да се чувства по този начин.

В този момент Белинда, която бе до него, въздъхна леко, обърна се по корем и се настани удобно. По-рано същата вечер, когато след вечеря Коул стана от масата и съобщи, че има намерение да си ляга, тя настоя да го придружи. Той започна да протестира, но Белинда бе твърдо решена да не допусне да бъде отпратена толкова лесно и постигна своето.

След като останаха сами, тя започна внимателно да сваля дрехите му една по една, като в същото време не преставаше да му

говори, че това, от което има нужда, е масаж, „за да те отпусне и да спиш по-добре“, казваше тя, но и двамата знаеха какво се крие зад тези думи. Тя си имаше свои методи, които в миналото даваха безпогрешни резултати и Белинда не виждаше защо и сега да не бъде така. Особено след толкова месеци въздържание. А когато ставаше дума за изкуството на съблазняването и чувственото наслаждение, нямаше по-добра от Белинда. Само с върха на езика си тя можеше да му достави такова удоволствие, каквото други жени не можеха с цялото си тяло.

Но този път не се получи. Отдадоха неуспеха на нервно напрежение. Но имаше и такива части на тялото му, които толкова го боляха, че той едва се сдържаше да не изкрещи, независимо колко нежно го докосваше тя, например по гърба или по крака. Такива места имаше и по лицето му, особено белегът на слепоочието и още един под окото. Понякога му се струваше, че очилата, които бе принуден да носи вместо обичайните контактни лещи, тежаха поне десет фунта^[1]. За да почувства облекчение, трябваше да ги махне, но тогава пък попадеше в нереалния свят на светлини и сенки, защото оставаше полусляп.

Бръсненето бе истинско мъчение. Той или се порязваше на места, където кожата бе безчувствена, или стискаше зъби от болка, когато бръсначът попаднеше на особено болезнено и чувствително място. Затова предпочете да си остави брада, въпреки че всички около него го гледаха с неодобрение. Отегчен до смърт от необходимостта да говори за състоянието си, той не си правеше труд да обяснява на никого защо си бе пуснал брада. Казваше само, че ще я обръсне, когато му дойде времето. Според доктора можеха да минат седмици, преди тази болезнена чувствителност да изчезне, можеше да отнеме дори месеци, а не бе изключено и цял живот да си останеш така. Така че какво от това, ако изглеждаше малко по-различно, или пък гласът му звучеше по-иначе, или пък че накуцваше и не можеше да понася хората да го докосват? Бе останал жив.

Как можеше да вижда и разбира всичко това, а да не чувства нищо? Коул затвори очи и се заслуша в звуците, изпълващи нощта — хор от щурци, жаби и нощни птици. За миг остана вцепенен от изненада. Шумът беше достатъчно силен да събуди и мъртвец, а той толкова време не чуваше и не обръщаше внимание на нищо. Усмихна се вътрешно на изтърканата фраза, както и на мисълта, че ако това

можеше наистина да се случи, то би станало вероятно, защото мъртвите бяха по-малко заети със себе си, отколкото той.

Докато стоеше така, заслушан в нощните звуци и потънал в мисли, изведнъж долови нещо странно. Звукът бе толкова различен и чужд на всички останали шумове, че той остана неподвижен няколко секунди, опитвайки се да определи какво точно бе това. Изправи се, сграбчи очилата си, оставени на нощното шкафче, и внимателно спусна крака на земята, стараяйки се да не събуди Белинда.

След като не без усилия стигна до прозореца, той дръпна завесата и погледна навън. Точно в този момент Ранди, който се готвеше да хвърли друго камъче по стъклото на прозореца, го забеляза. По тялото на Коул премина радостна тръпка. Като че ли само за миг се бе върнал двадесет години назад, в нощта, когато двамата с Ранди избягаха. Само че тогава бе единайсетгодишен и той бе този, който стоеше пред стаята на Ранди, викайки го със себе си.

Коул повдигна двойния прозорец и се надвеси навън.

— Не знам какво си пил, но смятам, че ти е достатъчно.

— И капка не съм слагал в уста — отвърна Ранди шепнешком, но все пак достатъчно силно, за да го чуе. — Хайде, слез долу, по-големи братко. Ще те отведе от това място.

Коул хвърли поглед към Белинда, за да се увери, че шумът не я беше събудил. В същия момент си спомни, че заедно с витамините, които задължително взимаше всяка вечер, тя бе взела и хапче за сън. Изглеждаше малко вероятно да се събуди по-рано от десет часа сутринта. Той отново се обърна към Ранди.

— Какъв е поводът?

— Изненада.

След като Ранди си бе направил труда да дойде посред нощ да го извика, най-малкото, което можеше да направи Коул, бе да продължи играта. Той подаде глава от прозореца, оглеждайки се за място, откъдето би могъл да се измъкне. Точно под прозореца имаше още един перваз, който служеше само за украса, а под него минаваше улукът. Това крило на къщата бе доста старо и Коул предположи, че и первазът, и улукът са направени от по-здрав материал от тези в новото крило.

— Не знам...

— За Бога, не те карам да бягаш от къщи. Искам само да дойдеш с мен тази нощ. Хайде, обличай се и идвай, ще те чакам отпред — Ранди хвърли камъчетата, които все още стискаше в едната си ръка, точно в цветната леха под прозореца. — И се погрижи като слизаш по стълбите да не разбудиш всичко живо в къщата.

Коул се запита дали имаше някаква причина да не последва по-малкия си брат, но като не откри такава, изведнъж се реши. Идеята на Ранди беше чудесна и с всеки миг му се струваше все по-съблазнителна. Хвърли поглед назад. Внезапно го осени една мисъл и за миг се поколеба. След това отново подаде глава през прозореца.

— Ранди, чакай там.

— Да не си се побъркал? — извика той изумен, след като се увери, че Коул не се шегува и действително има намерение да излезе през прозореца.

— Ще видим.

Коул се върна в спалнята, нахлузи джинсите си, една тениска и obu маратонките си. Опита се да пренебрегне факта, че едно просто действие като обличането например го остави без дъх, като че ли бе пробягал пет мили. Без да се замисля повече над това, той се върна при прозореца, праметна здравия си крак през него и стъпи на перваза. Ранди го гледаше с разширени от ужас очи.

— Господи Исусе, онова дърво, в което се блъсна, не само размаза физиономията ти, но, както изглежда, доста е разстроило ума ти. Какво си мислиш, че правиш? Хей, помисли малко!

— Май напоследък мисля твърде много.

Коул бавно прехвърли тежестта си върху крака, с който бе стъпил на перваза. Изглеждаше достатъчно здрав.

— Стига, Коул, престани. Това е истинско безумие — в гласа на Ранди се долавяше страх и молба.

— Шшшт! — Коул кимна с глава към стаята. — Ако не млъкнеш, Франк ще довтаса тук още преди да се усетиш.

Сядайки на перваза на прозореца, Коул прехвърли навън и другия си крак. След това се изправи и леко подскочи, за да изпробва здравината на долния перваз. Доволен от резултата, бавно продължи към водосточната тръба. Докато внимателно се отдалечаваше от прозореца, един глас от детството му нашепваше, че е необходимо само да разпери ръце и да скочи, така, както правеше някога. Въпреки

че много му се искаше да се подчини на внезапния импулс, Коул се опомни навреме. Веднъж, когато бе на седем години, бе направил точно това и споменът още му причиняваше болка. Тогава вярваше, че е достатъчно само силно да желаеш нещо и то ще бъде твое.

Петнадесет фута под корнизата Ранди крачеше бясно напред-назад.

— По дяволите, Коул, защо ми причиняваш това?

Коул погледна брат си и се ухили.

— Ей, това не беше моя идея. Аз никога нямаше да се сетя за нещо толкова глупаво. Много съм чувствителен, нали знаеш?

Все още държейки се с едната си ръка за перваза на прозореца, той протегна другата към водосточната тръба, но пръстите му напипаха само мазилката. Отправи поглед в тази посока, опитвайки се да прецени още колко му остава. Затаи дъх и сърцето му прескочи няколко удара. Оставаха му още шест инча. Разумът му нашепваше да се върне. Пое дълбоко въздух, задържа го за момент и се изсмя високо.

— Хей, Ранди, спомняш ли си за Еспозито Благоразумната?

Ранди се замисли и въпреки мрачното си изражение, се усмихна:

— Не беше ли една от онези стари дами, при които татко ни оставяше, когато ходехме в Нешвил?

— Да, онази с тънките устни и белега на единия клепач, която говореше глупости и заспиваше пред телевизора.

— И която пиеше бренди от един буркан за туршия и казваше, че това било изстуден чай — добави Ранди.

— И тогава изобщо не я слушахме.

Усмивката на Ранди угасна.

— Какво ти става? Да не би да имаш някакво предсмъртно желание?

— Омръзна ми да живея с мисълта, че смъртта е най-лошото нещо, което може да ми се случи.

Вместо да посегне към водосточната тръба, Коул остана за миг така, наслаждавайки се на скъпоценния миг свобода.

— Ранди?

— Сега пък какво?

— Ела по-близо.

Ранди веднага се приближи към къщата.

— Какво искаш да направя?

— Да ме хванеш, ако падна.

— Забрави! — отвърна Ранди, като демонстративно се върна на мястото си.

— Ти го измисли така, сега сам се оправяй.

Коул се ухили и си пое дълбоко дъх. След минута-две сигурно щеше да бъде съвсем различно, но точно сега се чувстваше невероятно — неописуемо жив и свободен.

Още една стъпка встрани и пръстите му докоснаха твърд метал — значи е бил прав: тръбата не беше ламаринена. Когато обви ръка около нея, инстинктът за самосъхранение се събуди с пълна сила в него. Стъпи здраво на пръстите на здравия си крак, осигурявайки си по този начин стабилна опора, извъртя се с лице към къщата и обкрачи тръбата. Започна бавно да се смъква надолу. Мускулите му, които дълги месеци бяха бездействали, сега закрепяха в ням протест срещу необичайното натоварване. Разпределяйки тежестта си върху ръцете и хълбоците си, той опипом затърси със здравия си крак скобата, която придържаше водосточната тръба за стената.

— Остават ти само още два инча — извика Ранди.

Коул се залюля леко и се спусна още по-ниско, докато достигна въпросната скоба. После бърз тласък — и ръбът на перваза остана под него. Внимателно балансирайки тежестта си на единия крак, той спусна другия надолу, търсейки следващата скоба.

— Никога няма да успееш — Ранди се приближи, протегна нагоре ръце и с върха на пръстите си достигна петата на Коул. — Продължавай така... още малко и ще стъпиш на рамото ми.

Мускулите на ръцете му го боляха само от усилието да се държи за тръбата.

— Отмести се и ме остави да скоча.

— Да бе, точно така, за да си счупиш нещо, което предния път не успя.

— Ранди, плъзгам се. Отмести се!

Коул извика последното предупреждение точно когато ръцете му отказаха да държат тежестта на тялото му и започна да пада. Ранди не успя да се отмести, опита се да хване брат си, но не можа да го задържи и Коул падна на земята. Секунда по-късно, неспособен да запази равновесие, и Ранди се строполи до брат си. За миг настъпи мъртва тишина, след което Коул нададе болезнен стон.

— Мисля, че съм си счупил крака.

Ранди моментално се изправи.

— Кой?

— Десният.

Ранди внимателно опипа десния крак на Коул, който отново изстена.

— Не, като че ли е левият.

Ранди съсредоточи вниманието си върху левия му крак.

— Не, сигурен съм, че е десният.

— Я се разкарай оттук, дърт кучи син! — разсмя се той, като отблъсна Коул от себе си.

Коул оправи очилата си и с несигурно движение се изправи до седнало положение. Усилието причини ужасна болка в рамото му, а в главата му като че ли избухна бомба, но това бе нищо в сравнение с опиянението и възторга, които го заляха като вълна.

Ранди стана и му подаде ръка. Коул се изправи бавно, като скърцаше със зъби и ръмжеше от болка. Започна да изтупва дрехите си, когато забеляза, че изражението на Ранди изведнъж се промени.

— Какво има?

— Прозорецът на стаята на татко току-що светна.

— По дяволите! Ако ни хване...

Нямаше нужда да продължава, Коул го сграбчи за ръката.

— Да изчезваме оттук.

Двамата тръгнаха, като Ранди тичаше, а Коул куцукаше зад него.

— Той веднага ще разбере, че сме били ние, още щом види изпочупените храсти — каза Ранди.

— Аз съм инвалид, забрави ли? Как бих могъл да знам какво се е случило с някакви си храсти, намиращи се на петнадесет фута под прозореца ми?

Те заобиколиха къщата, излязоха отпред и се запътиха към допотопния пикап на Ранди, който той обожаваше. Без да кажат дума, задържаха вратите отворени; никой и не мислеше да поеме риска да бъдат чути като ги захлопнат, което би разкрило нощното им бягство. Ранди освободи ръчната спирачка и старият шевролет модел 1953 година безшумно пое към портала.

Чак когато се отдалечиха на значително разстояние и излязоха на главния път, Ранди се осмели да включи двигателя. Караше, разбира се, със загасени фарове. След това, сякаш по предварителна уговорка,

двамата отвориха по-широко вратите на пикапа, само за да ги затръшнат секунда по-късно. Погледнаха се в очите и се разсмяха.

— Двама мъже би трябвало да прекарват нощите си по друг начин, а не да се измъкват тайно от къщи, надявайки се баща им да не ги хване — каза Коул, но въпреки назидателните думи в гласа му се долавяше неподправено удоволствие.

Ранди свали прозореца откъм своята страна. Топлият нощен въздух веднага нахлу в кабината. Коул направи същото.

— И така, къде отиваме всъщност? — попита той.

— Казах ти, че е изненада. Отпусни се и се наслаждавай на разходката.

Чак когато малко по-късно Ранди спря и изгаси двигателя. Коул внезапно излезе от унеса си и разбра, че неусетно бе задрямал. Той се изправи, протегна се и се огледа наоколо. Ранди бе отбил от пътя и бе паркирал пикапа на едно равно място. Пред тях се издигаше стръмен хълм, а зад тях бе океанът и до слуха им достигаше шум от разбиващи се вълни. Ранди слезе пръв и отвори задната врата на пикапа. Извади два сгъваеми стола и ги сложи в каросерията, подпирайки облегалките до кабината. Коул се измъкна навън, надникна през отворената врата и съзря голяма хладилна чанта и два навити на руло спални чувала. По устните му заигра дяволита усмивка: значи дойдоха тук да празнуват. Точно както в миналото, когато се измъкваха тихомълком от къщи, рискувайки да си навлекат гнева на Франк заради това, че си бяха позволили една нощ свобода, нещо, което, разбира се, никога не им разрешаваха. Само че този път, след толкова години, това бягство бе идея на Ранди.

— Откъде разбра, че имам нужда точно от това?

Ранди спря със заниманията си в каросерията, зарея поглед към океана, след това погледна към брат си.

— Вече два месеца се преструвам, че съм Коул Уебстър — каза бавно той. — И ми е напълно достатъчно. Никога не съм искал това да се случи с теб, братле.

Още докато говореше, отвори хладилната чанта и му подаде бутилка бира.

— Съжалявам, че татко те застави да вършиш всичко това.

Коул взе бирата, но се поколеба дали да я отвори, мислейки си за последиците. Не бе сигурен дали е разумно да изтърпи главоболието

от махмурлука в добавка към тъпата болка в главата, която вече от месеци го измъчваше.

— Не съжалявай, Коул, това ми даде възможност да осъзная някои неща, за които не си бях давал сметка преди.

Коул продължи да се взира в бутилката. После изсумтя презрително на собствената си нерешителност и бързо отвинти капачката. Ако трябваше сутринта да си плати за това удоволствие, щеше да го направи и толкова. Това засягаше само него. Вдигна бутилката и отпи дълго и жадно. Не бе хапвал нищо и студеното питие веднага го преряза болезнено.

— По дяволите, Коул, давай по-внимателно. Имаме на разположение цялата нощ.

Коул се залюля на задната врата, размахвайки крака във въздуха. Това бе твърде много за изтерзаното му тяло, но болката, която го прониза, бе нищо в сравнение с опиянението и радостта да се чувства свободен и всичко да бъде почти както преди.

— Може би имам нужда точно от това. Да се напия. Точно както в добрите стари времена. А ние двамата имаме нощи, които не се забравят така лесно.

Ранди се засмя и се настани до него.

— Не съм сигурен колко от тези нощи си спомням, но мога да ти опиша с пълни подробности всяка сутрин, когато се събуждах с метален вкус в устата и адско главоболие, резултат от поредното напиване през нощта.

Коул отпи още веднъж от бирата си, но този път бе по-внимателен. Зарей поглед към океана и се остави магията на лятната нощ да го обгърне. Лунната светлина бе очертала сребърна пътека по водната повърхност.

— Когато съм на сцената, винаги съм се питал какво представляват хората от другата страна на прожекторите. Тези, които идват да видят, да ни чуят, плащайки понякога доста скъпо за това удоволствие.

— И те са като нас. Само че си имат свои проблеми — Ранди остави бутилката до бедрото си и избърса от джинсите си ледените кристалчета, които бяха започнали да се топят...

— Как се случи така, че аз съм този, който успя, а не ти?

— И откъде ти хрумна това? — Ранди бавно се обърна към брат си и се взря в очите му.

— Напоследък доста си мисля за тези неща.

— Ти си просто подходящият човек, появил се в подходящото време. Хората търсеха нов певец, който да бъде въплъщение на южняшкия дух, погребан в сърцата на онези, които вече не живеят на юг.

— Имаш предвид „Калифорнийския каубой“?

Това бе прякор, лепнат му от един критик, който го бе обвинил, че е забравил и изоставил корените си. Франк с обичайната си находчивост бе приел негативното прозвище и веднага му бе придал положителен смисъл. Тогава се бяха преместили в Лос Анжелис и смениха заглавието на следващия албум, наричайки го „Кънтри Соул“^[2]. Нямаше значение, че Коул бе роден в Северна Каролина и бе прекарал първите двадесет и пет години от живота си в Мейзън Диксън Лайн, и Калифорния бе негов дом точно толкова, колкото и на каролинския кардинал^[3]. Но Франк отново се върна на изток. Не знаеше, че каньонът, където се бяха установили, бе средоточие на пожари и земетресения, иначе би си тръгнал още по-бързо.

— Подай ми още една бира, моля те — Коул направи кисела физиономия. — Писна ми да говорим само за мен.

Ранди отвори чантата, взе две бутилки и му подаде едната.

— Трябва да престанеш да се измъчваш от мисълта, че един ден ще се събудиш и ще видиш, че всичко това вече го няма.

Коул се усмихна и се запита какво ли би казал Ранди, ако му заявеше, че анонимността бе за него направо мечта, а не кошмар.

— Говорил ли си скоро с момчетата от стария състав, с Майк и Ерик например?

— Напоследък само с Бъди. Обаждам му се два пъти в годината, за да видя как я кара.

Бъди Чапмън бе свирил на мандолина и цигулка в първия състав на Коул — „Мисисипи Роуд Уориърс“. Пътуваха по турнета от град на град с една стара каравана и освен всичко друго бяха и големи приятели. Коул все още се учудваше на промяната, настъпила в живота му през последните седем години. Автобусът, който използваше сега, струваше над половин милион долара, а „Коул Уебстър Ентърпрайзис“ имаха четири такива. Майк свиреше на бас китара, а Ерик — на

йоника и пиано. Известно време съставът продължи да свири, след като Франк прекрати договорите им, но след това всеки пое по свой собствен път. Точно тогава Коул започна да прави кариера и скоро тя го погълна изцяло. След няколко неуспешни опита да се съберат отново, членовете на състава се пръснаха в различни посоки. През последната година бе мислил много за момчетата, дори бе питал някои от другите музиканти за тях, но от това не излезе нищо.

— Той още ли е с онзи състав, който свиреше „блу грас“?

— Бъди?

— Да, последния път, когато говорих с него...

— За Бога, Коул, това бе преди три или четири години. В облаците ли витаеш?

— Наистина ли мина толкова време? Как е възможно? Като че ли беше вчера.

Наистина ли разговорите, които си мислеше, че бе водил с Бъди, съществуваха само във въображението му?

— Не четеш ли онези ужасно безсмислени и разхвърляни писма, които Сузи изпраща всяка година?

Бъди и Сузи се бяха оженили година преди „Мисисипи Роуд Уориърс“ да се разпадне.

— Никога не съм получавал нито едно от тях.

— Сигурен съм, че не си. Защото той ми каза, че са ти писали и не мога да измисля никаква причина, поради която би излъгал.

— Сигурно са го получили в офиса.

Там имаше цял екип, който не правеше нищо друго, освен да се занимава с кореспонденцията на Коул. Само в редки случаи, когато молбата беше „спешна“ или Франк мислеше, че е добре Коул сам да прегледа нещо, защото е и негов интерес, само тогава някои писма биваха предоставяни на вниманието му. Това бе друга сфера от живота на Коул, където нещата се изплъзваха от неговия контрол, или защото постоянно бе зает, или поради някаква друга причина.

— Изглежда татко е сметнал, че е по-добре да не го получиш.

— Какво трябва да означава това?

Ранди вдигна ръце над главата си и се протегна. След това стана и отиде да седне в съгваемия си стол. Протегна напред дългите си крака, кръстосвайки ги небрежно. Коул взе още две бири от хладилната чанта и зае другия стол.

— По-добре внимавай с това, братле. От доста време не си пил нищо по-силно от кафето, което ти приготвяше татко.

— Знам какво правя — възрази остро Коул.

Ранди вдигна ръце в жест на примирение.

— Няма нужда да си го изкарваш на мен.

Двамата потънаха в неловко мълчание. Коул се облегна тежко назад и изпусна дълбока въздишка.

— Съжалявам. Просто дяволски ми е писнало да ми казват къде да ходя, какво да правя и как да го правя. И как трябва да се чувствам, след като всичко приключи.

— От мен не си чувал нищо подобно, Коул. Не и от мен — отвърна Ранди, като наблюдаваше на всяка дума.

— Какво искаше да кажеш с това, че татко не ми е дал писмото от Бъди?

— Той мисли, че трябва да те закриля.

— От Бъди?

— От всеки, когото не може да държи в подчинение и който не мисли като него.

— Но това е нелепо.

— Някога да ти е искал мнението за хората, които назначава, или да те е уведомявал, когато реши да уволни някого?

— Но той е мой импресарио. Точно това му е работата.

— Той се страхува, Коул, и върши това, което мисли за правилно, само за да се задържи на положение. Ти се издигна твърде много, дори за него.

— Защо бих навредил на татко? На него дължа това, което съм.

— Освен това знае по-добре от всеки друг какви долни машинации ръководеше и през какво те накара да преминеш, за да стигнеш дотук и може би смята, че точно това си мислиш всеки път, когато го погледнеш. При това положение ти имаш пълното право да назначаваш всеки твой подчинен. А и всеки импресарио или продуцент би бил извън себе си от щастие дори само заради шанса да работи с теб.

— Татко е нашето семейство.

— Ако говориш за лоялност, трябва да ти припомня, че това е понятие, което той не разбира. Очаква от теб да вършиш това, което ти нареди.

Коул се приведе напред. Облегна лакти на коленете си и се загледа във вълните, които се разбиваха о брега. Спомни си как бяха отгледани двамата с Ранди — те познаваха места, а не хора. Последният път, когато бе видял роднините си, бе на погребението на майка им. Тогава той бе на седем години, а Ранди — на четири.

Коул довърши бирата си и кимна към хладилната чанта.

— Имаш ли нещо за ядене там?

— Всъщност да.

Ранди остави бирата си, бръкна в чантата и извади розова кутия, в която имаше торта, пъхната в найлонов плик.

— Само погледни това.

Коул се втренчи учудено в тортата. Цялата бе покрита с бели захаросани рози, каквито в детството си двамата обожаваха и водеха същинска битка кой ще получи повече. По средата тортата бе синя, а с по-тъмносиньо бе изписан някакъв надпис, който той не можа да разчете.

— Какво пише?

— Оригиналният надпис е: „Честит рожден ден, Сюзън“.

Ранди се усмихна.

— Не беше никак лесно да поправят „Сюзън“ на „Ранди“. В действителност доста ги измъчих.

Коул зяпна. Изведнъж всичко си дойде на мястото. Жестът на брат му го трогна дълбоко.

— Днес е твоят рожден ден — каза му тихо.

— Недей да се разчувстваш толкова заради мен. Не те доведох тук за това.

— Никога няма да забравя това, Ранди. Един ден ще ти се отплатя, обещавам. Не знам как, но ще намеря начин.

Ранди постави тортата между тях.

— Не мислех да я вземам — заяви той. — Но знаех как ще се почувстваш, когато се сетиш, че днес е рожденият ми ден, така че какво пък, нека това бъде моето парти. Хайде, започвай.

И той си взе огромно парче от тортата. Коул се поколеба само за миг, след което и той посегна към сладкото изкушение. Обърна се към Ранди със светнали от вълнение очи.

— Честит рожден ден, малко братче.

После, след минутно размишление, добави:

— И на теб, Сюзън.

Ранди се ухили и преди Коул да има време да реагира, удари длан в дланта на брат си, изразявайки с този жест своята обич и привързаност. По косите, дрехите и ръцете им полепнаха парченца торта.

— Не е ли чудесен животът! — възкликна Ранди.

Коул облиза с език парченце от захаросана розичка, залепнала за ъгъла на устните му. В паметта му изникнаха спомени за много такива рождени дни, които двамата с Ранди бяха празнували. Бяха си поделвали купени от магазина торти, но нито веднъж не бяха яли пухкава, чудесна, домашно приготвена торта.

— Благодаря ти — каза простичко Коул.

— За какво? — брат му бе искрено изненадан.

— Че винаги си до мен, когато имам нужда от теб.

— Казах ти да не се размекваш — Ранди тикна под носа му изцапания си с шоколадов крем юмрук.

— Хайде, давай — предизвика го Коул. — Но да знаеш, че ще ти го върна тъпкано.

Ръката на Ранди мина на сантиметри от бузата му и го удари по челото.

— Дявол да го вземе, не исках да направя това. Стана случайно.

— Да, виждам, че направо се разтапяш от съжаление — отвърна Коул и се пресегна за още едно парче от тортата.

[1] Фунт — 453.6 грама — б.пр. ↑

[2] Южняшка душа. — Б.пр. ↑

[3] Малка птичка, обитаваща района, в който се намира щатът Каролина. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Коул сграбчи възглавниците от леглото и ги захвърли на пода. Миг след това ги последва и покривката. Не виждаше дори една приемлива причина портфейлът му да бъде някъде в леглото, но бе претърсил навсякъде и не можа да го открие. В този момент в спалнята влезе Франк. Стъпвайки върху чифт джинси, които Коул бе измъкнал от гардероба и захвърлил, той се огледа удивено наоколо.

— Да не би с Белинда да сте водили битка?

— Не мога да си намеря портфейла.

— Прегледа ли нещата, които донесохме от болницата?

— По дяволите!

Разбира се, че портфейлът му ще бъде там.

— Къде си оставил чантата?

— На долния етаж, в килера.

Коул излезе от стаята.

— Защо е цялата тази суматоха за един портфейл? — Франк последва сина си, гледайки го с подозрение. — Почти пет месеца не се сети за него.

Коул се поколеба за момент, но след това реши да каже на Франк, че така или иначе е решил да се върне вкъщи с кола.

— Трябва ми шофьорската книжка. Ранди ще докара колата на Белинда, така че аз ще взема неговия пикап.

Реакцията на Франк бе мигновена и бурна.

— Никога няма да позволя подобно нещо! Няма да караш пикапа по улиците на Лос Анжелис, и то в пиковия час!

— Да ми позволиш ли? На мен? — тонът, с който изрече тези думи, бе леденостуден.

— Какво ти става? Онази катастрофа не ти ли беше достатъчна? И двамата знаем, че пикапът е повече от неблагоприятен, какво говоря, направо ще се разпадне по пътя.

— Обаче нямаш нищо против, когато го кара Ранди, нали?

Той заслиза по стълбите вбесен, че болният му крак не му позволява просто да се втурне надолу.

— Опитваш се да промениш темата, но това няма да мине. Няма да караш пикапа на Ранди и толкова!

Коул рязко се обърна и застана очи в очи с баща си.

— Престани да ми казваш какво мога и какво не мога да правя! За Бога, та аз съм на тридесет и една. Сам мога да вземам решения, независимо дали това ти харесва, или не.

— Като например да се измъкнеш тихомълком през нощта и да се напиеш някъде? Няма що, показваш забележителна зрялост.

— Нищо не се случи.

— Имал си късмет.

Коул продължи бавно да слиза по стълбите. Сам бе изградил решетките на затвора си със своята философия „мир на всяка цена“. Това бе продължило години; оковите не можеха да бъдат счупени само за един ден.

— Готов съм да поема тази отговорност.

— Какво ще кажеш за хората, чийто живот зависи от теб?

— Не животът им, а работата, препитанието им, ако предпочиташ. Има голяма разлика.

Чантата му, разбира се, беше в килера, и портфейлът му бе на мястото си. Гладката му кафява кожа бе загрозена от дълбока драскотина, но Коул предпочете да не се замисля по какъв начин се бе появила. Пъхна го в джоба си и на излизане грабна една шапка за бейзбол „Доджър“, която Ранди бе оставил на полицата.

— Ще се видим след два часа.

— В колата имам някои неща, които трябва да прегледаме преди твоята пресконференция. Ако възнамеряваш сам да шофираш, няма да имаме време.

— Казах ти, че ще дойда на конференцията, но не искам да давам изявление в пресата. Нека Джанет го направи. Нали затова ѝ плащаме.

Джанет Рейнолдс, която преди работеше в някаква фирма по обществени взаимоотношения в Южна Калифорния, по-късно прие да работи за Франк Уебстър. Тя умееше да се справя с него и постоянните му тиради и натяквания така умело, както с враждебно настроената преса. След четири години работа бе станала неделима част от екипа;

бе една от тримата, на които Франк имаше доверие и единствената, която нямаше роднинска връзка с него.

— Тя ще се занимае с основните неща и формалностите, но ти все пак ще трябва да се подготвиш за обичайните въпроси, които ще ти бъдат зададени по-късно.

— Не се притеснявай, няма да те проваля, Франк.

Накрая той бе принуден да признае, че Коул никога не би могъл да се върне на сцената, без да обясни на какво се дължи промяната във външността му. Сега цялата работа се състоеше в това да се убеди тълпата скептично настроени репортери, че под леко променената външност той си оставаше същият Коул Уебстър, когото познаваха.

В този момент, ближейки фунийка сладолед, в хола с нехайна стъпка влезе Ранди. Коул с горчиво примирение обърна очи към тавана. Брат му, като че ли имаше вграден радар и налиташе на Франк винаги, когато последният бе готов всеки момент да избухне.

— Мислех си, че отдавна си тръгнал — обърна се Ранди към Коул.

Франк ядно сви устни.

— Още една минутка и изчезвам — Коул сложи бейзболната шапка на главата си и сграбчи Ранди за ръкава. — Защо не ме изпратиш?

— С удоволствие.

Ранди изчака за момент, хвърли поглед към баща си и отхапа голямо парче от шоколадовия сладолед.

— Нещо не е наред ли?

— Знаеш много добре какво... — Коул пусна ръкава на брат си, хвана го за ръка и го избута към предната врата. — Остави това, Ранди.

— Като че ли Франк не е твърде въодушевен от идеята да шофираш сам?

Когато се озоваха отвън, Коул го пусна.

— Защо го правиш?

— Кое?

— Ядосваш го.

— Не знам — Ранди сви рамене. — Вероятно защото е толкова лесно.

— Добре, направи ми услуга и повече не ме замесвай в това.

— Да не би да си станал тази сутрин нагоре със задника? — ухили се Ранди.

— Дори по-лошо.

Коул му обърна гръб и пое по алеята към пикапа. Ранди го последва.

— От това, което ми каза Белинда, изглежда, че нещата стават още по-зле. Значи накрая Франк е решил да разкрие на журналистите голямата тайна.

Коул се закова на място и се обърна към Ранди.

— Не мислиш ли, че би било по-добре да си спестиш разсъжденията за себе си? За бога, от тебе се не иска нищо друго, освен да ме гледаш.

Ранди вдигна примирително ръце и отстъпи крачка назад.

— Добре, добре. Достатъчно ми е конското от Франк, така че няма нужда и ти да започваш. Отивам си.

Докато минаваше с пикапа през портала, Коул си даде сметка, че списъкът на хората, на които дължеше извинения, нараства и Белинда беше на първо място. Бе направила всичко възможно да го успокои, а той реагира като разярено животно. Но това, от което направо му призляваше, бе, че след като ядът му премина, тя бе тази, която му се извиняваше, вместо да го прати по дяволите. Не беше в нейния характер да постъпва по този начин.

Коул отвори жабката, извади една касета и я пхна в касетофона. Ранди му бе казал, че я получил от един млад музикант, който започнал да пише песни. Облегна лакът на отворения прозорец и се почеса по брадичката. Дори сега, няколко месеца след операциите, дългата половин инч брада продължаваше да го щипе болезнено. В този момент в кабината се изля поток от звуци. Щом чу музиката, всички мисли за това, което бе преживял този ден и което му предстоеше да прави, излетяха от съзнанието му. Песента веднага го грабна — проникновена, чудесна мелодия, изпълнена от самотна китара. След това се заслуша в текста. В него не се говореше за изгубена любов, нито за прекарана в пиянство нощ, а за красотата на една гора и полянка край нея, видени през погледа на едно дете. Думите бяха съвсем обикновени, но затова още по-въздействащи. Коул бе поразен от простотата на израза и искреността на чувствата. Слушателят не само ясно виждаше във въображението си прекрасния природен кът,

но и разбираше, че детето има право един ден да доведе собствените си деца на това място, затова то не трябва да бъде подлагано на безмилостно унищожение.

Коул върна песента и я пусна още веднъж. И после още веднъж. На четвъртия път вече знаеше думите наизуст, на петия запя заедно с певица от касетата. Опита се да си спомни какво бе казал Ранди за автора на песента, но не успя, тъй като тогава просто не бе обърнал внимание на това.

Милите се изнизваха една подир друга, но той не забелязваше нищо. Планинският път постепенно се разшири и се превърна в магистрала и движението стана по-оживено. В главата му продължаваше да звучи песента, като че самият той я бе измислил — леките звуци на акустичната китара, предпазливо и ненатрапчиво от време на време се обаждаше йониката и бас китарата, която поддържаше ритъма; всички те заедно създаваха песента, която Коул вече бе започнал да счита за своя. Тъй като предполагаше, че тя може да е предложена и на друго място, искаше му се веднага да спре и да се обади от най-близкия телефон на Ранди. Но когато видя, че е съвсем близо до къщи, разумът надделя и той продължи пътя си.

След няколко минути излезе от магистралата и пое нагоре по тесния каньон, който водеше до къщата му. Въпреки че Франк настояваше да извършват основната си дейност в Калифорния, където бяха прикачили на Коул прякора „Калифорнийския каубой“, Коул и Ранди вярваха, че е повече в негов стил да се върнат в Нешвил, където ги бяха отхвърляли години наред.

От множеството къщи, които му бяха показали, накрая се бе спрял на една, около която имаше неголям парцел земя и дори не си направи труда да разгледа вътрешността ѝ; докато не сключи сделката и не я купи. Разбира се, имаше басейн и тенис корт, а освен това от мястото се откриваше прекрасна гледка към Лос Анжелис, особено нощем, когато градът бе потънал в неоновите светлини. Нанесоха се веднага, поливаха и поддържаха свежа зеленината около къщата, и не минаваше ден някой от тях да не спомене нещо от рода на колко далеч били дошли и колко чудесно било всичко. Но това, което винаги оставаше недоизказано, бе, че независимо колко красиво бе мястото и цялата околност, Калифорния не бе техният дом и никога нямаше да бъде.

До къщата оставаше около миля, когато двигателят внезапно започна да се дави, след това изхърка и спря.

— Проклятие!

Коул удари с юмрук по кормилото.

— Не можа ли да издържиш още една миля, преди да решиш да се повреждаш!

Коул изключи от скорост, отвори вратата и излезе, хвърляйки изпълнен с надежда поглед към пътя, след това към часовника си. Бе се движил по-бързо, отколкото предполагаше и малко вероятно бе през следващите два часа някой да го потърси. Към него се приближи червено БМВ и той махна с ръка на шофьора да спре. Но колата отмина, без дори да намали скоростта си. След няколко минути мина един мерцедес, после още едно БМВ. И другите шофьори постъпиха като първия — изобщо не му обърнаха внимание.

За да убие времето, Коул отиде отпред и вдигна капака. Познанията му за устройството на автомобилите бяха повече от оскъдни, но в момента, в който видя двигателя, веднага разбра какво се бе случило и то нямаше нищо общо със счупени или липсващи части. Едва сега Коул се сети, че Ранди му бе казал да зареди на път за къщи. Дори набързо му бе пхнал няколко банкноти в джоба, тъй като знаеше, че брат му никога не се замисляше има ли пари в себе си, или не.

Коул прокара ръка по десния си крак, като се опитваше да прецени колко би издържал, ако тръгнеше пеша. Разбра го, когато достигна желязната врата и двете тухлени колони на портала към къщата му. Последните сто метра вече едва се влачеше. Със сподавен стон се облегна на колоната, на която бе интеркомът, свързан със стаята на портиера.

— С какво мога да ви помогна? — отговори плътен мъжки глас.

— Марти, аз съм, Коул. Изпрати някой да ми помогне да вляза.

— Марти вече не е тук. Аз работя на неговото място. Казвам се Роджър.

Това пак бе работа на Франк. Персоналът, изглежда, се задържаше само толкова, колкото Коул да научи имената им.

— Радвам се да се запозная с теб, Роджър. Сега ще изпратиш ли някой на входа? Имам нужда някой да ме закара вътре.

— Да не би да сте от пресата?

— Аз съм Коул Уебстър — повтори бавно и отчетливо, едва сдържайки нетърпението си. — И освен това живея тук.

— Това не е възможно. Мистър Уебстър се върна... Няма значение — добави портиерът, осъзнавайки, че може би е казал твърде много.

Коул отвори уста да протестира, че не може едновременно да е на две места, когато цялата ситуация започна да му се изяснява и всичко си дойде на мястото. По някакъв начин Ранди бе успял да се прибере преди него. Всички, които бяха наети след катастрофата, смятаха, че Ранди е Коул.

— Обади се в къщата и ми дай да говоря с него.

— Това е невъзможно.

— Защо?

— Защото мистър Уебстър в момента е зает. Той няма време да...
В момента е зает? Откъде Франк бе намерил този човек?

— Тогава искам да говоря с Франк.

— Той също е зает — отвърна Роджър. — И вие сте един от онези, от вестниците. Мистър Уебстър нареди да ви казвам...

Коул обаче рязко го прекъсна.

— А Белинда в къщата ли е?

Последва дълга пауза, а след това едно много неохотно „Да“.

— Тогава може би ще ми дадеш да говоря с нея?

— Съжалявам, но...

— По дяволите! — изкрещя Коул. — Или ще я извикаш на проклетия телефон, или... — той спря и си пое дълбоко дъх. Човекът просто изпълняваше инструкциите на Франк. — Предполагам, харесваш работата си и би искал да я запазиш?

— Разбира се.

— Добре. Ще я запазиш, ако в следващите пет минути изпратиш някой да ме вземе от входа. Помисли, Роджър. Искаш ли да опиташ?

Последва още една дълга пауза.

— Ще видя какво мога да направя.

Коул пусна бутона и се свлече на земята. Започна да масажира крака си, мислейки си, че положението, в което бе изпаднал — да стои пред собствения си дом и да не може да влезе — вероятно бе резултат от поредния спор между Франк и Ранди. След като изгуби картата с шифъра, с която се отваряше портата и отказа да си набави друга, брат

му можеше да влезе само като позвъни. При други обстоятелства фактът, че бе заключен пред собствения си дом, би се сторил на Коул смешен. Но това, което беше наистина смешно, без да предизвиква смях, бе да открие колко лесно се бе приспособил към един начин на живот, който му бе напълно чужд. Преди да се запознае с Белинда, когато не беше на турне или не правеше записи, той излизаше с някои от най-известните звезди в Холивуд. Звезди, чийто живот представляваше постоянна въртележка — те трябваше на всяка цена да бъдат забелязани. Не пропускаше да посети известните ресторанти или скъпите нощни клубове. Но всичко това бързо му омръзна. Не изпитваше никакво удоволствие да танцува с жена, която предпочиташе по време на танца да се оглежда наоколо, за да разбере на кого е направила впечатление, вместо да води разговор с него.

Франк не одобряваше този начин на живот на сина си, но не се оплакваше прекалено много, главно поради интереса на пресата към него. Джанет не смогваше да попълни молбите за интервюта. В продължение на четири месеца вестниците всяка седмица отразяваха по нещо ново за Коул. По едно време на него вече така му писна, че престана да чете друго, освен любимата си научна фантастика. Но дори накрая и те го предадоха, когато в един роман откри името си, споменато във връзка с древна култура в „Завръщане на самотната планета“, а един от концертите му бе използван като фон за едно убийство в „Аферата с една китара“.

От портала къщата не се виждаше, тъй като горе-долу по средата на пътя се издигаше невисок хълм. На върха му се появи малък „голф“, който се носеше право към портала. Направо не бе за вярване, че само преди месеци Коул изминаваше на бегом по пет мили на ден — това разстояние за него не беше никакъв проблем. Сега дори не смееше да си помисли какви усилия щеше да му струва да възстанови предишната си форма.

Шофьорът спря толкова близо до портата, че щеше да бъде невъзможно да я отвори, без да премести колата; това определено не бе добър знак. Иззад кормилото с мъка се показва висок, як мъж.

— Все още си тук, а?

— Къде другаде да съм? — отвърна Коул.

— Помислих си, че досега трябваше да си се омел.

— И защо?

— Смятах, че след като те разкрих, че блъфираш, няма да ти стиска да стоиш тук.

Каква игра играеше този тип? Не виждаше ли с кого говори? От разстояние можеха да помислят Ранди за Коул, но не и отблизо. Изведнъж му хрумна, че сигурно брат му разиграва някой от проклетите си номера.

— Не можеш ли просто да отвориш вратата?

— Съжалявам, мистър, но не мога да направя това.

— Не знам защо Ранди постъпва така, но шегата вече преминава всякакви граници.

— Мистър Уебстър няма нищо общо с това, че сега съм тук. Той ме предупреди колко хитри сте вие от вестниците, а аз искам да знаещ, че номерата ти няма да минат, докато аз съм дежурен.

— От вестниците? — повтори невярващо Коул. — Отвори си очите, човече. Аз съм Коул Уебстър, а *тази къща е моя!*

— Това, че ми крещиш, няма да промени нищо и едва ли е в твоя полза — мъжът се обърна и се насочи обратно към колата си. — Знаем, че само си вършиш работата, но и аз си върша моята, мистър.

Коул бе твърде смаян, за да спори повече.

— Значи изобщо не ме разпознаваш? Дори малко?

— В очите малко приличаш на Коул Уебстър, но това не е достатъчно, за да те отведе там, където искаш.

Роджър се качи в автомобила и запали двигателя.

— Може би ако си обръснеш брадата и си оставиш косата малко да порасне, приликата ще е още по-пълна, но никой няма да повярва, че Коул Уебстър се навърта наоколо в такъв вид.

Коул разбра, че е безсмислено да продължава спора, но не можа да се сдържи да не подхвърли:

— Когато Франк научи за това, ще си навлечеш куп неприятности.

Роджър се усмихна и му хвърли поглед през рамо.

— По-добре неприятности, отколкото да ме уволнят — отвърна той и потегли.

Коул с досада поклати глава! Въпреки недоразумението, което го вбесяваше все повече, не можеше и да не изпита съжаление към Роджър. Сложи ръце на кръста си и се загледа надолу по пътя, по който бе дошъл. Само при мисълта, че до пикапа има цяла миля, направо му

призля. Можеше например да седне и да чака пред портата, докато дойдеше някой да му помогне, но какво щеше да стане, ако този някой се окажеше репортер? Нямаше ли това да означава вестниците веднага да гръмнат и на първа страница да се появи с огромни букви:

„Коул Уебстър заключен пред собствения си дом — отхвърлен от семейството си след катастрофа, която променя външността му.“

Докато се спускаше надолу по хълма, болката в бедрото му намаля, но в пресеца му сякаш се забиваха огнени игли. В такова състояние нямаше да може да тръгне на турне. Хората очакваха да го видят на сцената пълен с енергия, и то в същата степен, както очакваха и песните му. Шоуто не беше просто представяне на хитовете му, то бе събитие.

Почти бе стигнал до пикапа, когато силен металически звук привлече вниманието му. Вдигна поглед и забеляза жълти фарове да осветяват за миг дърветата, наредени по протежение на пътя. Направо му призля, когато осъзна какво ставаше. Ускори крачка, молейки се да греши.

Но не грешеше.

По дяволите, какво още щеше да му се случи този ден?

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Искам само един телефонен разговор, това е всичко — заяви Коул.

Шофьорът на влекача нагласи по-добре едната от веригите, които държаха здраво пикапа на Ранди за плоската платформа.

— Повтарям ти, човече, не може, и това е. Ако шефът научи, че съм позволил на чужд човек да използва оборудването в колата, направо ще ме изхвърли, без изобщо да се церемони с мен.

Коул смени тактиката.

— Виж какво, ще ти платя двойно за курса, ако се изкачим ей по оня хълм там, до дома ми. Намира се само на миля оттук...

Мъжът прекъсна за миг работата си и го погледна изпитателно.

— Казваш, че живееш там, а?

— Да, в къщата зад онзи хълм.

— Хм, като те гледам, още малко и ще ти повярвам!

— Но защо?

— Ами виж си дрехите.

— Какво им е на дрехите ми?

Винаги се бе носил по този начин — обичайните джинси, тениска и маратонки.

— Ако наистина живееш в тази околност, на ризата ти щеше да има една от онези емблеми, с конете. Пък и джинсите ти... Вече доста години работя в този район, познавам хората, които живеят тук.

— Погледни ме! — настоя Коул. — Не ти ли изглеждам като някой, когото си виждал и преди?

Мъжът му хвърли отегчен и равнодушен поглед.

— Предполагам, сега ще ми кажеш, че си някоя голяма и нашумяла филмова звезда.

— Не. Певец. Аз съм Коул Уебстър.

Коул извади портфейла от задния си джоб и го отвори на прегъвката, където бе шофьорската му книжка — нещо, което трябваше да направи по-рано с Роджър — и посочи снимката.

— Ето, виждаш ли? Това съм аз.

Мъжът взе портфейла, взира се известно време в снимката, след това в Коул, после поклати глава и му го върна.

— Не знам откъде си взел това, но ако бях на твое място, веднага бих се отървал от него.

— Преди време катастрофирах, и то тежко. Затова сега изглеждам по-различно.

— Аха.

Мъжът вдигна инструмента, с който оправяше веригата, и го хвърли с небрежен жест в кабината.

— Ще ти дам един съвет, приятелче. Хората, които живеят тук, не обичат типове като теб да се мотаят наоколо. Както и изоставени коли да развалят пейзажа. Ако бях на твое място, щях да го махна оттук, и то час по-скоро.

— Не съм изоставил пикапа си, просто ми свърши бензинът. Ако ме откараш, където искам, мога да докажа, че наистина съм Коул Уебстър.

Осени го една идея. Разбира се, та това бе съвсем очевидно.

— Провери регистрацията. Пикапът е на брат ми, но ще видиш, че адресът е същият. Истината ти казвам.

— Вече проверих. Няма никаква регистрация.

— Сигурен ли си? Погледна ли в жабката? Под седалката?

— В жабката няма нищо, а единственото нещо под седалката е празен пакет от чипс.

Коул разбра, че ако помоли да погледне сам, само ще си загуби времето.

— Каква разлика има къде ще закараш пикапа, след като ти се плаща?

— Разликата, приятел, е в това, че ченгетата го забелязаха и се обадиха. За да си го върнеш, ще трябва да се справиш с тях.

Качи се в кабината, затръшна вратата и погледна надолу към Коул през отворения прозорец.

— Качвай се. Ще те откарам до града.

Коул се поколеба.

— Тогава до скоро виждане, приятел.

— Почакай!

Не се знае колко време щеше да мине, докато Франк прати някого да го търси. В града можеше да намери телефон, а да стои тук нямаше смисъл. Коул заобиколи камиона и скочи вътре.

— Благодаря, приятел. Високо оценявам жеста ти.

— Няма проблеми.

Двадесет минути по-късно влекачът спря в началото на магистралата.

— Не е моя работа — обърна се шофьорът към Коул, — но както ти казах, на твоето място бих се отървал от тази книжка. Ако някой те хване с нея, ще си навлечеш куп неприятности.

— Благодаря за съвета.

Мъжът му кимна в отговор и продължи пътя си. Коул отстъпи встрани, изчаквайки облака от изгорели газове да се разсее, и пресече улицата. Намираще се в част на града, която не познаваше. По улиците се редяха магазини, складове и изоставени сгради. На няколко преки от него обаче един магазин привлече вниманието му и той закуцука в тази посока.

Вътре имаше само няколко клиенти: две жени и едно момче вървяха бавно по пътеките край рафтовете, а някакъв мъж в ъгъла си купуваше хляб. Касиерката на гишето не бе повече от двадесет-двадесет и двегодишна. Първата му реакция бе да наведе глава и да нахлупи по-ниско шапката над очите си, но после реши да си направи един експеримент. Свали шапката и я мушна в задния си джоб. Преднамерено бавно прокара пръсти през косата си, като открито гледаше към двете жени, които идваха точно срещу него. И двете срещнаха погледа му. Първата му се усмихна неопределено, а другата отегчено отвърна очи, явно считайки го за поредния свалч. В държанието им нямаше дори най-беглия намек, че са го разпознали, нищо. Коул с усилие се удържа да не хукне след тях и да ги попита направо, така, както бе направил с шофьора на влекача. Погледна се в изпъкналото огледало, поставено в края на един от рафтовете. Дали толкова много се бе променил, или просто в този ден попадеше все на хора, пропуснали покрай ушите си това, което вестниците раздухваха надлъж и нашир като уебстърмания? Неговото собствено его или въображението му го караше да вярва, че ще бъде веднага разпознат, където и да отидеше. Пристъпи по-близо до огледалото. Наистина ли

няколко белега, по-къса коса и двумесечна брада го правеха неузнаваем?

— Хей, мистър, имате ли нужда от помощ?

— Хм... да, всъщност да. Искам да се обадя по телефона.

— Ето го там, зад хладилника.

— Благодаря.

— Може би нямате дребни? Искате ли да ви разваля?

— Да.

Коул бръкна в джоба си, извади парите, които Ранди му бе дал и подаде на момичето двадесет долара. После пое в шепя купчината монети и телефонира вкъщи. След третото позвъняване отговори Ранди.

— Къде, по дяволите, се намираш? — почти изкрещя той, но се опомни навреме и снижи гласа си до шепот. — Татко е...

— Можеш ли да се измъкнеш без той да те види?

— Предполагам. Защо? — попита след кратко колебание.

— Искам да дойдеш и да ме вземеш.

— Нещо с пикапа ли не е наред?

— Дълга история. Когато дойдеш, ще ти кажа.

— По дяволите, Коул, кажи ми, че не си катастрофирал!

— Бензинът свърши — призна неохотно той.

— Предупреждавах те, че ще стане така.

— Не можем ли да говорим за това по-късно?

— Искаш да тръгна, без да кажа на татко абсолютно нищо, нито дума?

— Когато се върнем, сам ще му кажа.

— Предполагам, не си забравил, че след... хм, десет минути тук ще се изсипе цяла тълпа репортери.

— Татко и Джанет могат да се оправят с тях, докато се върна.

— Къде си?

— Чакай малко.

Коул разпита момичето на касата и повтори обясненията ѝ на Ранди.

— Повикай Джанет на телефона и тръгвай веднага.

Няколко секунди по-късно по линията прозвуча женски глас.

— Джанет Рейнолдс на телефона.

— Джанет, обаждат се Коул.

Тя моментално снижи глас, но в шепота ѝ се долавяше остра нотка.

— Трябваше да си тук още преди час.

— По-късно ще ти обясня. Всичко, което засега трябва да знаеш, е, че в момента съм зает и може да не проведе пресконференцията.

Тъй като никога преди не беше пропускал нещо толкова важно, Джанет нямаше и да предположи, че постъпва по този начин без основателна причина.

— Говори ли с Франк?

— Все още не. Разчитам ти да му кажеш.

— Много благодаря! А да ти се намира някой алигатор, с когото да се справя вместо теб? — Джанет въздъхна примирено. — Би било по-добре, ако можех да му кажа нещо, което не е толкова очевидно. Франк вече знае, че не си тук.

— Кажи му, че съм добре. Всичко друго е без значение.

— Той ще се тревожи, Коул.

— Ще дойда възможно най-скоро.

— Не можеш ли да бъдеш малко по-точен? Да кажем след час? — когато не получи отговор, Джанет предпазливо добави: — Два?

— Не искам да се обвързвам с някакво точно определено време.

— Добре. Ще се оправя както мога... с Франк и репортерите.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб.

— Само гледай да не ти стане навик.

Разбра, че го е накарала да се почувства неудобно, затова добави с по-весел тон:

— Вече трябва да тръгвам. Предстои ми да се изправя пред пълна зала с разбунени репортери, което в случая си е чисто самоубийство.

Коул затвори и се отправи към щанда със списанията. Извади последния брой на „Мюзик Уйкли“. В горния ляв ъгъл бе публикувана снимка на художничката Реби Макинтайър заедно с Винс Гил, а вдясно бе сложена негова снимка, но преди катастрофата. Коул отвори на страницата със съдържанието, любопитен да узнае дали бяха плъзнали слухове за дългото му отсъствие. Познаваше списанието достатъчно добре и знаеше, че информацията бе представена като съвсем нова и достоверна. Това означаваше не по-стара от две седмици. Само телевизията и ежедневниците разполагаха с по-пресни

факти. Статията, отнасяща се до него, бе сложена на втора страница, а към нея бяха публикувани снимки от последното му турне. Хвърли набързо поглед, търсейки някакъв намек за внезапното му и неочаквано изчезване от сцената. Бегло се споменаваха, че последният му албум ще излезе с известно закъснение, бяха подхвърлили нещо и за последното му турне, всъщност нищо ново. Коул не бе сигурен дали това бе дело на Франк или на Джанет, или пък и на двамата заедно, но бяха свършили дяволски добра работа.

Върна списанието на мястото му и излезе навън. Половин час по-късно се появи Ранди с колата на Коул.

— Как, по дяволите, попадна на това място?

— Имаш ли пари в себе си? — попита вместо отговор Коул, докато се качваше. Очевидно не бързаше да разкаже невероятната си история.

— Имам малко.

— Достатъчно, за да идем някъде и да хапнем нещо?

— Вкъщи има храна колкото искаш. Като видиш колко народ се е събрал, ще си помислиш, че няма журналист в Калифорния, който да не е дошъл.

— Сега не искам да се връщам там. Преди това искам да поговоря за нещо с теб.

— И толкова ли е важно, че не може да почака още два часа?

— Остави ги да чакат.

Ранди се обърна и погледна брат си, а в очите му играеше дяволито пламъче.

— Сигурен ли си в това, което правиш? За тази щуротия татко направо ще ни застреля, така да знаеш.

— Татко няма равен на себе си, когато трябва да решава някакъв проблем.

— Хей, мисля си, че новият Коул Уебстър ми харесва много повече — Ранди натисна съединителя и включи на втора. Гумите изпищяха и се завъртяха бясно, а на асфалта остана дълга черна диря.

— Интересно какво би казал, ако аз направя същото с пикапа ти? — изръмжа Коул.

— Нямам нищо против да опиташ — засмя се сърдечно Ранди.

По-късно, в ресторанта, Коул каза на келнерката, че не желае повече кафе, но брат му с удоволствие си поръча още едно.

— Все пак не разбирам как два дена шляене из Лос Анжелис ще ти помогне по някакъв начин — Ранди сложи още захарин в кафето си и го разбърка. — Обясни ми пак какво търсиш.

Коул се страхуваше, че ако се опита да обясни нещо, което самият той не разбираше, само би омаловажил чувствата, които го вълнуваха в момента.

— Просто не мога да намеря думи.

Дълго време Ранди не проговори.

— Значи е нещо тайно.

Коул се наведе през масата по-близо до брат си.

— Мислил ли си някога какво би направил, ако се събудиш една сутрин и откриеш, че всичко, което си приемал за нещо нормално, ясно и разбираемо, вече не съществува?

— Имаш предвид кариерата си, предполагам.

— В един момент бях никому неизвестен кънтри певец, пеещ по баровете, където хората говореха толкова високо, че никой не обръщаше внимание на музиката. В следващия — нещо като пророк, който води една умираща индустрия към обетованата земя. Никой изглежда не забелязваше или не го бе грижа, че и в двата случая става дума за един и същи човек, тоест аз.

Ранди бутна чашата си настрани и поклати глава.

— Ако ти сам не преодолееш това, което те мъчи, никога няма да можеш да излезеш на сцената и да убедиш хората, че не са похарчили напразно парите си.

Коул се усмихна и го погледна с благодарност. По свой собствен начин брат му бе успял да облече в думи и да изрази само с едно изречение собствените му страхове.

— Значи разбираш защо искам да се махна?

— Разбирам защо, но все още не ми е ясно как смяташ да се справиш сам.

Коул бе взел това решение докато пътуваха към ресторанта, самият той още не си даваше сметка какъв импулс го бе подтикнал да направи това.

— А може би няма да успея да намеря никакъв отговор.

— Тогава защо не опиташ по друг начин?

В този момент се появи келнерката и отново напълни чашата на Ранди, който в отговор само й се усмихна.

— Не искам да ти прозвучи твърде преувеличено, Коул, но мисля, че е твърде опасно да останеш в Лос Анжелис съвсем сам.

— Това се случва с милиони хора всеки ден.

— Но не и с Коул Уебстър.

— Точно в това е въпросът. Никой вече не ме познава. Получих възможност, която идва веднъж в живота...

— Не си се променил чак толкова, колкото си мислиш.

— Ами я се огледай наоколо! — настоя Коул. — Да виждаш някой, който да не откъсва поглед от нас? Някой да се е опитал да се приближи? Или поне някой да е показал минимален интерес към нас?

— Но хората са увлечени в разговор — Ранди огледа целия ресторант. — Това не доказва нищо.

— Кога за последен път съм отишъл някъде, без да бъда разпознат?

Ранди се замисли за момент.

— Проклет да съм, ако си спомням.

— Тогава ще се съгласиш, че съдбата ми дава такава възможност. Веднъж, след като пресата научи за катастрофата и във вестниците започнат да излизат снимки с променената ми външност, ще се озова там, откъдето започнах. Искам само два дни, това е. Имам чувството, че трябва да погледна на света по друг начин. Все едно отварям прозореца и всичко е различно, Ранди.

— Нов прозорец, значи — той се засмя и го погледна дяволито. — Ами какво ще стане, ако въпреки това ти се случи същото, което стана, когато преминаваше през един друг прозорец?

— За какво говориш?

— Ами за това, че тогава падна на задните си части, големи братко.

Коул се усмихна.

— Ще поема този риск.

— Ами Белинда?

Коул изобщо не се бе сетил за нея.

— Кажй й да посети майка си за два дни.

Ранди хвърли на брат си гневен поглед.

— Защо не й го кажеш сам?

— Няма смисъл. Тя няма да разбере.

— С какво право очакваш от нея да разбере нещо, което ти самият не разбираш? — избухна Ранди.

— Откога стана такъв ревностен почитател на Белинда?

— Откогато ти престана да бъдеш такъв. По дяволите, Коул тази жена е луда по теб.

— И аз съм луд по нея — думите му не прозвучаха много убедително. — Просто невинаги го показвам.

Той взе чашата си и грубо я отмести встрани. От първия ден, в който бе довел Белинда в къщата им, Ранди тайно я бе наблюдавал. Бе убеден, че тя е идеалната жена за Коул, която можеше да му роди деца, а самият той би се радвал безкрайно на цял куп племенници и племеннички, които нямаше търпение да започне да глези. А пък на Коул сърце не му даваше да каже на брат си, че Белинда бе толкова ужасена от това, какво би сторило на скъпоценното ѝ тяло едно евентуално бебе, че се бе подложила на една малка операция, за да завържат маточните ѝ тръби две години преди изобщо да го срещне. Трябваше да си признае, че това бе едно от нещата, поради които я харесваше. Още преди години бе решил, че бащинството не е за него. За разлика от Ранди, той силно вярваше в наследствеността. Не можеше да си спомни в рода нито един Уебстър, който да е бил истински баща, затова Коул се страхуваше да не предаде това на детето си. Не хранеше илюзии, че би могъл да се справи по-добре.

— Това значи ли, че сам ще ѝ кажеш? — настоя Ранди.

Коул разбра, че трябва да отстъпи.

— Ще се обадя в дома на майка ѝ.

— Така няма да стане. Никога няма да се съглася да я изведа от къщи, без да ѝ кажа какво всъщност става.

— А ако аз ѝ се обадя, няма да имаш време да я изведеш, защото няма да се отървеш от яростта на Франк.

Ранди замълча и се замисли. Накрая прокара пръсти през косата си, погледна намръщено Коул и попита:

— Дали татко има поне малко гръцка кръв в жилите си?

— Това пък какво трябва да означава?

— Опитвам се да си спомня дали не бяха гърците, които убивали пратениците, носещи лоши новини?

— Просто стой близо до входната врата и остави двигателя на пикапа да работи. Ще се справиш — засмя се Коул.

— Какъв пикап?

— О, да забравих — понечи да се изправи, но отново седна на мястото си. — Има още нещо.

— Сега пък какво?

— Ще имам нужда от малко пари.

Ранди бръкна в якето за портфейла си и му даде всичко, което имаше.

— Само с толкова няма да стигнеш далеч.

Коул бързо преброи парите — нямаше и двеста долара. Извади двайсетачка и я подаде на Ранди.

— Ще ти трябват за такси.

Той само махна с ръка.

— Не се безпокой за това. Ще платя, когато се върна вкъщи.

Коул се втренчи в парите, опитвайки се да прецени за колко време ще му стигнат. От толкова време не бе плащал сам сметки, че нямаше представа колко струва стая в мотел, храна и дори най-обикновена четка за зъби. Хвърли въпросителен поглед към брат си.

— Нещо не е наред ли?

— Не знам къде са парите ми.

— Но нали каза, че нямаш в себе си? — намръщи се Ранди.

— Имам предвид вложените пари — Коул почувства познатата болка в главата си. — Не знам в коя банка са.

— Но как плащаш сметките си?

— Счетоводителят ми върши това.

— А откъде вземаш пари за харчене?

— Не ходя никъде, където биха ми потрябвали.

— Ами Белинда? Тя откъде получава пари?

— Просто казва на счетоводителя какво ѝ трябва, а той има грижата да го достави.

Ранди погледна учудено брат си, не вярвайки на ушите си.

— И на теб ти харесва да живееш така?

— Каква полза да нося пари в себе си, когато никога нямам нужда от тях.

— Но така правят всички — Ранди се премести леко и се настани точно срещу Коул. — Приличаш на някакъв гален пудел, когото всички гледат и на когото нищо друго не е нужно.

— Е, не е чак толкова лошо — отвърна Коул, но сам не бе убеден в думите си. — Ти откъде теглиш пари?

— Ама ти сериозно ли, или...

— С чек ли ти плащат, или в брой?

— С чек.

— В коя банка?

Ранди хвърли на Коул пълен със съчувствие поглед.

— „Харбър Интернешънъл“.

Коул се усмихна победоносно, остави две петдесетдоларови банкноти и се изправи.

— Мисля, че току-що реших паричните си проблеми.

Ранди взе едната банкнота и му я върна.

— За всеки случай.

Коул плати сметката. Двамата излязоха от ресторанта и застанаха отвън, чакайки да мине някое такси.

— Щях да забравя, искам да те помоля за още една услуга.

— Сега пък какво?

— Онази песен от касетата...

— Да?

— Искам я. От дълго време не бях попадал на нещо толкова добро.

— Но ти обикновено не се занимаваш с тези неща — Ранди мушна ръце в джобовете си и се залюля на пети. — Няма да ти е лесно да се пребориш с Франк, ако той не одобри песента.

— Ти си върши своята работа, а аз ще се оправя с Франк.

В този момент на паркинга спря жълто такси. Ранди помахна на шофьора да се приближи, след това се обърна към Коул.

— Грижи се за себе си и се пази, големи братко.

Около три часа по-късно Ранди се движеше по друг път, в друго превозно средство и в съвсем различна посока.

— Сигурен ли си, че той е добре?

Откакто бяха поели по Тихоокеанската крайбрежна магистрала, Белинда за трети път му задаваше този въпрос.

— Той просто се нуждае да остане известно време сам, за да размисли.

Белинда толкова се разстрои, когато ѝ каза, че Коул няма да се върне веднага вкъщи, че Ранди реши сам да я откара до дома на майка ѝ в Лонг Бийч. Още докато минаваха през портала, той си даде сметка, че не би могъл да измине целия този път преструвайки се, че не знае какво става с брат му. Не само защото не беше честно спрямо нея — след като научеше, че той е знаел всичко през цялото време, тя никога повече нямаше да му се довери. Затова избра обиколен път, за да ѝ даде възможност да му зададе въпросите, които я измъчваха.

Белинда вперил невидящ поглед през страничния прозорец.

— Сигурно има още нещо. Толкова време беше сам, можеше да размисли.

— Познаваш Коул. Понякога в това, което върши, няма никаква логика.

Тя извърна поглед към него, а очите ѝ настойчиво се впиха в неговите.

— Ранди, криеш нещо от мен.

— Не бих ти причинил това — отвърна просто и искрено той.

Бе очаквал да е разстроена, дори ядосана, но това, което виждаше, бе много по-сериозно.

— Коул прилича на дете, получило нова играчка. В този случай играчката е лицето му. Не може да се стърпи да не види какъв ще е резултатът.

— Но защо трябва да тръгва сам? С удоволствие бих отишла с него.

На върха на езика му бе готов отговор, бърз и лесен, но Ранди не каза нищо. Тя заслужаваше повече.

— Това няма нищо общо с теб. Знаеш колко мрачен става понякога.

Белинда сведе глава и буйната коса скри лицето ѝ. Ранди едва се съдържа да не се пресегне и да отметне назад копринените къдрици. Колко лесно бе да си представи как този лъскав водопад се плъзга между пръстите му.

— Не знам какво бих правила, ако му се случи нещо.

— Но той ще отсъства само два дни. От теб се иска само да си даваш вид и да си повтаряш, че той все още е в „Каза Бланка“, и докато се усетиш, че ти липсва, отново ще е тук.

— Заради мен ли е?

Движението по магистралата стана по-оживено и Ранди трябваше да се съсредоточи в шофирането. Започна да се оглежда наоколо за удобно място да спре. Забеляза странична улица с жилищни сгради и със засадени в права линия дървета и спря пред една боядисана в розово къща.

— Ще ми обясниш ли, ако обичаш, какво имаше предвид с този въпрос?

Тя дори не го погледна, а продължаваше да се взира през прозореца.

— Да не би да съм му омръзнала, Ранди? — попита съвсем тихо.
— Да не би това да е начин да се отърве от мен?

Въпросът ѝ наистина го изненада. Запита се дали нещата между тях вървяха както трябва.

— Знам само това, което той ми каза: страхува се, че ако не напуснеш къщата, докато го няма, Франк може да излее яда си върху теб... — Ранди взе ръката ѝ в своята и я стисна окуражително.

— Не знам какво ще правя без него, Ранди. Той е всичко, което имам.

Тъжният ѝ поглед разкъсваше душата му. Как можеше Коул да е толкова обсебен от неприятностите и проблемите в живота си, а не виждаше хубавото в него?

— Той знае какъв късмет е извадил, че те има, Белинда — усмихна ѝ се окуражително. — Ако забрави, непременно ще му припомня.

— Аз имам невероятен късмет, че имам приятел като теб — Белинда на свой ред стисна леко пръстите му.

В този миг Ранди бе готов да направи всичко за нея.

— Веднъж Коул да преодолее кризата си и да се върне към обичайния си начин на живот, всичко ще се нареди, все едно, че нищо не е било, ще видиш.

— Мислиш ли, че е добра идея да му предложиш да се срещнем някъде?

Малката ѝ ръка лежеше нежно и доверчиво в неговата и Ранди потръпна от обхваналите го чувства. Никога не бе искал да постигне такава интимност. Нямахше представа как да измъкне ръката си, без да изглежда, че иска да се отърве бързо от нея. Накрая, в опит да възвърне нормалната дистанция, която спазваха помежду си, с весело намигване

и доста театрално поднесе ръката ѝ към устните си и целуна всяко пръстче поотделно. Не бе очаквал, че кожата ѝ ще е толкова невероятно мека и ще ухае така приятно.

— От теб зависи — каза той, като се изкашля леко, прочиствайки гърлото си. — Но имам чувството, че Коул би предпочел да остане сам със себе си.

— Да не би да ми казваш това, само защото не искаш да нараниш чувствата ми?

— Той търси нещо, Белинда, само че все още не знае какво. Не мисля, че ще е мил и любезен към когото и да било, докато не си изясни нещата.

— А ти знаеш какво търси, нали?

— Какво те кара да мислиш така?

— Всички смятат, че си лекомислен и небрежен, но аз съм те наблюдавала и зная, че от погледа ти не убягва нищо. Ти познаваш Коул по-добре, отколкото самият той се познава, мога да се обзаложа.

— И ще загубиш. Коул винаги ме изненадва.

Забележката ѝ, че го е наблюдавала скришом, го свари неподготвен. Съществуваше само едно ценно нещо, което Ранди притежаваше, а на Коул бе отказано — правото да бъде сам.

— Би трябвало да съм у дома, и то сама, когато Коул се обади, не мислиш ли? — усмихна се Белинда.

Неочаквано си представи как Коул и Белинда правят любов. Картината във въображението му бе невероятно еротична, но въпреки това лишена от истинска страст. Сепна се, когато осъзна какво бе направил — все едно бе надникнал в спалнята на брат си, макар и неволно.

Без да каже нищо повече, Ранди запали колата. Вместо да се насочи обратно към Тихоокеанската крайбрежна магистрала, той зави обратно и пое по шосе 405.

— Оценявам усилията ти, но половин час повече няма да промени нищо — заяви Белинда, когато разбра, че Ранди бе избрал по-дългия път.

— Не е за това. Просто си спомних хилядите пътни знаци и ограничения оттук до Лонг Бийч.

Белинда изглеждаше толкова разочарована, че той веднага съжали за думите си. Трябваше да измисли нещо не толкова

прозаично. Не биваше да забравя колко несигурна и объркана се чувстваше тя сега и колко отчаяно се нуждаеше от подкрепа. Отсега нататък щеше да бъде по-внимателен и да се съобразява с чувствата ѝ.

ГЛАВА ПЕТА

Коул седеше на една пейка срещу „Пътя на Карибските пирати“ в Дисниленд, потънал в мрачно униние, без да забелязва хората, които минаваха покрай него. Денят бе започнал по-добре, отколкото предполагаше. Белинда беше проявила разбиране и не протестира, когато я накара да се премести в къщата на майка си, и той отново се почувства неин длъжник. По-рано същия ден отиде до банката и научи, че наистина има няколко сметки в „Харбър Интернешънъл“, или по-точно „Коул Уебстър Ентърпрайзис“ имаше. Дори след като показва шофьорската си книжка, никой не искаше да му каже точно с колко пари разполага. Заявиха му само, че сметките са напълно в ред и вноските пристигат редовно, но не може да получи достъп до никоя от тях. Веднъж поне нямаше значение дали някой го познава или не; името му фигурираше навсякъде, където би трябвало да бъде, освен на кредитните карти. Допреди няколко години Коул и компанията не бяха толкова известни, че да се безпокоят да проверяват сметките си. След това, когато положението коренно се промени, Коул с удоволствие отстъпи на Франк правото да продължи да контролира парите му. А и защо не? При всичките си недостатъци, той бе изключително честен.

Коул попипа китката си, на която обикновено носеше часовника си марка „Ролекс“. Положението изобщо не му харесваше. Порази го фактът, че можеше да получи не повече от двеста и петдесет долара за нещо, за което компанията бе платила двадесет и пет хиляди преди по-малко от година.

Тръгна си, осъзнавайки, че идването му в банката беше грешка. Въпреки нуждата си да остане сам, той не бе самотникът, за който би искал всички да го смятат. Има места, на които трябва да останеш сам, и други, които подчертават колко самотен си всъщност.

Когато излезе на магистралата и пое обратно към мотела му хрумна, че всъщност не се нуждаеше от много време, за да мисли — напротив. Когато работеше, не се интересуваеше кой държи парите или подписва чековете.

Но първо трябваше да свърши нещо друго. От дълго време имаше желание да посети едно от онези заведения в Лос Анжелис, които не се ползваха с много добра слава. Искаше да отиде само за една нощ и нямаше намерение да бъде сам.

Коул автоматично посегна към мобифона си, но си спомни, че го бе оставил в мотела. Общественият телефон се намираше до едно смешно детско конче-люлка, което се движеше нагоре-надолу. Върху гърба му седеше хлапе и се оглеждаше ужасено наоколо. От близкия камион за сладолед долиташе музика. Коул изчака тя да спре и тогава набра номера.

— Ало — на телефона бе Франк и Коул понечи веднага да затвори.

— Кой е? Коул, ти ли си? — последва след кратка пауза.

— Да, аз съм — призна неохотно.

— Къде, по дяволите, се намираш?

— Добре съм, татко, не се тревожи.

— Имаш ли някаква представа каква каша забърка и какво причини на всички, като изчезна така неочаквано?

Коул се облегна на стената и въздъхна примирено.

— Не, нямам, но предполагам, че ти с удоволствие ще ми обясниш.

— Ако с Джанет не бяхме взели незабавни мерки, онези репортери щяха да те разпънат на кръст.

— Не съм питал какво е станало, татко.

— Ти, неблагодарен... — започна Франк, но се овладя навреме. — Трябваше да им кажа истината и да те оставя да се оправяш сам.

Коул знаеше, че не бива да губи самообладание, това би означавало да загуби спора с Франк.

— Предполагам, че може би е нетактично от моя страна да ти напомням, но не е ли част от твоите задължения да се оправяш с пресата?

Дълго време Франк не продума.

— Аз съм твой баща. Как смееш да ми говориш по този начин, като че ли съм някой от служителите ти?

Това бе като удар под пояса, но Коул не можеше да отмине тези думи без коментар.

— Когато се върна вкъщи, ще трябва да уредим някои неща, засягащи теб и мен.

— Какво означава това?

— Не искам да говоря за това сега.

— По дяволите, Коул, ако мислиш, че ще стоя мирно и тихо, докато ти недоволстваш от работата, която върша за теб, не си познал! Аз те създадох. Не забравяй, че това, което си, и което имаш, дължиш на мен.

— Тогава го вземи, твое е. На мен не ми трябва.

Остра, разкъсваща болка го прониза от едното слепоочие до другото. Изкриви лице в болезнена гримаса и притисна челото си с длан, като в същото време си даде сметка, че за пръв път, откакто напусна дома си, имаше такова силно главоболие.

— Какво става с теб, Коул? С какво си се захванал?

Коул примирително въздъхна.

— Предполагам, имаш предвид какво правя между наркотиците и лекарите, които се опитват да ме оправят.

— Не съм такъв идиот, за какъвто очевидно ме смяташ. Знам, че приключи с наркотиците доста отдавна.

Последва дълга пауза.

— Кога се връщаш вкъщи? — гласът на Франк бе подозрително спокоен.

— След два дни.

Коул с изненада установи, че бе започнал да увърта и да се опитва да скрие истината.

— Защо се обаждаш сега?

— Искам да говоря с Ранди.

— Той не е тук — заяви малко прибързано Франк. — Мисля, че е навън. Дай ми номера си и...

— Ще му се обадя по-късно.

— Кога?

— Колко е часът сега?

— А къде ти е часовникът?

Проклятие, от погледа на Франк не убягваше нищо.

— Открих, че единственият начин да си получа парите от банката е да я ограбя. Вместо това предпочетох да ме ограби един лихвар.

— Трябваше да ми кажеш, че имаш нужда от пари.

— Защо трябва да моля за нещо, което е мое по право?

— Затова ли е цялата тази суматоха? Искаш да харчиш повече пари?

Дълбоко разочарование й гняв обхванаха Коул.

— Кажи на Ранди, че ще му се обадя.

— Чакай за момент, ето го, точно влиза.

— Какво има? — тонът на брат му никак не подходдаше на невинния въпрос.

— Мислех си, дали тази вечер не можем да се отбием в някой бар, ако, разбира се, не си ангажиран с нещо друго.

— Не мисля, че идеята ти е много добра.

— О! — Коул бе искрено изненадан и объркан. — Защо не?

— Не ми е лесно да ти обясня.

— Нещо не е наред. Да се опитам ли да позная?

— Не можеш, дори милион пъти да опитваш.

— Какво искаш да направя, за да те накарам да се съгласиш?

Няколко секунди Ранди не отвърна нищо.

— Няма да направя това! — гласът му бе неясен, все едно закриваше слушалката с ръка, за да говори с някой друг.

Коул веднага застана нащрек.

— Ранди? Какво, по дяволите, става там?

— Татко мисли, че ти наистина си много разстроен и нестабилен. Говорил е с няколко лекари и те настояват да те заведе в някоя частна клиника наблизко, където в продължение на два дни да се грижат за теб.

— Той иска да ме изпрати в клиника?

Коул долови гласа на баща си, който внимателно подбираше думите си, но тонът му бе повече от ясен. С една дума, Франк бе бесен, че Ранди бе издал плановете му.

— Коул, ще говорим по-късно — продължи Ранди, но този път баща му направо закрещя.

— Изчезвай, Ранди, махай се от очите ми! И от къщата ми също. Не желая ти... — останалото Коул не можа да разбере. — Съжалявам, че трябваше да чуеш всичко това, Коул — изрече Франк в слушалката. — Никога не съм искал...

— Това означава ли, че Ранди е сбъркал и ти не си говорил с лекарите за мен?

— Нещата съвсем не са такива, каквито той ги представи.

— Тогава защо не ми обясниш какви са?

— Тревожеш се за теб. Трябва да признаеш, че напоследък ти просто не приличаш на себе си.

— Ако смятах, че имаш някаква представа кой съм и какъв съм в действителност, тогава може би щях да ти повярвам, че знаеш какво говориш — Коул млъкна за момент. — Сега затварям.

— Почакай, кога се връщаш?

— Не знам.

— А ще се обадиш ли пак?

— Не знам.

Тъкмо щеше да затвори, когато си спомни, че трябваше да му каже още нещо.

— О, между другото, татко, от чия къща се опитваш да изхвърлиш Ранди? Не забравяй, че тя е моя. Ако трябва някой да бъде изхвърлен, аз ще съм този, който ще го направи.

Затвори, преди да дочака отговор от баща си. Качи се в колата и облегна чело на кормилото. Почувства невероятно облекчение. Като че ли със самото си държание Франк сякаш бе разчупил оковите му. Беше го накарал да разбере, че погребването в работа не бе отговорът на проблемите му.

И в този момент Коул взе решение. Потегли рязко и не след дълго се изгуби в далечината. Когато достигна пустинята, му се прииска да спре и да махне покрива на колата, но не го направи. Вместо това продължи да кара с осемдесет мили в час, скорост, която можеше да му докара някоя глоба, но не и ноц в затвора. Кървавият залез обagri върховете на планините в северната част на Ню Мексико, но Коул нищо не забелязваше. Беше погълнат само от пътя пред себе си и преминаващите вихрено покрай него пътни знаци, които показваха колко мили още му оставаха до Таос. Планините преминаха в равнина, еднообразна и скучна, докато накрая стигна до огромен каньон, в дъното на който се пенеше Рио Гранде.

Вече беше съвсем близо. Обзе го странно безпокойство. Усещаше празнина в стомаха си. Същото чувство бе изпитал, докато стоеше сред публиката при раздаването на музикалните награди и чакаше да разбере дали за четвърта година поред е носител на първа награда. Когато го номинираха за пръв път, се чувстваше така, все едно бе

завъртян в някакъв вихър, не можеше да повярва, че най-сетне щеше да срещне хора, които бе боготворил цял живот. Дори в най-смелите си мечти не си представяше, че може да спечели. Втората година бе дори по-лесно. Нямаше начин да получи първа награда две поредни години, тогава защо да се вълнува? Отиде просто да се позабавлява и с малко късмет да вземе някоя от по-незначителните награди за четвъртия си албум. Когато съобщиха името му, той се почувства като истински глупак. Седеше и гледаше невярващо, мислейки си, че по някакви неведоми причини четяха номинациите от миналата година. Третата година направо се побърка. Казваше на всички, че не би могъл да спечели отново, просто нямаше начин. Всички бяха съгласни с него, но накрая добавяха:

— Все пак човек никога не знае.

Отново бе спечелил. И тогава се случи най-лошото. Изкачвайки се на подиума, Коул почувства, че губи дар слово. Бе убеден, че никой, никога не е произнасял по-тъпа реч.

Миналата година отново бе номиниран и отново бе казал на всички, че няма да спечели. Най-накрая се оказа прав. Господи, как мразеше наградите!

Коул се огледа и разбра, че приближава града. По навик погледна колко е часът, но, разбира се, часовникът липсваше. Хвърли поглед към този на таблото — беше едва седем без петнадесет. Твърде рано, за да се появи в нечий дом неканен. Замисли се колко ли време щеше да му отнеме да намери телефонен указател, да погледне за адреса и да попита в коя посока да продължи. Реши, че десетина минути щяха да бъдат повече от достатъчни. Би могъл да спре в някой ресторант и да хапне нещо, за да убие времето. Той горчиво се усмихна. Не можеше просто да си седи в някой ресторант и да гледа как бавно се изнизва времето, когато бе на две минути път от целта си. По дяволите благоприличието.

В отговор на настойчивото чукане на Коул вратата се отвори и пред него застана Бъди Чапмън, в халат на червени и зелени квадрати. За няколкото години, през които не се бяха виждали, Бъди бе наддал няколко килограма. Ъгловатите черти на лицето му се бяха смекчили и въпреки сребърните нишки в черната си коса, той все още пазеше младежкия си вид. Под мишница носеше малко сладко момиченце на около две години, облечено в розова пижамка, на която долната част

липсваше. Беше с памперс и малките му розови крачета риташа на всички страни.

— Какво мога да направя за вас? — попита Бъди, сподавяйки една прозявка.

Коул не виждаше защо да не кара направо, без увъртане.

— Както аз виждам нещата, можеш или да ме поканиш на закуска, или да ме пратиш по дяволите. Имаш пълното право да направиш второто, макар че се надявам първото ми предложение да ти хареса повече.

Бъди присви очи и го погледна по-внимателно. Приведе се леко напред и остави момиченцето на прага. То веднага се изправи и се скри зад татко си. Миг по-късно надникна иззад коляното му и погледна любопитно Коул. По същия начин го гледаше и Бъди.

— Коул? Това ти ли си? — възкликна той, невярващ на очите си.

Коул се ухили.

— Да, малко не съм във форма, но пак съм си аз.

— Проклет да съм... Ти си последният човек, когото някога съм очаквал да видя тук, пред вратата ми.

— Това означава ли, че искаш да си тръгна?

Бъди се поколеба за момент.

— Ще излъжа, ако кажа, че не ми идват наум някои неприятни моменти.

— И ще си напълно прав.

Бъди продължаваше да се колебае.

— О, по дяволите — каза накрая. — От лошите чувства полза няма, нали?

Той се приближи и го притисна в мечешка прегръдка.

— Добре дошъл. Каня те на закуска. И на обяд, и на вечеря — Бъди хвана Коул за ръката и го въведе вътре. — Но не искам да си мислиш, че Сузи иска да те отрови, въпреки че все още ти е сърдита. Просто не можа да стане добра готвачка и това е.

— Чух те, Бъди.

Сузи стоеше в края на дългия коридор с кръстосани пред гърдите ръце.

— Ела бързо, Сузи, не можеш да познаеш кой е дошъл — извика й той.

— Няма нужда да познавам, вече знам кой е — прочутият и неотразим Коул Уебстър.

Въпреки че го очакваше, Коул се смути от враждебността в гласа й.

— Откъде знаеш? — продължи да упорства Бъди.

— Видях колата му. Никой от познатите ни не може да си позволи лукса да кара такава кола.

Бъди стрелна въпросително Коул.

— Марка „Лотус“ — отвърна кратко той.

— Исусе, не си ли спомняш, когато ти казвах, че за да успееш и да станеш прочут, ти трябва камион или пикап. Не е за чудене тогава, че още не си успял.

Коул се засмя, иначе щеше да се разплаче и да се превърне в пълен глупак.

— Липсваше ми, Бъди. Нямах представа колко много ми липсваш.

— Но той не беше чак толкова далеч, че да ти е трудно да го намериш, Коул — обади се Сузи.

В този момент момиченцето реши, че новодошлият не представлява заплаха и престана да се страхува от него. Стъпи на маратонките му и обвини с ръчички коленете му, бърборейки нещо весело на своя бебешки език. Коул се смая. Нямахше абсолютно никакъв опит с малки деца и не знаеше какво да прави с детето. Бъди забеляза объркването и смущението му, наведе се и грабна дъщеря си. Детето изпищя от удоволствие, когато баща му го подхвърли високо и го целуна звучно по вратлето.

— Хайде, бягай сега — той остави момиченцето на пода и го тупна леко по задничето, а то моментално се насочи към майка си.

— Много е красива, Бъди. Как се казва?

— Дарла — побърза да отговори Сузи.

— Не знаех, че имате дъщеря.

Сузи изсумтя презрително и се върна в кухнята.

— Тогава вероятно не знаеш, че Дарла има по-голям брат — каза Бъди.

— И още един, който е на път — провикна се Сузи от кухнята.

По ледените нотки в гласа й Коул разбра, че тя продължава да му се сърди и беше явно, че няма така лесно да му прости.

— Може би е по-добре се върна по-късно.

— Бясна е, защото си мисли, че трябва да ме защитава — каза меко Бъди. — Щом разбере, че тревогите ѝ са напразни, ще се успокои, ще видиш.

Той прегърна Коул през раменете и го поведе навътре в къщата.

— Сега ми кажи как така се мотаеш наоколо, и то сам? — Бъди се ухили. — Имам чувството, че ми предстои да чуя нещо много интересно.

В този момент Коул с пълна сила осъзна колко много му бе липсвал Бъди. Първият въпрос, който трябваше да очаква, и който бе напълно логичен, бе какво е станало с него, с лицето му, защо изглеждаше толкова променен. Като остави тези въпроси за по-късно, Бъди всъщност искаше да каже, че това няма значение.

— Дълга история, Бъди, но в нея няма нищо интересно — отвърна Коул. — И за да бъда откровен, веднага ще ти кажа, че изобщо няма да ти хареса.

— Разполагам с много време, Коул — когато стигнаха до вратата на кухнята, той отстъпи две крачки назад, давайки път на приятеля си. — Съвсем очевидно е, че затова си дошъл, нали?

Беше прав, разбира се, но изричайки желанието му на глас, у Коул остана чувството, че причината да посети приятеля си е твърде егоистична, и той се запита дали е правилно да остане. Докато все още се чудеше как да постъпи, видя пред себе си Сузи, закрила устата си с ръка и втреничила в него невярващ поглед.

— Мили Боже, какво е станало с теб?

— Остави го на мира — намеси се Бъди, преди Коул да има време да отговори. — Когато е готов, сам ще ти каже.

— Всичко е наред, не се притеснявайте.

Сузи пристъпи внимателно към него, протегна ръка и прокара пръсти по белега над едното му око.

— Преди малко не можах добре да те видя. Помислих си, че просто си отрязал косата си и си пуснал брада.

Коул бе дълбоко трогнат от жеста ѝ. Докосването ѝ бе леко и нежно, изпълнено с грижа и внимание; точно от това бе имал нужда и точно за такава ласка бе копнял. Изплашен от собствените си чувства, хвана ръката ѝ, стисна я леко и се насили да се усмихне.

— Това се случи преди месеци. Сега лекарите казват, че съм като нов.

В очите ѝ нямаше вече гняв, а само тревога и загриженост.

— О, така ли? Тогава какво правиш тук?

— За Бога, Сузи, дай му възможност... — запротестира Бъди.

— Остави я — отвърна меко Коул.

Протегна ръце и я прегърна. Чак сега осъзна, че е бременна, защото почувства леко изпъкналия ѝ корем. Тя обвини ръце около кръста му и го притисна силно.

— Всички знаем, че тактичността не е в характера на Сузи.

Без да пуска Коул от силната си прегръдка, тя отметна назад глава и го погледна в очите.

— Не е необходимо да ми отговаряш. Няма значение защо си дошъл, важното е, че си тук.

— Май си на път да загубиш репутацията си на неотстъпчива и свадлива жена — опита се да се пошегува Коул.

Тя облегна за миг глава на гърдите му, преди да го пусне.

— Искаш ли палачинка?

Не обичаше палачинки, но не искаше да я обиди, като ѝ откаже.

— Разбира се, ще си взема.

Сузи повдигна учудено вежди, но не каза нищо.

В този момент срещуположната врата се отвори и на прага се появи малко момченце. Носеше ризка, която бе облякло наопаки, дълга тениска с емблемата на Батман и светлочервени чорапи.

— Не мога да си намеря обувките — оплака се то.

Въпреки че думите бяха предназначени за майка му, детето не откъсваше поглед от Коул.

— А къде ги остави снощи? — попита го Бъди.

— Не помня.

Момченцето продължаваше да се взира в Коул. Той прекоси стаята и приклекна до него.

— Здравей, казвам се Коул. А ти?

Детето примигна изненадано.

— И аз се казвам така.

Коул се чувства така, сякаш някой му нанесе силен удар в стомаха. Погледна първо Бъди, после Сузи, но в очите им видя само

потвърждение на това, което вече знаеше със сърцето си. Сузи се усмихна, а Бъди само кимна с глава.

— Защо? — попита Коул, не знаейки какво друго да каже.

— Винаги съм харесвал това име, така че, защо не? — измънка Бъди.

— Това са глупости — намеси се Сузи. — Той го направи, защото ти беше най-добрият му приятел, който някога е имал, или поне така си мислеше.

— Защо не ми каза?

Сузи и Бъди размениха смутени погледи.

— Направихме го — каза Сузи. — Дори те поканихме да станеш кръстник на малкия Коул.

Коул облегна ръка на рамката на вратата и се олюля леко. След това се изправи, като се опитваше да не обръща внимание на болката, която прерязва като с нож крака му чак до хълбока.

— Никой нищо не ми е казал.

— Виждаш ли? — Бъди хвърли на жена си пълен с укор поглед.

Тя извади кутия с бисквити от бюфета и се обърна към Коул.

— Дори няколко пъти се опитвах да се свържа с теб, но ми казаха, че си прекалено зает и не можеш да се обадиш.

Боже, и след всичко това Бъди отново бе готов да го приеме в дома си!

— Никога не получих нито едно от вашите съобщения.

— Това е ужасно. Но не е извинение, че не вдигна телефона и не ни се обади нито веднъж — отбеляза Сузи.

Едно от нещата, заради които Коул й се възхищаваше и едновременно мразеше у нея, беше непоклатимото й придържане към чистата, неукрасена истина. Това, което бе направил, бе непростимо и той не можеше да вини никого другото, освен себе си. Апатията му към всичко около него бе улеснила Франк неимоверно много в изграждането на непробиваема стена около сина му.

— Бил е прекалено зает, Сузи — намеси се Бъди, тъй като Коул продължаваше да мълчи.

Беше очевидно, че се опитваше да намери извинение за миналите му постъпки, както бе правил винаги. И не по-малко очевидно бе, че пред Сузи номерът нямаше да мине.

— Никой не е толкова зает, че да не може просто да позвъни на някой стар приятел — призна Коул.

От коридора се разнесе жалостивият плач на Коул младши.

— Няма ли някой да ми помогне да си намеря обувките?

— Ти върви — Сузи побутна леко съпруга си към вратата.

— И се дръж прилично, докато ме няма — добави той, като й хвърли изпълнен с укор поглед.

Тя само се усмихна.

— Той е вече голямо момче. Може сам да се грижи за себе си.

Само преди шест месеца Коул нямаше да се съгласие нея. Сега вече не беше толкова сигурен.

ГЛАВА ШЕСТА

Седнал на задната веранда на къщата си, Бъди Чапмън вдигна краката си на перилата и се замисли. Все още не можеше да се опомни от изненадата, когато отвори вратата и видя пред себе си Коул. След като години се бе надявал това да се случи, накрая се бе отказал. И сега изведнъж като гръм от ясно небе той се появяваше, молейки го да му прости за миналите грешки. Не изглеждаше съвсем като предишния Коул, но това всъщност беше без значение.

След като прекараха два часа заедно, стана ясно, че Коул не бе дошъл само да си поговорят за миналото. Той търсеше нещо. Бъди се беше опитал да го предразположи към откровеност, подпитвайки го отдалече и заобикаляйки тактично темата, особено когато Коул внезапно се вглъбяваше в себе си. Но въпреки това все още не бе успял да разбере истинската причина, която го бе довела при него. В очите на приятеля му имаше една необяснима тъга, която смути Бъди. Не знаеше кой или какво бе отнело радостта от живота на приятеля му, но бе готов да го унищожи с един удар.

Въпреки че Бъди беше само шест години по-възрастен от братята Уебстър, имаше време, когато той бе за тях повече баща, отколкото Франк. Бъди беше този, когото двамата търсеха, когато имаха нужда да поговорят с някого или искаха някой да ги изслуша. Знаеха, че могат да му се доверят, той умееше да прощава обидите и забравяше лошото, никога нищо не им натякуваше, нито им говореше с лицемерно назидателен тон. Бъди не си даваше сметка колко се бе привързал към Коул и Ранди и колко ги беше обикнал, докато обстоятелствата не ги разделиха. От години чакаше знак, или поне намек, че той също означава нещо за тях, дори по едно време бе започнал да пренебрегва Сузи, което едва не стана причина за раздялата им. Най-накрая Ранди му се обади и го намери, сега същото бе направил и Коул.

Вратата зад гърба му скръцна леко и се отвори. Коул се приближи, подаде му една бира и се облегна на перилата на верандата.

— Винаги съм смятал, че Ню Мексико е само пустиня — отбеляза той. — Никога не съм очаквал, че ще те намеря да живееш близо до планини и гори.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че през всичките тези години нито веднъж не си изпълнявал „Ню Мексико“?

Коул се усмихна и поклати глава.

— Сам разбираш, че не е възможно да не го направя.

— Понякога изпитвам лудо желание да се върна отново на пътя в стария камион, да съберем момчетата и отново да тръгнем на турне.

— И?

— Сузи на бърза ръка ме товари в колата и отпрашва към някой долнопробен мотел. Само след ден-два давам мило и драго отново да се върна вкъщи.

Коул не отговори веднага. След кратка пауза попита тихо:

— Ами ако мотелите бяха по-добри?

Бъди отпи голяма глътка от бирата си и се умълча. След някое време погледна Коул право в очите.

— Просто така си приказваш, или имаш нещо наум?

Коул се обърна с гръб към приятеля си и зарея поглед към близката гора, като че ли се страхуваше да види отговора в очите му.

— Ако просто ей така предположим, че има причина, тогава какво ще кажеш?

Бъди едва не подскочи от радост. Целия си живот бе отдал на кълтри музиката, преследвайки една мечта, споделяна от всяко хлапе, което някога е държало китара в ръцете си. Оттук нататък той щеше да живее в повече мир със себе си, знаейки, че стои вкъщи със семейството си, защото сам бе избрал да постъпи така и бе отхвърлил направеното му предложение, а не защото никога не го бяха канили да се върне на сцената.

— Ти нямаш нужда от мен, Коул — каза той. — Като китарист Марк Стюарт е далеч по-добър от мен.

Не можеше да остави Коул да си мисли, че този въпрос вече не го вълнува или че хаби думите напразно.

— Все пак оценявам предложението ти.

Коул се обърна и погледите им се срещнаха:

— Понякога въпросът не е в това кой е по-добрият.

Бъди нямаше сили да издържи на погледа на приятеля си. Страхуваше се от самотата, която съзираще в очите му; не искаше да научи истината, защото в противен случай изкушението да наруши обещанието си към Сузи щеше да бъде твърде голямо.

— Когато напуснах състава и се отказах от турнетата, това бе окончателно. Тогава Сузи ме следваше навсякъде и въпреки че гореше от желание да се установим някъде за постоянно, знаеше, че и за двама ни няма да е добре, ако напусна, преди да съм готов да го направя. Когато това време дойде и аз ѝ обещах, че никога няма да се върна — разбира се, не съм си и помислял, че ти някога ще се появиш и ще ми направиш такова предложение — накарах я да повярва, че можем спокойно да заживеем тих и спокоен семеен живот. На нея ѝ е добре тук. Никога не съм я виждал толкова щастлива.

— Когато пътуваше с нас, никой дори не подозираше, че тя има талант и обича да рисува.

Още щом влезе в къщата, Коул веднага забеляза картините, които висяха навсякъде. Поразиха го изключителното майсторство и вещина, с които бяха нарисувани. Още повече го порази фактът, че картините бяха на Сузи — бе сложила подписа си на всичките.

— Сузи пазеше таланта си в тайна, за да не си помисля, че прави жертва, като остава с мен. Когато се оженихме, каза, че знае какво представлявам, и че не мисли и да се опитва да ме променя — Бъди се пресегна и остави бирата си на малката маса до него. — Сега, когато е свободна да прави това, което ѝ харесва и я прави щастлива, рисуването започна да означава много за нея, нещо като музиката при мен. Но това не е всичко. Тя обича да излага картините си и да се среща с други художници в галерията, а и с не по-малко удоволствие продава част от творбите си.

— И къде е твоето място във всичко това?

— И аз имам с какво да се занимавам, Коул. Участвам в малък състав, с който свирим в местните клубове, а освен това с една друга група се опитваме да направим и нещо повече. И още нещо — очите на Бъди заблестяха радостно: — Има няколко хлапета в града, на които давам уроци по китара.

— А освен това си имаш и собствени хлапета — добави Коул.

Бъди се усмихна.

— Никога не съм предполагал, че ще стана татко домашар, но се оказа, че това ми харесва.

— Ако някога си промениш решението...

— Няма да го променя, но се радвам, че именно ти ми предложи да се върна, Коул.

Нямаха нужда от повече думи, всеки потъна в собствените си мисли. Пръв се обади Коул.

— Спомняш ли си онова лято, когато отидохме да пеем в Мемфис?

Бъди се усмихна широко.

— Тогава ти беше на седемнадесет и бе влюбен в едно момиче на име Нанси. Доколкото си спомням, тя ти каза, че е незаконна дъщеря на Елвис Пресли.

— Преди два месеца зададох същия въпрос на Франк. Знаеш ли какво си спомни той за това лято?

— Какво?

Бъди можеше лесно да си представи какво е казал бащата на Коул, но остави приятеля си да говори.

— Че печалбите били по-ниски с петнадесет процента в сравнение с последния път, когато сме били на турне и сме изпълнявали същия репертоар... — Коул намести по-удобно очилата си. — За него никога не съм бил нещо повече от източник на печалби.

Бъди бе поразен не толкова от думите на Коул, колкото от факта, че той се бе примирил с това положение.

— Някои хора не са способни да показват явно чувствата си.

— Винаги си го защитавал. Защо?

Въпросът свари Бъди неподготвен.

— Ами предполагам... мислех си, че след като двамата с Ранди нямате никой друг, за вас е важно да мислите Франк... не знам, да вярвате, че той... о, по дяволите!

— Че го е било грижа за нас?

— Разбира се.

— Ето че пак го правиш, Бъди — възрази Коул. — Аз съм почти на тридесет и две, а ти все още се опитваш да ме защитаваш от него. Какво си мислиш, че трябва да направя, за да признаеш най-накрая, че единственото нещо, което действително е интересувало Франк, е било

как да ме издигне по-високо в кариерата и колко дълго би издържал самият той на конкуренцията.

Значи това било — Коул бе дошъл тук, търсейки отговор на въпросите си.

— Мисля, че сега е подходящият момент да ти разкажа за моя баща и какви чувства изпитвах към него. Може би това ще ти помогне да разбереш собствените си объркани чувства. Никога не говоря за него — облегал лакти на коленете си, Бъди се приведе леко напред, като прехвърляше бирата ту в едната, ту в другата си ръка. — Дори Сузи не знае това, което сега ще ти кажа. Лесно е да си спомням, но да говоря за него е дяволски трудно. Въпреки всичко вярвам, че имаш нужда да чуеш точно това.

Той рязко се изправи, остави бирата на масата и се облегна на перилото на верандата.

— Едва ли имаше нещо, което баща ми да е обичал повече от алкохола и не ми се вярва на света да има човек, който да пие повече от него. Той бе най-долният пияница, който Бог някога е създал на този свят. Редовно ни биеше — майка ни и нас, децата. През повечето време се шляеше безработен, докато тя работеше по цял ден, а понякога и през нощта. Той водеше жени вкъщи и продължаваше с пиянските си оргии, без да се смуцава от факта, че и ние, децата, бяхме там. Но това не беше най-лошото. Преди две години разбрах, че най-голямата дъщеря на сестра ми е негово дете. И въпреки това, Коул, все пак си остана надеждата, че някъде дълбоко в пиянското си сърце той е таил поне малко обич към мен.

За пръв път Бъди разказваше пред някого миналото си, което той мислеше за срамно и недостойно.

— Знам, че звучи ужасно, но истината е точно такава и нищо не може да се промени.

Коул остана известно време замислен и въздъхна тежко.

— Мислиш ли, че нещо с нас не е наред? Познавам хора, които отхвърлят родителите си само за това, че са изпратили на единия си внук по-хубав подарък, отколкото на другия. А ето ние...

— Търсим обич от хора, които не биха могли да я изразят, дори и да посещаваха курсове за това. Не искам да слагам под един знаменател Франк и баща ми — в сравнение с него твоят е направо светец. Исках само да знаеш, че ти и Ранди не сте единствените, които

се намират в това положение. Много от нас не могат да намерят път към хората, които са ги възпитали и отгледали.

— Имам чувството, че това е някакво позорно петно, което се предава от поколение на поколение.

— Знаеш ли, винаги съм си мислил, че Франк е най-самотният човек, когото познавам. През цялото време, когато свирех при вас, никога не го видях да си намери истински приятел.

В този момент телефонът звънна. Раздразнен, че го прекъсват по този начин, Бъди реши да не му обръща внимание, но тогава си спомни, че Сузи е все още навън с децата, а и старият им форд в последно време бе започнал да им създава проблеми.

— Веднага се връщам — обърна се той към Коул.

— Не се притеснявай, върви. Трябва да обмисля някои неща. Смятам да се поразходя малко и да пораздвижи схванатия си крак.

Бъди стана, отвори вратата и преди да влезе в къщата, отново се обърна към Коул.

— Ако тръгнеш към потока, ще видиш една добре утъпкана пътека, която продължава около половин миля и свършва при водопада.

— Точно там ще бъда, ако имаш нужда от мен.

Но когато Бъди стигна до телефона, от другата страна вече бяха затворили. Който и да го търсеше, явно се бе отказал. Той отиде в кухнята и започна да бели картофи и да реже моркови за печеното, което вече бе сложил във фурната. След като свърши това, Бъди имаше намерение да последва Коул, но точно в този момент се появи Сузи, която паркира колата им пред къщата и той излезе да ѝ помогне да внесат покупките.

— Не можах да намеря никого да ме смени в галерията тази вечер, затова оставих децата при Хелън — тя отвори багажника и подаде на Бъди една книжна торба. — Помислих си, че ще искаш да вземеш Коул със себе си.

Той се наведе и я целуна.

— Ти си страхотна — притисна пакета плътно до себе си и протегна ръка за втория. — Но не би било зле да престанеш да бъдеш толкова злопаметна.

— Но, Бъди, какво толкова е станало? — усмихна се тя.

— Ами например, не беше ли ти тази, която каза, че никога няма да прости на Коул, защото той се отнасял с мен като с чифт мръсни чорапи?

— Ако искаш да ме цитираш, по-добре бъди точен. Казах, че те изхвърли от живота си и те заряза като мръсно пране.

— На мен по ми харесва моето сравнение.

Тя взе последния хартиен плик и като го закрепил на хълбок, се отправи към къщата.

— След като заговорихме за Коул, всъщност къде е той?

— Нещо му се беше схванал кракът, така че отиде да се поразходи.

— Успяхте ли да поговорите? Наистина ли е толкова объркан, колкото изглеждаше на пръв поглед?

— Има си проблеми — призна Бъди.

— Всеки страничен човек би си помислил, че върху Коул са се струпали всичките проблеми на този свят — Сузи отвори вратата и се отмести встрани, за да може Бъди да мине пръв. — Не мога да повярвам колко много се е променил. Как изобщо успя да го познаеш?

Бъди не можеше да си представи нещо, което би направило Коул неузнаваем за него.

— Познах го, така, както бих познал нашия Коул и Дарла.

— Много си млад, за да му бъдеш баща — подметна тя.

— Понякога бащинството не е в годините, а в чувствата, които изпитваш към даден човек.

Коул се върна от разходката си и влезе в къщата през плъзгащата се врата.

— Сега разбирам защо купихте тази къща — обърна се към тях и се усмихна. — Предната врата гледа към цивилизования свят, а задната — към дивия пуцинак.

— Влюбих се в това място веднага щом го видях — призна Сузи.

— Каза, че къщата ѝ напомняла за тази на баба ѝ в Смоуки Маунтинз — допълни Бъди, докато слагаше кутия с мляко в хладилника.

— Имах предвид хълмовете и дърветата, а не самата къща — възрази Сузи. — Баба живееше направо в паянтова колиба.

Коул премести тежестта си на здравия крак и се облегна на рамката на вратата. От разходката схванатият крак се бе отпуснал, но болката бе останала.

— Спомням си онзи клуб, в Гатлинбърг, в който ходихме да свирим едно лято. Тогава бях десет или единадесетгодишен и за пръв път виждах Смоуки Маунтинз.

От години не си бе спомнял за това лято. Сега спомените сами нахлуха в съзнанието му, носейки със себе си горчиво-сладкия привкус на онези отдавна минали дни.

— Тогава с Ранди всяка сутрин излизахме рано и скитахме из горите, и се връщахме точно преди да започне шоуто — по лицето му пробягна лека усмивка. — Веднъж тръгнахме по-рано от обикновено, защото искахме да изследваме една изоставена барака, която бяхме видели предния ден. Ранди пък бе открил следите на една мечка и по целия път трошеше хляб и сирене, които бе отмъкнал от кухнята.

— Да, спомням си този случай — каза Бъди. — Двамата с Ранди се залостихте в бараката и два дни стояхте там и чакахте мечката да си отиде. Целият град бе вдигнат на крак да ви търси. Тогава прекъснаха договора ни, в резултат на което останахме без работа почти два месеца. Трябва да ти кажа, че никога не съм виждал Франк така побеснял, както този ден.

— Сигурно не му е било лесно сам да отгледа две момчета — обади се Сузи.

— Особено пък такива като Коул и Ранди — засмя се съпругът ѝ. — Ако някой от тях пропуснеше да измисли някоя пакост, другият непременно щеше да се сети.

— А ходил ли си си у дома, Бъди? — попита Коул.

Бъди сложи последните продукти в хладилника и се обърна с лице към приятеля си.

— Имаш предвид Тенеси?

Това, което Коул имаше предвид, беше Югът. Когато човек пътуваше толкова много, колкото те двамата с Ранди, границите вече губеха значение. Но нямаше желание да се впуска в обяснения, затова просто кимна с глава.

— Всяка пролет ходи там — обади се Сузи.

Бъди изпразни последната книжна торба, сгъна я и я пхна в едно чекмедже.

— Сузи е убедена, че след като не можем да живеем там през цялата година, поне можем да заведем децата, за да видят Тенеси през най-хубавото време на годината.

— Тогава имаме две седмици отпуска. Искам и децата ни да обичат това място, също като нас.

Бъди я отмести леко от пътя си, като я тупна закачливо отзад.

— Пак ти казвам, Сузи, това не може да се обясни, защото Тенеси е не само земя, а и чувства, мисли, спомени и дявол знае още какво. Не можеш да го разбереш, без да си живял там.

Нещо дълбоко трепна в сърцето на Коул.

— Веднъж се опитах да обясня това чувство. Не мисля, че успях.

— Ако и двамата не изчезнете веднага оттук и не ме оставите да приготвя обяда, шоуто ще продължи без вас.

— Какво шоу? — попита Коул.

Сузи погледна учудено Бъди, след това Коул.

— Не си му казал?

— Тъкмо щях да го направя — Бъди погледна извинително приятеля си.

— Хайде, кажи ми сега — настоя той.

— Събираме се тук една група и свирим всяка седмица в стола на гимназията. Парите, които съберем, отиват в музикалния отдел.

— Не се изненадвай, ако те покани да се присъединиш към него — Сузи хвърли многозначителен поглед на съпруга си.

При мисълта отново да свири, без значение пред кого, направо му призля.

— Не мога — отвърна той. — Не си нося китарата.

— Можеш да вземеш моята — предложи Сузи. — Ако изобщо мога да я открия под всичкия прах, който се е насъбрал през годините.

— От месеци не съм свирил — възрази Коул.

— Какво ти пречи да опиташ? — обади се Бъди.

— Не мисля, че това е много добра идея.

Сузи сложи предизвикателно ръце на кръста и впи поглед в Коул.

— Аз пък си мисля, че идеята направо е страхотна. Всъщност една вечер в компанията на запалени по кънтри музиката аматьори ще ти се отрази добре. Може би точно от това имаш нужда — Сузи кимна към Бъди и продължи. — Разбира се, вас не включвам в числото на аматьорите.

— Не свирят чак толкова лошо, колкото тя се опитва да ги изкара, Коул — запротестира Бъди.

Коул разбра, че е безполезно да спори. Сузи вярваше, че за всеки проблем съществува бързо и ефикасно разрешение. Изобщо не ѝ пукаше, че изобщо няма представа какъв бе неговият проблем.

— Добре, ще дойда — отстъпи Коул с примирителна въздишка. — Но не съм сигурен за свиренето, не, всъщност няма да свиря.

Сузи се обърна към съпруга си.

— Обзалагам се на десет долара, че той ще се качи на сцената още преди вечерта да е свършила.

Коул се изкуши да приеме облога, но като размисли малко, се отказа. Не искаше Сузи да изгуби илюзиите си спрямо него. Оптимисти като нея не се срещаха чак толкова често — поне не и в този свят.

Когато пристигнаха, Бъди се отправи към малката сцена, а Коул се отпусна в един стол в най-далечния ъгъл. Изненада се колко хора бяха дошли в една обикновена делнична вечер, за да послушат един състав от музиканти аматьори, чиито изпълнения с много уговорки можеха да се приемат за „блу грас“. Не че не бяха добри, но Коул имаше чувството, че те отчаяно се нуждаеха от повече време, за да свирят заедно.

Бъди го бе предупредил какво ще види и чуе. Приятелят му не се извиняваше, а просто обясняваше: този, който свирел на банджо бил пожарникар, китаристът пък преподавал математика в началното училище, жената с цигулката държала ресторант, а бас китаристът бил пенсиониран портиер. И накрая Бъди, който с таланта и професионализма си превъзхождаше многократно останалите, и въпреки това се отнасяше към тях с разбиране и търпение, както се отнасяше към собствените си деца, както бе правил и с Коул и Ранди, когато те самите бяха деца, а той се опитваше да ги научи на нова песен или им помагаше да преодолеят поредната криза в живота си.

Никой не можеше да вини групата или публиката за радостта и ентузиазма им. Те всички бяха дошли да се позабавляват и нямаше да позволят някой фалшив тон или пропуснатата нота да развалят вечерта им.

Коул вярваше, че бе дошъл тук само за да не обиди приятеля си, но неочаквано и за самия себе си откри, че страшно му харесва.

Върхът на обувката му леко почукваше по пода в такт с музиката, думите звучаха в главата му, несъзнателно отчиташе и поправяше грешките им, а по устните му често заиграваше весела усмивка. Докато слушаше, пред очите му преминаваха картини и спомени. Малки южняшки градове, където мъже и жени идваха заедно в някоя морна лятна вечер да послушат музика. Свирили бяха и на моравата пред съда, и на най-обикновена площадка или пред някой смесен магазин. А хората идваха отблизо и далеч. В съзнанието му се събудиха живи и ярки спомени за мъже, облечени в работно облекло и жени с евтини басмени рокли, стари, предавани от поколение на поколение инструменти, но усмивките на хората бяха топли и сърдечни. Те бяха част от детството му, както и беконът със зелен боб, светулките и протритите на коленете дънки.

Бъди обяви, че съставът ще изпълни още една песен, преди да се оттегли за почивка и попита дали има някакви предпочитания. Коул не можа да се удържи, стана на крака и извика:

— „Чичо Пен“.

Това бе една от първите песни, на които Бъди го бе научил. Няколко глави се обърнаха към него и той заби поглед във върховете на обувките си. Когато отново вдигна очи, видя в погледите на хората само чисто любопитство. Въпреки че бе доволен от анонимността си, Коул не бе свикнал с нея. Нещо повече — нямаше доверие в нея. В подсъзнанието му един тих, настойчив глас постоянно му нашепваше, че това е само временно и дните му на свобода са преброени.

Когато съставът изпълни песента и остави инструментите си, публиката избухна в ръкопляскания. Бъди си взе чаша кафе и куп домашни сладки и се настани до Коул.

— Е, какво мислиш?

— Точно така трябва да се свири, Бъди. Нито веднъж на мой концерт публиката не е аплодирала толкова възторжено.

— Лъжеш, но все пак ми е приятно да го чуя — усмихна се Бъди.

За да бъде сигурен, че приятелят му няма да приеме следващите му думи като незаслужена похвала, Коул го погледна право в очите.

— Не знам откъде ти е хрумнало, че не си достатъчно добър за моя състав. Ти с нищо не си по-лош от Марк Стюарт, Бъди. Не ми е много приятно да си призная, но бях забравил какъв талант притежаваш.

— Никога не си преценявал правилно музикалните способности на хората си. Спомням си...

— Престани, Бъди. Не се опитвам да те убеждавам да оставиш това, което имаш тук, Сузи и децата, просто ти казвам нещата такива, каквито са.

Следващият и съвсем логичен въпрос бе как така музикант като Бъди се задоволяваше да свири в сряда вечер в такъв малък и никому неизвестен клуб. Та той бе ходил на турнета, бе правил записи с най-добрите в бранша. Те си имаха свой собствен език, много често нямаха нужда от думи, защото музиката им говореше вместо тях.

— Сузи идвала ли е тук? Чувала ли те е да свириш? — попита Коул.

Тя сигурно си даваше сметка, че по този начин съпругът ѝ просто пропиляваше таланта си. Малко или много, Сузи винаги е била част от кариерата му и винаги е разбирала колко важна за него е музиката.

— Ако свърши по-рано в галерията, обикновено се отбива за малко тук.

— Какво мисли тя за твоя състав?

Бъди му хвърли пълен с разбиране поглед.

— Освен че не пропуска да ми каже колко съм чудесен, тя никога не говори много по този въпрос. Но въпреки това знае, че винаги върша това, което искам.

— О, да, разбира се! — Коул не знаеше какво да каже, усетил лекия укор в тона на приятеля си.

— Знаем, че ти е трудно да разбереш, но аз наистина съм щастлив тук. Ти виждаш и усещаш грешките, а аз — напредъка им. Няма да повярваш колко лошо свиреха в началото. Разбрах, че ако се потрудим здравата, можем да постигнем нещо. Особено пък когато хората са толкова запалени.

— А къде оставяш себе си? Нали ти ми казваше винаги да търся хора, които са по-добри от мен?

— А ти наистина ли си спомняш всяко проклето нещо, което някога съм ти казвал?

— Ти беше единственият, който изобщо си правеше труда да го прави — отвърна Коул с безпощадна откровеност.

Бъди потопа бисквитата в кафето си и отхапа малко, преди да отговори.

— Обещах си, че няма да се меся в живота ти, като ти давам съвети, но ти направи добрите ми намерения на пух и прах. Знаеш ли онази стара поговорка, която казва, че не бива постоянно да вдъхваш аромата на розите, а трябва от време на време да спиращ? Когато бях започнал да си мисля, че славата и богатството са смисълът на живота, си казвах, че розите няма да миришат по-различно, ако продължа да вдишвам аромата им, докато се стремя и към едното, и към другото. Това, което не разбирах обаче бе, че съм пропуснал да забележа красотата им. Разбираш ли, Коул, наслаждавах се на живота, а не разбирах какво представлява истински ценното в него.

Слушайки приятеля си, Коул имаше чувството, че навлича чифт любими стари джинси — мисълта му се лееше леко и всичко си идваше на мястото.

— Няма как да ти обясня онова чувство, когато виждаш как се раждат и растат децата ти или да те накарам да разбереш какво чувствам, когато вляза в стаята и някое от тях вдигне глава и лицето му грейва в усмивка, само защото съм се прибрал. Но трябва да ми повярваш, че никога не съм бил по-щастлив в звукозаписното студио, нито на сцената. Не казвам, че този живот е за всекиго, Коул. За някои хора публиката е всичко. Мисля, че ти си един от тях и в това няма нищо лошо. Трябва само да намериш някакъв начин да се върнеш към този начин на живот, който те удовлетворява и те прави щастлив.

— Не съм толкова убеден, че за мен все още съществува някакъв шанс — измърмори Коул.

— О, съществува и още как! Възможно е за известно време да изгубиш вяра, но такива неща не изчезват просто така.

На Коул му се искаше да има поне малко от увереността на приятеля си.

— Някакви предложения как би трябвало да постъпя сега?

— Всичко ще си дойде на мястото, Коул.

Един по един музикантите започнаха да се изкачват на сцената.

— Като че ли почивката ти свърши, Бъди.

— Ще поговорим повече на път за вкъщи — обеща той.

Коул кимна в знак на съгласие.

— Сигурен ли си, че не искаш да посвириш с нас?

Коул се изненада не само от желанието си да се качи на сцената, но и от това, че изобщо се изкуши да го направи.

— Може би някой друг път.

— Ако е заради десетте долара...

Коул се разсмя.

— Вече бях забравил за облога, но след като вече го спомена, не мислиш ли, че ще е по-добре да я оставя да спечели?

— Трябва да престанеш да вършиш неща, само за да доставяш удоволствие на други хора. Направи го заради самия себе си.

— А когато го направя?

— Не казвам, че това ще реши всичките ти проблеми, но ще накара хората около теб да се замислят.

Думите на Бъди накараха самия Коул да се замисли. Докато дойде време да се връщат, вече бе взел решение.

Когато влязоха в камиона на Бъди, Коул преценяващо огледа кабината.

— Колко, казваш, струва всичко това?

Бъди погледна косо приятеля си.

— И по каква причина моят стар, очукан камион представлява интерес за теб?

— Помислих си, че можем да направим размяна. Твоят камион плюс хиляда долара за моята кола.

— Ти, изглежда, нещо си мръднал. Тази кола струва повече от къщата ми.

— Не беше ли ми казал веднъж, че цената на всичко е субективна?

— Да, но...

— Никакво „но“. Точно сега за мен няма нищо по-ценно от камиона ти и достатъчно пари, за да мога да отида там, където искам.

— И къде е това?

— Все още не съм сигурен. Идеята сега се оформя в главата ми.

— Тогава откъде знаеш, че хиляда долара ще са ти достатъчни, за да те отведат там?

— Просто инстинкт.

— Това са глупости.

— Останаха ми малко пари и от часовника, който продадох. И така, съгласен ли си? Ще направим ли сделката?

— И какво да правя аз с твоя „Лотус“?

— Продай го. Върни в сметката си хилядата долара, купи си нов камион, а останалите пари сложи в спестовна книжка за децата.

— Значи това било. Мислиш си, че не съм...

— Не, Бъди. Всичко това е, защото следвам съвета на приятел и правя нещо за себе си — възрази Коул. — Има места, където искам да отида, а не мога да го направя с моята кола.

Дълго време Бъди не отвърна нищо.

— Защото хората навсякъде я забелязват, нали?

— И я запомнят.

— Страхуваш се, че Франк ще прати някого подир теб?

— Може би не веднага, но вероятно ще постъпи точно така.

— Колко време ще отсъстваш?

— Със сигурност знам само това, че аз искам да бъда този, който ще реши кога да се прибера вкъщи.

— Разбирам защо искаш камиона ми, но не мога да се съглася на такава сделка.

— Бъди, защо ти е толкова лесно да даваш и толкова трудно, когато трябва да приемеш нещо? Та аз дори не съм платил колата със собствени пари, а я получих като подарък от звукозаписната компания миналата пролет, когато подписах новия договор. Сега остави тези глупости и просто си кажи, че основните части на двата автомобила са еднакви и вършат една и съща работа. Което поне за мен прави сделката ни напълно честна и почтена.

— Тогава защо трябва да ти давам и хиляда долара отгоре?

Коул се разсмя. Свали шапката си и прокара пръсти през косата си.

— Защото винаги съм бил в състояние да те придумам да приемеш някоя налудничава сделка.

В този момент Бъди излезе от магистралата и пое по хълма към дома си.

— Почти се страхувам да те попитам, но решил ли си вече кога тръгваш?

— Утре.

— На Сузи това никак няма да й хареса.

— Веднъж, след като уредя живота си, Сузи ще ме вижда толкова често, че чак ще й втръсне. Тогава ще се чуди как изобщо съм могъл да й липсвам.

— Когато накрая се върнеш вкъщи, ще бъдеш толкова зает, че...

— Няма значение колко ще съм зает, след като веднъж приведа нещата в живота си в ред.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи, Коул. Внимавай да не се провалиш.

Коул облегна глава назад и притвори очи.

— Повече няма да се притеснявам за това, защото, ако нещо се случи с мен, има човек, на когото мога да разчитам, че ще ми помогне отново да успея.

На следното утро, преди да напусне Таос, Коул зареди камиона на близката бензиностанция, след това погледът му попадна на един музикален магазин, точно на отсрещната страна на улицата. Импулсивно се насочи в тази посока, паркира пред магазина и влезе вътре. Десет минути по-късно излезе с четиристотин долара по-беден, но вече собственик на употребявана китара „Мартин“, която гордо държеше в ръка. Имаше нужда малко да се пооправи, но иначе си беше съвсем здрава.

Докато се връщаше към камиона, Коул мина покрай една аптека и си спомни, че трябваше да си купи паста за зъби. На гишето вниманието му привлече въртяща се поставка с пощенски картички и малки цветни лепенки с формата на Ню Мексико. Той взе един от тези своеобразни символи на щата, повъртя го в ръце, след което се обърна към продавачката.

— За какво служат тези неща?

— Повечето хора ги залепят на караваните си или по колите си — тя протегна ръка. — Дайте да ви покажа.

Коул внимателно я наблюдаваше, докато тя бавно отлепяше предпазния слой на лепенката.

— Слагате тази лепенка на стъклото или където ви харесва и всички, които я видят, ще знаят, че сте посетили Ню Мексико. Сигурно сте видели вече подобни лепенки по минаващите каравани.

— Да — отвърна Коул. — Да, разбира се, много пъти.

Тъй като момичето си направи труда да му покаже лепенките, той купи една. Качвайки се в камиона, който вече бе започнал да счита за свой, той внимателно постави китарата на седалката до шофьора,

извади лепенката и я залепи на задния прозорец. Остана доволен, че я купи — имаше чувството, че с това поставя началото на нещо ново.

Когато отново спря да зареди, слънцето клонеше към залез. Влезе в сградата, за да плати, и погледът му се спря на телефона. Испита непреодолимо желание да се обади на Ранди. Плати горивото и размени двадесетдоларова банкнота с куп дребни монети. Имаше голяма вероятност да попадне на Франк, но дори и това не го разубеди да позвъни. Искаше Ранди да го разбере и да му прости, че си тръгна по този начин и го остави.

Ранди се върна от срещата с Коул доста разстроен. След известно време се почувства по-добре и отиде при Белинда. Почука на вратата ѝ няколко пъти. Белинда бе прекарала само една нощ при майка си, заявявайки, че и това ѝ е много. След като тя не отговори и на второто му почукване, Ранди се върна във всекидневната, където икономката бършеше прах.

— Виждали ли сте Белинда? — попита той.

— Само преди няколко минути беше край басейна — отвърна жената, без изобщо да прекъсва работата си и да вдига поглед.

Ранди погледна часовника си. Ако беше го направил по-рано, щеше да знае къде да търси. Точно по това време тя правеше слънчеви бани. Благодарни на икономката и излезе.

Белинда веднага го забеляза и закри очи със списанието, което четеше, тъй като слънцето ѝ пречеше да го вижда добре.

— Франк намери ли те? Било спешно и те търси навсякъде.

— Каза ли какво иска?

— О, стига, Ранди. Нима той някога ми е казвал каквото и да било?

Когато Ранди се приближи, забеляза, че Белинда бе развързала горнището на банския си, което покриваше само розовите връхчета на гърдите ѝ. Беше толкова лесно да... С усилие откъсна поглед от съблазнителната гледка пред себе си, ядосан и на Белинда, и на собствената си слабост. Макар понякога брат му да я пренебрегваше, тя беше неговото момиче.

— Просто си мислех, че ще се радваш да научиш, че Коул ми се обади.

Белинда закри с една ръка гърдите си, а с другата се подпря и се надигна в седнало положение. Връзките, които трябваше да придържат горнището, увиснаха свободно на ръката ѝ.

— Къде е той?

— У приятели.

Ранди застана в сянката на един дъб на няколко фута от Белинда. Опитвайки се отчаяно да мисли за нещо друго, а не за жената пред себе си, той приклепна леко и погали с ръка връхчетата на току-що окосената трева.

— Значи все още е тук? — намръщи се Белинда. — В Лос Анжелис?

— Какво те кара да мислиш така?

Тя сви рамене, а гърдите ѝ се залюляха съблазнително.

— На други места Коул няма приятели.

Ранди с усилие извърна очи. Зарей поглед към обгърнатия в смог Лос Анжелис в далечината. Думите ѝ не го изненадаха така, както би станало само преди няколко дни. За краткото време, през което Коул отсъстваше, Ранди бе научил повече, отколкото му се искаше за връзката между брат си и жената, споделяла леглото му повече от година.

Беше поразен колко малко знаеше Белинда за живота на Коул. Трудно бе да се каже дали той я бе изключил от личния си живот, или причината се криеше в липсата на интерес от нейна страна към неща, които не я засягаха пряко.

— Тези хора познават Коул от много отдавна — рече ѝ той.

— Още преди да стане звезда?

— Много по-отдавна. Тогава той дори и представа си нямаше, че е възможно да постигне такъв успех.

Много му се искаше да ѝ разкаже за Бъди и Сузи, но нещо му подсказа да не го прави. Може би неслучайно Коул никога не ги споменаваше.

— Не ми се вярва да ти е казал кога ще се прибере.

— Не, пък и аз не го попитах.

— Учудва ме колко безотговорно постъпва Коул. Някой би трябвало да му напомни, че Джанет и Франк не могат вечно да го прикриват.

— Не мисля, че изобщо му пука.

Белинда спусна дългите си крака отстриани на шезлонга и седна с лице към Ранди.

— Не ти ли е минавало през ум, че Франк може би е прав относно Коул?

— В какъв смисъл? — попита я тихо.

— Не го приемай като обида, но след катастрофата той се държи много странно. Струва ми се, че идеята да посещава психиатър не е чак толкова лоша. А може би е трябвало да го прави през цялото време?

Внезапно Ранди осъзна с болезнена яснота колко самотен бе всъщност Коул. Тъй като не знаеше какво да й отговори, той измърмори нещо, че го чака много работа, изправи се и се запъти обратно към къщата. Тръгна по пътеката, по която Коул бягаше всяка сутрин и си помисли колко пъти брат му бе предлагал да направят нещо заедно и колко пъти той му бе отказвал, защото трябваше да свърши нещо друго, което за момента му се струваше по-важно. Дори и катастрофата не успя да разклати самодоволството му, когато ставаше дума за Коул. Никога не трябваше да позволява на Франк да го разубеждава, когато искаше да посещава брат си в болницата.

Жалко, че не вярваше в Бога. В противен случай щеше да се моли на колене за втори шанс да оправи отношенията си с Коул. Но дори и Господ да съществуваше, той не се вслушваше в молби на хора като Рандолф Терънс Уебстър. Ранди бе разбрал това още като дете, когато се молеше нощ след нощ, опитвайки се да убеди Бог, че на небето има вече достатъчно майки и той би трябвало да позволи на неговата майка да се върне вкъщи.

ГЛАВА СЕДМА

След като напусна Таос, Коул се отправи на изток, като избягваше магистралите и поемаше по обиколни пътища. Спираше, когато пожелаеше. Ядеше шунка и пържени пилета със сос, толкова солени, че в продължение на дни не можеше да утоли жаждата си. Вслушваше се в разговорите на хората, за да улови местния акцент, ставаше рано всяка неделя сутрин и посещаваше църковните служби, за да послуша псалмите. След две седмици, прекарани по пътищата, той бе прибавил още седем лепенки до първата от Ню Мексико.

Обади се на Ранди още два пъти — когато достигна Арканзас и когато пресече Джорджия. След като му каза, че е добре и все още не е решил кога ще се върне, вече нямаше какво повече да добави, така че и двата разговора бяха кратки и незадоволителни. И двата пъти, когато затвори телефона, имаше чувството, че Ранди иска да му каже нещо, но не знае как. Страхуваше се, че той може би се опитва да го помоли да се върне вкъщи, затова не настоя.

С изключение на случая в един магазин в Оклахома, където една жена го проследи с настойчиво любопитство, никой не бе дал и най-малкия знак, че го е познал. Всъщност, за случая в магазина сам си бе виновен. Тъй като бейзболната шапка на Ранди не можеше да го предпази от жаркото слънце, той влезе в един магазин, за да потърси нещо по-добро. Свали очилата си, докато пробваше няколко каубойски шапки, търсейки подходящия номер, и изобщо не обръщаше внимание как изглежда. В този момент забеляза, че една жена внимателно го наблюдава. Стана му неудобно. Обърна ѝ гръб, но се намери лице в лице с отражението си в едно огромно огледало. Дори и без очила, това, което видя, го накара да потрепери. За пръв път от месеци можеше да забележи следи от предишния Коул Уебстър. Отстъпи малко встрани, за да види и отражението на жената в огледалото. Тя се бе втренчила в нещо, което се намиреше на стената над огледалото. Коул проследи погледа ѝ и очите му се спряха върху един плакат, рекламиращ ботушите „Трейл Райдър“. На него в цял ръст се

усмихваше самият Коул Уебстър, с целия блясък на миналото си величие. Смътно си спомняше снимките за тази реклама, но не можеше да се оплаче от резултата. Бе убеден, че никога не е изглеждал толкова добре в живота, отколкото на снимката. После откри, че зад камерата нещата изглеждат по-хубави, отколкото са в действителност. Тръгна си, без да купи шапката.

Късно същия следобед пристигна в Таунсенд, Тенеси, неголям курортен град, който се простираше по протежението на лениво течаща река. Тъй като се намираше на няколко мили от националния парк-резерват в Смоуки Маунтинз, което беше и причината да дойде тук, Коул реши да прекара нощта на това място, а на другата сутрин да потегли рано.

Зави към първия попаднал пред погледа му мотел. Той бе разположен от едната страна на невисок хълм, целият обрасъл с борове. Когато приближи, видя, че мотелът бе много по-стар и по-зле поддържан, отколкото изглеждаше отдалеч. Много пъти в миналото бе отсядал на подобни места и, ако се доверяваше на инстинкта си, можеше със сигурност да предположи, че стените на стаите са облицовани с шперплат, и която и стая да вземеше, щеше да се падне до младоженчески апартамент с току-що настанила се съпружеска двойка, празнуваща медения си месец.

Вече търсеше подходящо място да завие обратно и да се върне на главния път, когато от рецепцията излезе един старец, облечен в работни дрехи и достатъчно възрастен да му бъде дядо. Старецът се усмихна широко и му помахна с ръка да спре.

— Стая ли търсите, мистър? — попита, докато тичаше към камиона.

Коул веднага застана нащрек. В хотелите от категорията на „Уолмортс“ обикновено посрещаха гостите, но не и в мотелите. Що за място беше това? Повтори наум въпроса си, след това високо се разсмя. Знаеше съвсем точно какво представлява — та той хиляди пъти бе отсядал в подобни мотели, докато беше юноша. Наведе се през прозореца и се обърна към стареца:

— От табелата виждам, че имате свободни места.

Старият човек спря при Коул и пъкна ръце под горната част на гащеризона си.

— Всъщност имам три свободни стаи. Можете да си изберете.

— Ще взема тази, която предлага повече тишина и спокойствие.

— Тогава най-подходяща е стаята отзад. Оттам шумът от улицата не се чува. А пък, ако не ви харесва, мога да ви дам стаята отпред, точно над рецепцията. Казаха ми, че оттам се чувал звукът от телевизора ми — пускам го високо, тъй като не съм много добре със слуха. Но аз си лягам рано, така че не мисля, че ще ви преча. Освен ако, разбира се, не предпочитате да си легнете веднага, за да потеглите рано сутринта.

— Казахте, че имате три стаи — напомни му Коул.

— А, третата е всъщност младоженчески апартамент и трябва да призная, че е доста скъпичък. Има огромно легло и също толкова огромна вана. Преди няколко години, когато правихме ремонт, жена ми ме придума да сложим тази вана, но след това умря, без да успее да ми каже каква чак толкова ще е ползата от нея.

— Ще наема стаята отзад — заяви Коул, като несъзнателно възприе бавния и провлачен говор на стареца.

— Холи днес не е идвала да почисти — ще закъснее, защото има час при лекаря, но тя наистина работи бързо, така че работата няма да отнеме много време. Заповядайте вътре, докато чакате, ще ви направя кафе и ще ви регистрирам.

— Тогава по-добре да паркирам камиона близо до стаята. Какъв е номерът?

— Тринадесет.

Коул включи на скорост и потегли бавно. Добре, че не бе суеверен. На големия паркинг отпред имаше само две коли, а на задния нямаше нито една. Още от пръв поглед се виждаше, че усилията по поддръжката бяха съсредоточени само в тази част, която се виждаше от пътя. Останалата част от мотела отчаяно се нуждаеше от ремонт и прясна боя.

Вратата към стая 13 зееше отворена, а пред нея бе паркирана малка дамска кола. Коул остави камиона така, че Холи да може спокойно да маневрира покрай него, след което се отправи към рецепцията.

— Няма ли да го заключите? — разнесе се зад него женски глас.

Той се обърна. Дребничко момиче, което едва ли имаше и двадесет години, бе застанало в рамката на вратата на наетата от него стая. Тъй като наоколо не се виждаше никой друг, нямаше никакво

съмнение, че думите бяха нейни. В едната си ръка непознатата стискаше парцал, а в другата — препарат за почистване. Имаше къса тъмна коса и сини като метличина очи, които проблясваха нетърпеливо. Не носеше никакъв грим.

Коул бе изморен и без да знае точно защо, държанието ѝ го подразни. Той бавно и предизвикателно се огледа наоколо, преди да спре поглед върху нея.

— Искате да кажете, че има някаква специална причина да го направя, или хората тук заключват колите си просто така, по принцип?

— Разбира се, че по принцип правят така, или за всеки случай, предполагам — отвърна тя. — А сигурно и поради факта, че по тези места минават и доста съмнителни типове.

Имаше неясното чувство, че и той бе причислен към категорията на съмнителните типове.

— Ако винаги вие посрещате гостите, те едва ли се задържат задълго.

— Достатъчно дълго, за да отмъкнат каквото им трябва — усмихна се тя.

Нямаше спор, беше спечелила. Коул извади ключовете от джоба си, върна се при камиона и посегна да го заключи.

— Сега доволна ли сте?

— А това не е моята китара — добави тя, като с рязко движение изтупа парцала. — Всичко, което искам, е разсеяните хора да не губят нещата си и после да преследват Арнолд.

— Арнолд?

— Той е собственикът.

— Значи Арнолд е онзи старец, който ме посрещна.

— Не са редки случаите някои хора да казват, че са си изгубили фотоапарата, например, когато в действителност не са, само за да си издействат една безплатна нощувка. Арнолд мисли, че щом са толкова отчаяни, за да постъпят по този начин, той би могъл да си затвори очите.

— Очевидно ти не си съгласна.

— Бих напъхала такива задници в затвора, преди...

— Ясно.

— Е, това е, което исках да кажа — тя се усмихна, а очите ѝ се оживиха.

— С всичките ли гости се отнасяш така, или в мен видя нещо, което събуди подозренията ти?

— Имала съм си работа с твърде много музиканти, за да се доверявам така лесно — заяви тя, като че ли това само по себе си обясняваше агресивното ѝ поведение.

— Значи ми приписваш такова прозвище, само защото на предната седалка имам китара?

— И греша ли? — настоя тя.

— Не в това е въпросът.

— Няма никакъв въпрос, освен ако не греша.

— Е, добре, греша.

— А ти си безсрамен лъжец — тя му отправи тържествуваща усмивка.

— Защо си толкова сигурна?

— Личи си, че не си от този щат, което означава, че или пътуваш към Нешвил, за да опитаеш късмета си да сключиш договор с някое звукозаписно студио, или вече си бил там и са те отхвърлили. Не разполагаш с много пари, иначе щеше да караш по-хубав камион. Много си слаб, очевидно не си във форма, а ръцете ти са твърде чисти за обикновен работник. Освен това не прекарваш много време на слънце.

— А какво те кара да мислиш, че не съм някой banker в отпуска?

Защо си губеше времето да спори с нея? Какво значение имаше какво мисли тя.

— Китарата.

— Би могла да е подарък за брат ми, който колекционира такива неща.

— Но не е, нали?

— Не — призна той.

— Случаят ми е ясен.

Отново изтупа парцала. Краят му изплющя, като че ли отбелязваше победата ѝ в спора.

— Намираш ме за виновен, поради косвени доказателства.

Тя го изучава мълчаливо в продължение на няколко минути.

— Мисля, че ти струваш повече от всички музиканти, които някога съм срещала.

— И тебе си те бива. Някоя чистачка в мотел не може да се мери с теб, поне не тези, които аз съм срещал — не й остана дължен.

Този път тя се усмихна неохотно. Това промени цялото й държание — агресивността й изчезна, в очите й проблесна дяволито пламъче и тя заприлича на малка лудетина.

— Трябва да се захващам за работа.

— Нямам намерение да те спирам, особено като виждам как изглежда стаята ми, която чистиш.

Преди да тръгне, той й се поклони леко, но тя не забеляза жеста му, тъй като вече се бе захванала здраво за работа.

Когато Коул се върна, Холи си беше отишла. Испита разочарование в първия момент и това доста го изненада. Но след това си спомни, че дълго време бе водил само съвсем обикновени разговори и разбра колко му бяха липсвали словесните двубои с Ранди, когато бяха заедно двамата. И фактът, че все пак му липсваше нещо, му вдъхна известна увереност. Взе китарата и чантата си, внесе ги вътре и ги сложи на леглото. Стаята бе стара и тясна, но изключително чиста. Нямахше нито едно от онези удобства, които би предложил един по-нов мотел, например хладилник или допълнително кафе, нито дори кофичка с лед. Огледалото в банята бе леко нащърбено в единия край, а сапунът толкова малък, че едва ли щеше да стигне за повече от един ден. В това, разбира се, си имаше смисъл. Не бе много вероятно някой да остане за по-дълго.

Цената бе съвсем прилична, всъщност Коул плати два пъти по-малко, отколкото щяха да му вземат в хотелите, в които отсядаше преди. Ако внимаваше и харчеше разумно парите си, можеше спокойно да изкара две седмици. След това или трябваше да се върне, или да накара Ранди да му изпрати пари.

Включи телевизора, за да чуе новините, но се отказа и го загаси преди още да се появи картината. В света не съществуваше нищо, върху което би могъл да повлияе или да постави под свой контрол. Не желаше да слуша например за жената, която бе новина номер едно, защото запалила собствената си къща, оставяйки вътре и трите си деца. След като дръпна завесите, за да пропусне светлина в стаята, Коул извади възглавниците изпод покривката на леглото, остави ги встрани и отвори калъфа на китарата. Спомни си старата си китара, с която не бе свирил толкова, колкото бе работил върху нея, почиствайки

лакираното дърво от пръстови отпечатьци, насложвани години наред и сменяйки ключовете на грифа и струните. Отнасяше се към инструмента с любов и внимание. Чувството все още бе там, нуждата — силна и непреодолима както винаги, но песента и романтиката имаха някакъв горчив привкус.

Коул имаше нужда от това, което музиката можеше да му даде; онзи мир и спокойствие, които изпитваше, когато бе сам с песните си, когато не го притискаха да напише нещо, което трябваше да стане хит и номер едно в класациите, и възможността за това бе толкова невероятна и пресилена, че бе направо смешно. Искаше да почувства как отново се качва адреналинът в кръвта му, както когато излизаше на сцената и виждаше хиляди непознати, с които се сприятеляваше още преди нощта да свърши. Ако някой не пееше заедно с него някоя от песните му, които го бяха направили известен, той посочваше в тази посока, поклащаше глава и правеше недвусмислен знак какво трябва да се направи. Казваше на всички, че са дошли да се забавляват. Докато нощта свършеше, той искаше да убеди всеки, дошъл на концерта му, че не е похарчил парите си напразно.

Бавно, с любов пхна ръка в калъфа и извади китарата. Засега щеше да се задоволи с чувствата, които инструментът събуждаше у него, фактът, че просто го държеше в ръка. Учеше се да бъде търпелив.

Нямаше представа, че е задрямал. Когато се събуди по-късно, стаята се къпеше в златистите отблясъци на залязващото слънце. Почувства вълчи глад и си спомни, че от сутринта не бе хапвал нищо.

Скоро щеше да се стъмни, а след още няколко часа утрото щеше да настъпи и той отново щеше да е на път. По време на пътуването се бе изправил очи в очи с някои неприятни истини относно спомени от детството, оказали се пълна измама. Градовете, които в детското му съзнание бяха един провинциален рай, където на всяка крачка се срещаха изоставени къщи, идеални места за изследване и романтични приключения, всъщност бяха умиращи градове, унищожени от бедност и нищета. Панаири, курорти, които бяха изпълнени с магия от светлина и музика и сергии със захарен памук, където двамата с Ранди прехласнати обикаляха с часове, сега изглеждаха мръсни, безвкусни и съвсем комерсиални. Не можеше да не се върне тук; ако дори за миг бе допуснал, че е възможно да си представя Смоуки Маунтинз по-хубави, отколкото бяха, не би дошъл.

Постави китарата отново в калъфа. Изпита някаква необяснима увереност, че следващият път, когато я извади, то ще бъде, за да засвири. Този път не изпита отвращение, както в началото. Може би не бе това, на което се бе надявал, но все пак бе добро начало.

След като в Таунсенд обиколи ресторантите, разположени край пътя, Коул реши да отиде до Меривил, който бе само на няколко мили, и да вечеря там. Докато се хранеше, дочу един разговор на съседната маса, отнасящ се за някакъв млад певец, който пеел в един клуб в съседния град, Алкоа, и реши да го чуе, преди да се върне в мотела.

Младежът бе наистина добър, малко напорист и не толкова добре запознат с аранжимента, колкото би трябвало, но с малко повече усилия и работа можеше да се получи нещо наистина добро. Коул би могъл да го вземе със себе си на турне като за начало. Когато и най-вече ако отново тръгнеше на турне.

По пътя нямаше жива душа, освен него, докато пътуваше обратно към Таунсенд. Паркингът пред мотела като с магическа пръчица се бе изпълнил с автомобили, но единствените светлини струяха от няколко външни помещения. Коул паркира отзад, след това се запъти към стаята си. Бе пхнал вече ключа в ключалката, когато се сети, че забрави да заключи камиона. Щеше да е направо истински късметлия, ако Холи дойдеше на работа сутринта още преди да си е тръгнал и откриеше, че камионът е отключен. Знаеше, че е смешно да се чувства застрашен от някаква дребна тийнейджърка, която никога повече нямаше да види. И все пак, тя бе права. Ако някой отмъкнеше автомобила му, нещата наистина щяха да се объркат.

Запъти се обратно към камиона. Последното нещо, което си спомняше, бе, че протегна ръка, за да заключи вратата.

ГЛАВА ОСМА

Холи крачеше нервно напред-назад в стаята за бърза помощ, опитвайки се да убеди сама себе си, че не само е по-разумно да си тръгне, но и че това е единственото правилно нещо, което трябваше да направи. Вече бе сторила всичко, което бе в нейните възможности, и нямаше повече работа тук. Не само че не му бе роднина, тя дори не бе негова приятелка. Когато сестрата я попита, не можа да даде конкретен отговор. Дори трябваше да позвъни на Арнолд, за да ѝ каже името му от регистрационната книга. Странно, но името Нийл Чапмън изобщо не му подходеше — не би се учудила, ако се наричаше Джаред, Дуайт или Ханк.

Ако можеше да отметне завесата и да си тръгне, без да го поглежда, щеше веднага да го направи. В мига, когато ѝ хрумна тази мисъл, като че ли някаква магнетична сила прикова погледа ѝ в неподвижното му тяло. Той изглеждаше ужасно, цялото му лице бе в кръв, косата му — също. Спомни си, че тя бе светлокестенява, а сега изглеждаше почти черна. Сестрата ѝ бе казала, че раните по главата често изглеждат по-зле, отколкото са в действителност, защото кървят обилно. Но, разбира се, съществуваше и малкият проблем, че пациентът бе в безсъзнание и само Бог знае колко щеше да продължи това състояние.

Предната нощ Холи не бе могла да заспи и реши да дойде рано, за да прегледа счетоводните книги вместо Арнолд. Тъй като на паркинга отпред нямаше място, тя бе принудена да заобиколи отзад, търсейки място да спре. За щастие и Арнолд бе там — той ѝ помогна да пренесат Нийл Чапмън в колата ѝ. Очевидно Нийл бе имал късмет, но не можеше да се каже същото и за нея.

— По дяволите! — изстена гласно.

Всеки, поне с малко мозък в главата си, трябваше много да внимава в район като този. С туристите идваха престъпници. Това бе неизбежно и резултатите бяха налице.

Холи скръсти ръце на гърдите си и облегна гръб на стената. Този ден трябваше да свърши хиляди неща, най-малкото от които бе да изчисти дванадесетте стаи в мотела. Никой не би могъл да я вини, ако просто излезеше от болницата и отидеше да си върши работата. Винаги можеше да се обади по-късно, за да разбере как е. Ако дотогава той се събудеше, можеше дори да го попита дали има нужда от нещо, и ако наистина беше така, щеше следобед на път за вкъщи да мине и да му го остави.

По дяволите, по дяволите, по дяволите! Тя мразеше болниците. Хората умират там. Собствените ѝ родители умряха в една болница, също като тази. Знаеше, защото бе там, когато се случи. По нейна вина.

Какъв глупав израз — „да дръпнеш шалтера“. Всъщност никой не беше дърпал никакъв шалтер, просто бяха изключили машините, защото тя им беше казала, че така трябва. Изразът беше толкова нелеп, колкото и начинът, по който умряха хората, които най-много обичаше в този свят — използвайки за отопление газова печка в караваната, за която бяха спестявали повече от двадесет години.

В ушите ѝ все още звучаха думите на доктора, който ѝ казваше какъв късмет има, че е навършила двадесет и една година ден преди злополуката. Като единствена дъщеря и най-близка роднина, тя трябваше да вземе решение за погребението и всички други формалности. Какъв късмет, че бе навършила пълнолетие!

Погреба родителите си преди шест години. Това бе последният път, когато празнува рождения си ден.

Завесата се отмести и в стаята влезе нисък, набит мъж, чиито очила се крепяха само на върха на носа му. Той вдигна поглед от картоната, който носеше, и протегна ръка.

— Доктор Хардести.

— Радвам се да ви видя — Холи се опита да му направи път да мине, но в малката кабинка това бе почти невъзможно.

— Вие мисис Чапмън ли сте?

— Аз? — в гласа ѝ се долавяха пискливи нотки. — Не, аз просто го намерих.

Лекарят се намръщи. Очевидно това бе пречка, която не бе очаквал, но той продължи, като че ли информацията нямаше никакво значение.

— Съдейки по това, което пише в този картон, мистър Чапмън е все още в процес на възстановяване от много сериозна травма на главата. Предполагам, че е претърпял автомобилна катастрофа. Имах подобен случай, когато бях интернист в... — той се опомни навреме и спря. — Мистър Чапмън ще има нужда от постоянно лечение и надзор, когато излезе от комата и се върне вкъщи. Не че очаквам някакви усложнения, но просто си мисля, че трябва да бъдем по-предпазливи. Също така мисля, че за известно време е по-добре да не изкачва стълби. Домът ви удобен ли е за тази цел?

— О, той няма да се връща вкъщи с мен. Както вече ви казах, аз само го намерих.

Доктор Хардести пхна картона под мишница, наведе леко глава и я погледна напрегнато.

— Тогава уведомихте ли семейството му?

Холи скръсти ръце на гърдите си, като изобщо не трепна под погледа му.

— След като никой, включително и аз, не знае нищо за семейството му, това, предполагам, означава, че не е било уведомено.

Търпението ѝ бе започнало да се изчерпва.

— Мистър Чапмън нае стая в „Слийптайм Ин“ миналата вечер и си плати за една нощувка. Поради нещастно стечение на обстоятелствата някой го ограби и го остави в това състояние и той не можа да получи това, за което беше платил.

Изведнъж почувства, че някой я наблюдава. Обърна се и срещна погледа на Нийл Чапмън, който присви очи в усилието да си спомни нещо.

— Моли?

— Холи — поправи го тя и се усмихна с облекчение. Нямахше значение, че почти не го познаваше, бе благодарна, че бе останал жив. — Добре дошъл обратно при нас, Нийл.

Докторът леко я отстрани.

— Как се чувствате?

— Кой сте вие?

— Доктор Хардести. Бяхте докаран в болницата преди два часа с удар по главата. Знаете ли как е станало?

Извади миниатюрно фенерче от джоба си и присветна няколко пъти в очите на Нийл.

— Завключвах камиона. Това е всичко, което си спомням.

Холи примигна учудено при това разкритие, след това се отдръпна към завесата:

— Е, ясно е, че вече нямате нужда от мен, така че е по-добре да си тръгвам.

Нийл вдигна ръка и попипа лицето си.

— Къде са очилата ми?

Холи знаеше, че нещо липсва, но колкото и да се опитваше, не можа да се сети, пък и кръвта по лицето му не й позволяваше да види нищо.

— Не ги носеше, когато те намерих.

— Но аз не мога да шофирам без тях.

— Сигурно са паднали, когато са те ударили — предположи Холи.

Доктор Хардести пхна обратно фенерчето в джоба си и се обърна към нея.

— Ако обичате, излезте за няколко минути, докато прегледам мистър Чапмън.

Холи надникна над рамото на доктора и погледна към Нийл.

— Сега се връщам в мотела. Ако намеря очилата ти, ще ти ги донеса на път за вкъщи.

Той й отправи пълен с очакване поглед.

— И кога ще бъде това? — личеше, че бе отчаян.

Холи дръпна завесата встрани.

— Ще се върна следобед.

— Чудесно.

— Ще се видим тогава.

След като излезе от малката стаичка и попадна сред обикновеното болнично ежедневие, тя се почувства още по-потисната отпреди. Затърси с поглед изхода, но на нито една врата не видя такава табелка. Борейки се с нарастващата паника, Холи постави ръка на гърдите си и се опита да си поеме дълбоко въздух. По някакъв начин трябваше да се справи с това чувство, и то незабавно. В противен случай много скоро можеше да се окаже пациент, а не посетител.

Една медицинска сестра, носеща цял поднос с различни стъкълца и шишенца, се приближи до нея.

— С какво мога да ви помогна?

— Къде е изходът, моля?

Жената се обърна обратно в посоката, от която Холи току-що бе дошла.

— Оттук по коридора, а после свийте вляво.

Не без усилие Холи запази самообладание и се насочи натам. Дори успя да се усмихне на една жена, която носеше на ръце едногодишно детенце, облечено в розова пижамка. Само след миг се озова отново вън, където нямаше преградени със завеси стаи за спешни случаи с ранени хора в тях, и където не трябваше да се вземат жизненоважни решения от едно съвсем младо момиче, чийто единствен проблем дотогава бе коя блуза да облече за среща с любимото момче.

Холи погледна на изток, докато се качваше в колата си. Небето бе придобило наситено виолетов цвят. Докато пристигнеше в мотела, хората вече щяха да са станали и да товарят багажа в колите си. Оживлението щеше да ѝ върне нещо от предишната монотонност и спокойствие на деня, потапяйки я в еднообразната и скучна работа по почистването на освободените сутринта стаи. Ако имаше малко късмет, Арнолд щеше да си намери някаква работа в града и би могла да го помоли да занесе на Нийл Чапмън очилата му. Когато осъзна колко отчаяно искаше Арнолд да свърши тази проста работа вместо нея, не можа да се начуди на себе си. Не бе чак толкова отдавна времето, когато Арнолд всеки ден ходеше в болницата „Блаунт Мемориъл“. В нея бавно угасваше животът на жената, която бе обичал, и с която бе живял повече от петдесет години.

Откога бе станала такава страхливка и бе спряла да се бори с миналото си? Не можеше да си позволи да се предаде на чувства, които можеха да я погълнат и унищожат. Особено сега.

Последните слънчеви лъчи проникнаха през прозореца на болничната стая, придавайки ѝ малко по-светъл и празничен вид. Без очилата си Коул не виждаше добре очертанията на предметите: светлини и сенки се преплитаха в някакво сюрреалистично безумие. Въпреки това стаята притежаваше някаква странна красота, но само дори за миг да затвореше очи, можеше да си представи всичко съвсем ясно.

След като болкоуспокояващите хапчета, предписани му от лекаря, започнаха да действат, Коул се почувства неспокоен и нетърпелив да си тръгне. Направи опит да се обади на Холи заради очилата, но не можа да си спомни името на мотела. Когато се опита да опише в болничната централа мястото и сградата, телефонистката му отвърна, че не може да му помогне, тъй като тя била от Алкоа и никога не била ходила в Таунсенд.

Макар и неохотно, Коул стигна до заключението, че трябва да проведе още един телефонен разговор. От самото начало бе вярвал, че когато накрая реши да се върне вкъщи, ще има отговорите поне на някои от въпросите си. Така поне би могъл да живее в мир със себе си. Но нямаше отговор на нито един. Оставаше му единствено утехата, че сам бе решил да приключи с пътуването си, а не някой безименен, неизвестен престъпник.

Ако можеше да оправи нещата с чакане, щеше да му е ясно защо все още не вдигаше телефона. Но според полицаия, който дойде в болницата тази сутрин, за да го разпита, шансът му да си върне парите бе повече от нищожен. По всичко изглеждаше, че ударът бе нанесен случайно и крадецът отдавна бе изчезнал безследно.

Без пари Коул не можеше да продължи пътя си. И този път, както почти всяко нещо в живота му, решението бе взето вместо него. Може би в края на краищата не беше чак толкова лошо да се живее по този начин, щеше да бъде свободен да върши други неща. По дяволите, кого се опитваше да заблуждава?

Претърколи се настрани и посегна към телефона. Може и да нямаше възможност да взема сам важни решения, но все пак имаше някои неща, които зависеха само от него. Помоли в централата да прибавят разговора към сметката му. След това, без да си даде възможност да размисли, набра номера.

От другия край отговори Франк, а гласът му бе неестествено весел.

— Ало.

— Аз съм, Коул. Ранди там ли е?

— Бях започнал да се тревожа, че нещо се е случило. От една седмица не си се обаждал.

— Добре съм.

— Кога се връщаш вкъщи?

— Скоро. Сега искам да говоря с Ранди.

— Не мога да ти опиша с какво облекчение чувам това. През последните две седмици репортерите едва не разкъсаха Джанет заради пресконференцията, която им обещахме. Тя държи да знаеш, че те разбира, и не ти се сърди.

Лек намек, но съвсем на място. Дори не му бе идвало наум, че Джанет може да се сърди. Нейната работа се състоеше в това, да се оправя с пресата при всякакви обстоятелства.

— Можеш да й кажеш, че оценявам жеста ѝ. А сега ми дай Ранди.

— Още нещо. Ризите, които изпрати Кроуел последния път, изобщо не ми харесаха, затова ги върнах. Надявам се, нямаш нищо против?

Какво, по дяволите, ставаше там? Франк и пет пари не даваше за мнението на Коул за ризите, с които трябваше да се появява на сцената.

— Татко, нямам настроение за това. Обадох се, за да говоря с Ранди. Той там ли е, или не?

Изминаха няколко секунди, преди Франк да отвърне неохотно.

— Сега ще го извикам.

Коул отново се отпусна по гръб, като внимателно постави глава на възглавницата. Не че го болеше чак толкова много, просто спомените от последния път, когато бе в болница, бяха още твърде живи и ярки. Все очакваше, че непоносимите болки ще се върнат и осъзна, че се държи по начин, по който най-добре би могъл да ги понесе. Докторът бе продължил да го разпитва за по-раншния инцидент. Когато Коул даде да се разбере, че не иска да говори за това, той направи странен опит да го накара да говори, апелайрайки към суетата му. Не спираше да повтаря колко добре били възстановени костите на лицето му, колко професионално са се справили хирурзите и какъв късметлия е, че е избегнал трайното обезобразяване.

Гласът на Ранди, малко по-висок от обикновено, прекъсна мислите му.

— Хей, големи братко, как я караш?

— Имам нужда от помощта ти.

Ранди за миг се поколеба, преди да отговори.

— Не искам да слушам за това. Не сега.

Нещо се бе случило.

— Тогава кога?

Ранди отново започна да се колебае.

— Не можеш да звъниш повече тук.

— Какво?!

Коул чу как Франк се намеси:

— Дай ми този проклет телефон!

— Татко записва всяка твоя дума — настъпи напрегната тишина.

— Сложил е подслушвателно устройство. Ако се обадиш пак, той ще знае точно къде да те търси. Засега всичко е наред, но ако останеш там, където си, повече не се обаждай тук. Три или четири обаждания са съвсем достатъчни да те открият.

Франк се опита да надвика Ранди.

— Всичко това е лъжа, Коул!

— Друг път — отвърна Ранди.

— Коул? — Франк вече крещеше в слушалката. — Не затваряй, Коул.

Коул остана за миг неподвижен, слушайки как баща му на няколко пъти го вика, и бавно затвори. Полежа така няколко минути, след това остави телефона на нощното шкафче, стана и се приближи до прозореца. Предметите започнаха да се размазват пред погледа му. Премигна няколко пъти. Нищо не се случи. Винаги беше така.

Франк влетя с трясък в стаята на Ранди. Тъкмо щеше да си отвори устата да каже нещо, но спря, когато видя какво правеше по-малкият му син.

— Къде, по дяволите, си мислиш, че отиваш? — изкрещя той.

Ранди вдигна поглед от куфара, в който подреждаше дрехите си.

— А теб какво те интересува?

— Не ме интересува. Коул е този, за когото си мисля. Той настоява да бъдеш тук, когато се обажда. Ако питаш мен, щеше да ми е много по-лесно, ако ти не се навърташе наоколо.

— Жестоко, както винаги, но съвсем честно.

Ранди отвори едно чекмедже, сграби всичко, което имаше в него, и го натъпка във вече претъпкания куфар.

— Обеща да помогнеш да го намерим.

Внезапно агресивността изчезна от гласа и поведението на Франк. Изглеждаше изцеден, все едно прибираше уморено меча си след неравностойна битка.

— Защо се отказваш?

— Коул ще се върне, когато се почувства готов за това — отвърна Ранди неохотно.

Можеше да се справи с един ядосан, агресивен и напорист Франк, но човекът, който говореше сега с него, му бе непознат. Следователно не можеше да му се довери.

— Чу какво казаха лекарите — баща му прокара ръце през лицето си, като че ли с този жест можеше да премахне умората. — Той вече не прилича на себе си. Все още страда от шока след катастрофата. Трябва да го върнем тук и да му помогнем. Сам не може да се справи.

— Това са пълни дивотии — Ранди затръшна капака на куфара. — Аз пък си мисля, че той се справя добре и сам.

Франк веднага се стегна.

— Откъде знаеш?

Ранди разбра, че е казал твърде много.

— Защото познавам Коул. Винаги е бил способен да се грижи за себе си.

Приблужи се към гардероба си, преструвайки се, че търси нещо, което е пропуснал първия път.

— Не те разбирам — каза Франк.

В този миг нещо се скъса в Ранди.

— Дяволски прав си, че не ме разбираш. Нямах никаква представа кой съм аз! — натисна с цялата си тежест капака на куфара, опитвайки се насила да го заключи, но вътре имаше твърде много багаж. — Добре, че не аз съм този, който изчезна и има нужда да го намерят. Ти не знаеш достатъчно за мен дори да попълниш една скапана декларация за издирване. Спрях да разчитам на теб и да ти вярвам, когато Коул върна първия разплащателен чек.

— Това не е вярно.

Ранди се обърна с гръб към баща си.

— Какъв цвят са очите ми?

— Но това е глупаво. Какво значение има дали знаеш цвета на очите на някого? Това не доказва нищо.

Ранди не изпита никакво злорадо задоволство от опита на Франк да се измъкне. Не искаше да спечели в този спор. Но въпреки това не можеше да се откаже.

— Какъв цвят са? — настоя той.

— Е, добре, сини са — отвърна Франк след известно колебание.

Ранди се обърна рязко и прикова поглед в баща си.

— О, да, вярно, кафяви са. Майка ти имаше сини очи... А ти толкова приличаш на нея... Просто си помислих...

През всичките години след смъртта ѝ Ранди бе чувал баща си да говори за майка му. Но да я споменава в разговора сега, и то във връзка с нещо, свързано с него, направо го извади от равновесие.

Той направи още един опит да затвори куфара, след което го вдигна и го захвърли на пода до леглото. Драматичният момент, когато можеше да се направят благородни жестове, бе отминал. Гневът и яростта му го бяха напуснали, а в момента се чувстваше смутен и раздвоен. Още повече, нямаше начин да се изнесе от къщата, без да повдигне някои въпроси, които биха отвели Франк обратно до Коул. Погледна стенния часовник.

— По кое време трябваше да съм в студиото?

— В три часа.

— Тогава по-добре да тръгвам.

— Все още има достатъчно време.

Ранди не можеше да проумее очевидната неохота на Франк да го пусне. Бе очаквал от него победоносна усмивка или нещо друго, с което да подчертае, че пак е постигнал своето, но не и това.

— Какво искаш от мен?

— Не знам — рече той. — Мислех си, че зная, но сега не съм толкова сигурен.

При това признание Ранди почувства как защитните му сили се стопяват. Един предупредителен глас в него настояваше да се защитава, но съществуваше нещо по-силно, което го караше да не го прави. Прииска му се да даде на Франк още един шанс да се поправи и да докаже, че в сърцето му има място за двама сина.

— Спомняш ли си, когато съставът ни бе нает да следва родеото в Източен Тексас?

— Тогава Коул беше на десет години... — разбра, че се е изпуснал, но твърде късно. — А ти беше...

— На седем — отвърна Ранди вместо баща си.

— Да, точно така.

— Ти ме остави в едно ранчо с една възрастна двойка, докато вие с Коул бяхте на турнето.

— Компанията, която ни нае, не искаше да плати и твоите разходи, така че не виждах смисъл и ти да идваш.

Въпреки че бе минало толкова време, спокойствието, с което Франк приемаше ситуацията само откъм практичната ѝ страна, продължаваше да наранява Ранди. Опита се да не мисли за обидата, да я запокити на онова място в паметта си, където имаше стотици други унижения и пренебрегвания от страна на баща му, които бяха твърде болезнени, за да бъдат забравени. В действителност това, че го лишиха от пътуването, се оказа добре за него, защото възрастното семейство го прие с отворени обятия, дарявайки му обичта и нежността, от които имаше отчаяна нужда.

— Собственикът на ранчото — Господи, как можа да му забрави името! — ми позволяваше да му помагам за повечето от нещата, които вършеше.

— Не те изпратихме там, за да работиш! — гневният изблик на Франк бе закъснял твърде много. — Платих на тези хора достатъчно, да се погрижат добре за теб.

Ранди продължи, без да си даде вид, че е чул нещо.

— Когато хранехме кокошките, той ми позволяваше да държа пиленцата, а те винаги се опитваха да се измъкнат от ръцете ми. Тогава той ми каза, че те са като хората — колкото по-здрово ги държиш, толкова по-упорито се борят да се освободят. Видя, че не му повярвах, затова ме накара да застана неподвижно, разтвори дланта ми и сложи върху нея едно пиленце.

Ранди впи поглед в баща си.

— Старият човек се оказа прав, животинчето просто си стоеше там. След известно време се отпусна и заспа.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Ти толкова здраво стискаш в ръцете си Коул, че той едва може да диша. Ако не охлабиш хватката си, той никога няма да се върне къщи. Никога.

— Това не е същото: Коул е болен...

Ранди само поклати глава:

— Той не е по-болен от когото и да било от нас — замисли се за момент, след което се усмихна презрително. — Може би трябва да ти го кажа по друг начин.

— Добре, да кажем, че дадем на Коул времето, от което според теб той има нужда. А какво ще стане, ако след месец-два реши, че преди си е живял много добре, но е твърде късно да се върне, и запрати всичко по дяволите? Знаеш много добре, че не можем да продължаваме по същия начин. Ами ако изтече отнякъде информация, че Коул просто е изчезнал?

— И какво от това? Хората ще разберат, че след като е живял известно време тук, Коул е решил отново да се върне към корените си. Почитателите му ще го преживеят.

— Това означава ли, че знаеш къде е? — попита внимателно Франк.

— Не ми излизай с тези номера, Франк. Не съм ти казал нищо, което вече да не знаеш или за което да не можеш да се досетиш сам.

— Ако наистина знаеш къде се намира, защо тогава беше онзи скандал по телефона?

— Той се обади, а не аз. Знам къде е бил преди една седмица, но междуременно може да е прекосил половината Съединени щати.

— Като спомена за студиото, това означава ли, че в края на краищата ще направиш снимките?

Трябваше да се свършат още някои довършителни работи по клипа на песента „Разходка в другата част на града“, ако искаха да съвпадне с излизането на албума. Франк и Джанет смятаха, че могат да оправят нещата, като използват Ранди само за няколко снимки в далечна перспектива. Останалото щяха да запълнят с някои моменти от предишни концерти на Коул. Участието на Ранди бе минимално, но необходимо, за да свършат навреме.

— Искях да говоря за това първо с Коул, но сега, предполагам, нямам голям избор.

— Това „да“ ли означава, или „не“?

— Ще го направя.

— Според мен нямаме голям избор относно това как трябва да се справяме по-нататък — Франк създаваше впечатление, че говори колкото на Ранди, толкова и на себе си. — Трябва да се стремим да запазим нещата такива, каквито са. Ако имаме късмет, когато Коул

реши да се върне, поне ще има нещо, което си заслужава. Ако не... — той сви рамене. — Каквото и да се случи, ще трябва да се справим с него, когато му дойде времето.

Ранди погледна изпитателно баща си. Фактът, че изведнъж прие нещо, което само преди половин час го бе изпълнило с ярост, му се струваше твърде подозрителен.

— Не ми вярваш, нали? — попита Франк, като че ли прочел мислите му.

— И защо да ти вярвам? Не говорихме само за живота на Коул, а и за твоя.

— И за твоя, Ранди — добави той. — Както винаги, ние сме свързани един с друг.

— Но аз имам пред себе си много време. Ако поискам, мога да отида в колеж.

— Ти дори обикновена гимназия не завърши.

— И чия беше вината? — парира удара Ранди.

— Виж какво, знам, че си мислиш, че днес постъпих така, защото искам Коул да се върне само заради мен. Не отричам, че в това има истина. Животът ми е свързан с този на брат ти толкова много и в продължение на толкова много време, че понякога не мога да направя разликата. Но грешиш, като си мислиш, че щом с кариерата на Коул е свършено, това се отнася и за мен. След заминаването му разбрах едно нещо. Ако утре всичко се разчуче и вестниците раздухат новината, може да ми отнеме година или две, за да си стъпя на краката, но аз ще се справя. Дяволски добър съм в това, с което се захвана, Ранди. Всичко това с Коул не се случи просто така. Не е минал ден някой от звукозаписните компании да не се обади в главния офис или да не дойде лично да ме помоли да лансирам нов певец.

Ранди не искаше да чуе какво му говори Франк. Измъчваха го много мисли и чувства, които досега бе успявал да скъта в някое забравено кътче на паметта си. Така правеше с всичко, което го заплашваше или изискваше от него да пожертва свободата си. Въпреки неудобството да стои в сянката на брат си, ситуацията си имаше своите предимства: не му се налагаше да усеща върху себе си блясъка на славата, която можеше и да изгори крилете му.

— И какво ще прави Коул един ден, ако реши да се върне, осъзнавайки, че е направил грешка, и поиска работата си, която преди

това е захвърлил? В момента, в който се оттегли, на сцената ще изгрее някоя друга звезда.

— А защо не ми каза това по-рано? — попита Ранди.

— Смятах, че накрая си разбрал, че това не е игра, която играете с Коул, за да си го изкарате на мен. Познаваш брат си по-добре от всеки друг. Как можеш да вярваш, че той ще намери щастието си, ако изгуби това, което най-много е ценил през живота си? Какво ще прави със себе си? Къде ще отиде? Целият му живот е свързан с пеенето, той не може да прави нищо друго. Коул е на тридесет и една, Ранди. Не смяташ ли, че е твърде млад да се отпусне в люлеещия се стол и да гледа как животът се изнизва пред очите му?

— Струва ми се, не съм се замислял чак толкова напред — призна Ранди, макар и без желание.

— Коул ти е оказал мечешка услуга, като те е предпазвал по този начин — това не бе толкова обвинение, колкото констатация на един прост факт. — На петнадесет години ти имаше повече отговорности, отколкото сега. Благодарение на Коул никога не ти се наложи да пораснеш.

Ранди никога не бе изпитвал по-малко желание да се бори, отколкото в този момент, но просто нямаше избор.

— Ужасно е да чуеш такова нещо.

— Знам, че ти дойде твърде много — в погледа, който Франк хвърли на по-малкия си син, имаше и извинение, и болка, и разбиране. — Но има още нещо...

Ранди се отпусна на леглото и вдигна примирително ръце.

— Хайде, давай, кажи всичко. Не виждам как би могло да стане по-лошо.

— Не го казвам, защото си мисля, че е истина, а само защото смятам, че е нещо, за което трябва да размислиш, преди... — той спря и си пое дълбоко дъх, като очевидно се чувстваше неудобно да продължи.

Ранди веднага застана нащрек. Никога не бе виждал Франк да се колебае да каже нещо, независимо дали то бе лошо или болезнено, или пък своего рода комплимент.

— Каквото и да е — настоя Ранди. — Искам да го чуя.

— Защо предупреди Коул да не се обажда?

— Защото не искам да участвам в тази лъжа. Той ми вярва и по всяка вероятност аз съм единственият в това отношение.

— Разбира се, това е най-лесния отговор. Друг и не очаквах. Сигурен ли си, че няма и още нещо, което дори и пред себе си не смееш да признаеш?

— Не разбирам накъде биеш.

— През цялото време Коул беше по-важният, този, който привличаше вниманието и на сцената, и в живота.

— И какво от това?

Франк заби поглед в ботушите си от крокодилска кожа.

— Ако той не се върне, преди да е станало твърде късно... — бавно вдигна очи и погледна напрегнато сина си. — Ако избухне скандал и всичко с Коул се обърка?

Ранди светкавично скочи от леглото.

— Как можа да го кажеш! Господи, как изобщо можа да си го помислиш?!

Но Франк нямаше намерение да се предава така лесно.

— Краят на кариерата на Коул е нещо, което може да те постави на равна нога с него. Може би това е единственият начин ти да се издигнеш — обърна се той към сина си с глас, пълен с необичайно за него съпричастие и разбиране.

Дълго време Ранди стоя напълно вцепенен, с болезнено свити в юмруци ръце. Дори след сбиване в бар не се бе чувствал толкова зле. Отново и отново си повтаряше, че Франк просто иска да си отмъсти, забивайки стрелите си там, където Ранди бе най-уязвим и раните най-много кървяха. С отчаяние погледна баща си в очите, търсейки в тях обичайното задоволство от това, че ударът му е бил успешен. Но в погледа му имаше само тъга.

С бавни крачки Франк прекоси стаята и застана пред сина си. Без да казва или да прави нещо, просто стоеше и го фиксираше с поглед. Накрая сложи ръка на рамото му и окуражително го стисна. За своя собствена изненада Ранди не се отдръпна. Не помнеше друг път баща му да го е докосвал с друго чувство, освен с гняв. Ако приемеше тази първа стъпка към помирение, щеше постепенно да забрави причините за собствения си гняв към него.

От тази мисъл целият потрепери.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Холи спря своята „Корсика“ на паркинга пред болницата и изгаси двигателя. Поемайки си дълбоко въздух, тя демонстративно и шумно излезе от колата и тръгна със забързана решителна походка към главния вход. Продължаваше да се усмихва, когато спря пред рецепцията и попита къде би могла да намери Нийл Чапмън. Но когато се качи в асансьора и вратите се затвориха, усмивката ѝ угасна. Погледна ръцете си. Бяха спокойни и не трепереха. Много добре. Очевидно от упреците, които сама си бе отправила, докато чистеше стаите в мотела, имаше полза. Още преди време бе открила, че ако имаше нужда да помисли за нещо или изникнеше някакъв проблем, който изискваше цялото ѝ внимание, почистването вървеше два пъти по-бързо. Не в буквалния смисъл, разбира се. Да се сменят всички чаршафи и да се измият баните отнемаше доста време, независимо колко погълната бе в собствените си мисли.

Още в самото начало, когато започна работа в мотела, Арнолд ѝ бе казал, че разполага със записани на касети книги. Той имаше цяла библиотека зад бюрото в офиса си и тя бе свободна да си избира, когато пожелаеше. Четенето бе страст, на която нямаше много време да се посвещава, особено откакто се премести в старата къща на дядо си в Меривил преди три месеца. През повечето време бе толкова изморена, че дори нямаше сили да държи книга в ръцете си. Записите не ѝ доставяха такова удоволствие, но бе по-добре от нищо.

Вратите на асансьора се отвориха и Холи се сепна, осъзнавайки, че е пристигнала. Пристъпи колебливо в коридора и веднага забеляза голямата метална табела с номерата на стаите със стрелки в съответните посоки. Разбра, че трябва да тръгне наляво.

Бе твърдо решена да не поглежда в стаите, покрай които минаваше, но въпреки това се улови, че погледът ѝ неволно се насочва именно натам. Някои от хората изглеждаха в отчайващо състояние, други нямаха вид на по-болни от тези, с които се разминаваше в коридора.

Най-после стигна до стая 436. Вратата бе затворена. Холи почука леко, но не получи отговор. Почука още веднъж, по-силно. Когато и този път нищо не последва, тя откряхна леко вратата и надникна предпазливо вътре. Леглото бе празно. Объркана, Холи отвори по-широко вратата и влезе. Само след миг го видя, застанал до прозореца; болничният му халат бе разтворен, но вече бе твърде късно да се измъкне незабелязано.

— Красива гледка, нали? — осмели се да се обади.

Той моментално загърна халата си и се обърна с лице към нея.

— Холи?

— Да, аз съм — пъкна ръка в джоба си и извади очилата му. — Съжалявам, че не успях да дойда по-рано, но наистина имах много работа.

— Забравих, че ще дойдеш.

— Случило ли се е нещо? — тя му подаде очилата.

— Защо питаш?

— Не знам. Изглеждаш някак променен.

— Вероятно е заради дрехите — погледна босите си крака и размърда пръсти. — Или по-точно липсата им.

— Какво казаха от полицията?

— Почти нищо.

— Изнесох нещата ти от стаята, за да не ти се налага да плащаш за още една нощ.

— Благодаря, макар че това вече няма голямо значение — усмихна се горчиво. — Особено в положението, в което се намирам.

— Всъщност, мислех колкото за теб, толкова и за Арнолд. Той не може да си позволи да държи празна стая, още повече през август, когато активният сезон е към края си.

Коул се отпусна на стола до леглото.

— Една от сестрите идва преди малко и ме пита дали мотелът е застрахован.

Холи трепна изплашено.

— Да, поне до миналия месец беше.

Бе направила всичко възможно да убеди Арнолд да плати вноската, но точно по това време пристигна и сметката за надгробния камък на жена му, а той можеше да плати само едната.

— Няма значение. Казах ѝ, че сам ще се погрижа за сметката.

— Тя спомена ли колко ще струва?

Не питаше само от празно любопитство. Имаше намерение да говори с лекаря каква сума да очаква, но все още не бе повдигала този въпрос.

— Не, не спомена. А и аз не попитах.

— Някога питал ли си се кой е измислил това? Толкова е грозно и безформено — тя посочи дрехите му.

Коул наклони глава настрани, като че ли обмисляше въпроса ѝ. Това, което каза, нямаше нищо общо с болничния халат или пижамата под него.

— Ти се оказа по-възрастна, отколкото си мислех.

Холи автоматично вдигна ръка да оправи косата си.

— Звучи така, сякаш съм на сто години.

— Нямах предвид това. Просто когато те видях за пръв път, си помислих, че си още дете.

— Предполагам, заради лицето ми. С някои хора е така — винаги можеш да ги сравняваш с деца.

Знаеше, че не е красавица — Синди Крауфорд нямаше защо да се страхува от Холи Мърдок.

Време беше да си тръгва. Когато се обади в ресторанта да попита дали би могла да закъснее малко за работа тази вечер, телефона вдигна Линда Джийн и я помоли да вземе и нейната смяна, а за да успее, Холи трябваше да отиде три часа по-рано. Трудно ѝ бе да каже „не“ на Линда. Тя много пъти се бе съгласявала да я замества, когато миналата зима Холи отчаяно се нуждаеше от това.

— Сигурен ли си, че не искаш да се обадя на някого вместо теб? Приятел? Роднина?

— Сигурен съм. Няма на кого да се обадиш.

Но как бе възможно да си няма никого? Знаеше какво ще последва, чувстваше го.

— Знам, че това не е моя работа, но къде ще отидеш, когато излезеш отук? Искам да кажа без пари и...

По дяволите, по дяволите! Ето че пак правеше това, което се бе заклела никога да не прави. Когато се премести да живее в Меривил, бе си обещала никога повече да не приема странници вкъщи.

— Все още не знам.

— Искаш ли да проверя дали някой не би желал да си купи китара? Няма да получиш много за нея, по тези места са прекалено евтини, но ако не харчиш много, ще можеш да се прибереш вкъщи.

— Китарата е всичко, което имам — отвърна ѝ с извинителна усмивка. — А домът ми е там, където спра с камиона си.

О, чудесно! Трябваше веднага да стане и да си тръгне. Никога ли нямаше да се научи? Отново го погледна изпитателно. Не представляваше кой знае каква гледка с тази коса, стърчаща на всички страни от превръзката на главата му, а и болничният халат му бе с няколко номера по-голям. Но погледът му бе толкова топъл, в него имаше нещо познато, което неволно внушаваше доверие. Струваше ѝ се, че в неговия образ вижда всички свои приятели и съседи, всички добри и порядъчни момчета, които бе познавала. Рано или късно щеше да се предаде и да го вземе при себе си — чувстваше, че не може да не го направи, беше неизбежно.

— Имам стая над гаража на къщата си. Ако искаш, можеш да се настаниш там. Не е кой знае какво, но във всеки случай ще ти бъде по-удобно, отколкото в камиона.

— Защо правиш това?

— Вероятно защото не притежавам благоразумието и здравия разум, с който ни е надарил Господ. В противен случай щях да оставя очилата ти долу на рецепцията и да си тръгна. Но не, трябваше да се кача в стаята ти и да видя как си. Каква глупачка съм да си помисля, че сигурно се чувстваш самотен и ще се зарадваш да ме видиш.

— Съжалявам. Всеки, който някога ми е дал нещо, обикновено е искал нещо в замяна.

Ако той си мислеше, че ще подхранва егото му, не бе попаднал на подходящия човек. За да няма недоразумения между тях относно намеренията ѝ спрямо него, Холи реши да кара направо.

— Не мога да си представя, че има нещо, което бих могла да взема от теб.

— Искаш да кажеш, че едва ли си струва труда изобщо да ме поглеждаш, нали?

— Не исках да наранявам чувствата ти.

— Всичко е наред. Няма нужда да казваш нищо повече. Представям си каква гледка представлявам.

Не трябваше да изпитва съчувствие към него, не можеше да си го позволи.

— Смятам да се разберем предварително за някои неща, щом като ще живееш при мен. Имаш една седмица, за да се възстановиш. Ако решиш да останеш по-дълго, ще трябва да си платиш.

— И колко ще ми струва това?

— Двеста и петдесет долара на месец за стаята и храна — цената ѝ хрумна в момента. — Или ще работиш вкъщи, като извършваш някои необходими поправки.

Изненада се, когато осъзна, че идеята всъщност много ѝ харесва. Парите щяха да ѝ послужат повече, но мисълта, че той можеше да постегне малко къщата я изпълни със задоволство.

— Ще ти давам по пет долара на час за всяка свършена работа.

— И дядо ти няма да има нищо против?

— Какво общо има дядо ми с това?

— Нали каза, че къщата е негова.

— Е, да, отчасти. Поне беше, преди да тръгне за Аризона с намерението да си намери някоя богата вдовица и да се научи да играе голф.

— Изглежда, е намерил и двете — усмихна се Коул.

— Просто една сутрин се събуди с мисълта, че ако не опита, ще пропилее останалата част от живота си.

— Ами ако работя повече от петдесет часа на месец? Ще ми платиш ли разликата?

— Не мога. Нужен ми е всеки цент. Но пък Арнолд има нужда от помощник за някои неща в мотела. Можеш да изкараш някой и друг долар при него. Няма да бъде много, вероятно само колкото да заредиш камиона си, но нали това търсиш?

— Вече не съм сигурен какво търся.

Холи не очакваше такъв отговор. Имаше нещо в Нийл Чапмън, което я озадачаваше. Нещо ставаше с него, но каквото и да беше, тя не искаше да знае. Имаше си достатъчно проблеми, които щяха да ѝ стигнат за цял живот, и повече дори. За да избегне евентуални понататъшни недоразумения между тях, тя се обърна към него и повтори с решителен тон:

— Това е просто сделка, Нийл. Имам нужда от помощник, това е всичко.

— Друго дори и през ум не би ми минало. Честно, Холи, ти не си моя тип.

Тя едва не се разсмя с глас на внезапната си защитна реакция, която предизвикаха думите му. Би трябвало да бъде доволна, че не представляваше интерес за него. Вместо това се почувства засегната. Да отхвърлиш някого бе едно, съвсем друго бе тя да бъде отблъсната.

— Значи ще се разбираме добре.

— Ако почакаш малко отвън, само за няколко минути ще бъда готов.

Разбира се, той не говореше сериозно. Сигурно не бе чула добре.

— За какво говориш?

— За това, че трябва да излезеш за малко.

— Не можеш да направиш това.

Мисълта да си тръгне с някой, който може да припадне всеки момент, да изпадне в кома или дори нещо по-лошо, я ужаси.

— Сестрата от долния етаж ми спомена, че докторът казал да стоиш тук поне още двадесет и четири часа.

— Това не е необходимо, имам само някаква си цицина на главата — той се приближи до шкафчето и извади оттам една найлонова чанта, в която бяха дрехите му. — Преживял съм и по-лоши неща.

— Не можеш да облечеш това! — Холи протегна ръка към чантата. — По дрехите има кръв. Ще ги взема вкъщи да ги изпера и ще ти ги донеса утре сутринта.

Коул отвори чантата и погледна вътре. Макар и неохотно, трябваше да се съгласи с Холи.

— Носиш ли със себе си нещата ми, които останаха в мотела? В пътната чанта имам чисти дрехи.

— Занесох всичко в офиса.

— Би ли могла...

— Не мога да се върна там тази вечер. Вече съм закъсняла за работа — осъзна, че той няма начин да знае за какво говори, затова добави: — Нощем работя като келнерка.

Той се замисли за миг.

— Добре, и сам мога да отида. Ако ми дадеш адреса си, ще хвана такси до мотела, за да си взема камиона и ще се видим по-късно у вас.

— Такси?

— О, да, забравих. Сега, предполагам, трябва да взема назаем няколко долара.

— Вече ти казах, че...

— Холи, обещавам, че ще ти върна парите, дори ако искаш, ще ти дам двойно — прекъсна я той. — Моля те, не ми отказвай точно сега.

Защо стана така? Едно малко „моля“ от негова страна и съпротивата ѝ се стопи. Свали чантата, която бе преметнала през рамо, извади портмонето си и му подаде няколко банкноти, след което се отправи към вратата.

— А адреса? — напомни ѝ той.

В чантата си не можа да открие нищо, на което да го запише, затова Нийл ѝ подаде лист, който случайно се намираше на шкафчето му.

— Арнолд каза ли ти как да стигнеш до там? — Холи му подаде листчето с написания адрес. — Ако се появи нещо, което трябва да знаеш, ще оставя бележка на масата в кухнята.

— Много добре, но как ще вляза да я прочета? Нямам ключ.

— Вратата отзад не се заключва. Едно от нещата, за които ти говорих, че трябва да се поправят.

— Преди да си тръгнеш...

— Какво има пак? — вече започваше да губи търпение.

— Просто исках да ти благодаря.

Тя нямаше намерение да се усмихва. Освен това трябваше да шофира по-бързо от обикновено или да закъснее за работа заради него, но не можа да устои на искреността и топлите нотки в гласа му. Усмихна му се топло.

— Няма защо.

След като излезе от болницата и се отправи към Меривил, Коул впери поглед в пътя и се замисли. Все още бе объркан от реакцията на жената на рецепцията, която настоятелно го молеше да остане, знаейки много добре, че той не може веднага да си плати сметката. Каза му, че никога не е виждала някой да се измъква по този начин, въпреки съветите на лекаря. Стори му се, че бе приела държанието му като лична обида. Докато излизаше от болницата, за да си повика такси, се

огледа за миг в голямото огледало в коридора. Това, което видя, никак не му хареса. В резултат на бюрократичния ад, през който бе преминал, изглеждаше изтощен, а под очите му имаше тъмни кръгове. А изцапаните му с кръв дрехи, превръзката на главата му и уморената походка допълваха картината. Но пък ако изглеждаше по-добре, шофьорът на линейката, когото бе срещнал в коридора и бе попитал откъде може да вземе такси, нямаше да изпита съчувствие към него и нямаше да му предложи да го остави в мотела на връщане от Пиджън Фордж. И, разбира се, сега нямаше да пътува към къщата на Холи, държейки все още у себе си парите, които му бе дала.

След един завой се появи група стари масивни тухлени сгради, които, без съмнение, представляваха „Меривил Колидж“. Според Арнолд, това бе едно от най-добрите частни училища в Юга. Старият човек беше искрено изненадан, че Коул никога не бе чувал за него и тъкмо щеше да изреди цял списък с известни личности, завършили колежа с пълно отличие, когато Коул внезапно го бе прекъснал, за да го разпитва за Холи. На въпроса от колко време тя работи за него, Арнолд беше отговорил ясно и кратко:

— Два месеца.

Коул изчака, но обикновено словоохотливият старец не прояви никакво желание да се впуска в подробности. Опита отново, като му зададе още по-безобиден въпрос, как Холи е дошла да работи в мотела, но Арнолд само каза, че не може точно да си спомни как са се срещнали за първи път. Очевидно се опитваше да я защити, макар да не беше ясно дали тя наистина имаше нужда от това, или той просто се чувстваше задължен да предпазва своята млада приятелка от любопитни типове като него. Каквато и да бе причината, на Коул му бе дадено да разбере, че ако не се държи прилично, щеше скъпо да си плати за това.

В този момент Коул забеляза разклонението в подножието на хълма, където Арнолд му бе казал да завие наляво. Навлезе в някакъв квартал с огромни стари дървета, чиито корони покриваха като с балдахин къщите и образуваха живописен тунел над улицата. Тук цареше оживление, навсякъде имаше деца, яхнали велосипедите си, а по тротоарите се разхождаха влюбени двойки, хванати за ръце. На предните веранди лениво се изтягаха кучета, които от време на време лаеха по някой минувач. Тук-там зад прозорците, оставени отворени с

надеждата да уловят някой случаен полъх на вятъра, проблясваха първите вечерни светлини. Въздухът бе тежък, изпълнен с аромати, познат и някак си типично южняшки. Усещането не можеше да се сравни с нищо друго.

Мъчителни, горчиво-сладки спомени връхлетяха Коул. Отново се пренесе в детството си, но пред очите му изплуваха не толкова образи, колкото се събудиха стари усещания и чувства. Никога преди не бе идвал на това място, и все пак го познаваше — къщите, хората с техните очаквания, мечти и надежди. Тук човек можеше изобщо да не заключва задната си врата, или ако ключалката бе счупена, да не я поправя, и въпреки това на обитателите на къщата нямаше да се случи нищо лошо. Тук всяко дете принадлежеше не само на семейството си, а и на цялата околност; всички съседни, млади и стари, се грижеха за него — да бъде нахранено и обелените му колене превързани така, както би направила собствената му майка. Въпреки че детството на Коул бе съвсем различно, той много пъти бе ставал свидетел на подобно отношение в стотиците южняшки градове, през които бе минавал. А това, което не знаеше със сигурност, лесно можеше да си представи. После заспиваше, представяйки си, че двамата с Ранди водят такъв прекрасен, обикновен живот.

Достигна върха на хълма, където пътят свършваше, и сега трябваше да завие надясно. Къщите продължаваха и по-нататък, заобиколени от огромни дворове, в които спокойно можеха да се отглеждат плодни дървета или да се построят отделни гаражи. Холи му бе казала, че къщата се намира отляво на пътя, че е облицована с бели дъски и има зелени первази. Бе забравила да му спомене обаче, че всички къщи, покрай които щеше да мине, бяха или бели, или кремави, или бежови. На няколко от тях первазите бяха зелени — от ябълковозелено до цвета на авокадо, а около всички къщи растяха гъсти и високи храсти, като живо доказателство за най-новите постижения на химическата индустрия в областта на изкуствените торове. Още повече, че тези храсти закриваха както верандите и прозорците, така и номерата на къщите. И като връх на всичко слънцето жареше безмилостно.

След като направи два курса нагоре-надолу по улицата без никакъв резултат, Коул се спря пред една къща, пред която бяха

метнати да съхнат само женски дрехи. Пое по насипаната с чакъл алея и спря пред гаража.

По навик почука, преди да отвори задната врата. Когато не получи отговор, натисна бравата и влезе. Озова се в едно помещение, което някога очевидно е било задна веранда, но сега бе превърнато в стая, в която се събираше прането. Премина през още една незаключена врата и се намери в кухнята. Там цареше полумрак; единственото място, от което струеше светлина, бе големият прозорец над мивката, но въпреки това в стаята се различаваха само сенките на предметите. Той опипа с ръка стената и почти веднага намери ключа. Малък месингов полилей освети безупречно чистата кухничка. Намери бележката на Холи върху масата, затисната под една стъклена солница.

„Нийл, появи се малък проблем. Забравих, че до стаята над гаража се стига по стълби и освен това няма легло. Има един диван, но мисля, че ще ти е твърде малък, и ако спиш на него, или главата ти, или краката ти ще стърчат навън. Така че, ако не настояваш за абсолютно уединение и не смяташ да спазваш съветите на лекаря, и нямаш нищо против да спиш на пода (в такъв случай в гардероба ще намериш чаршафи, одеяла и допълнителна възглавница), можеш да се настаниш в спалнята отпред. Всъщност, можеш да си избереш, която и да е спалня, освен моята.

Ще се върна около полунощ. Не ме чакай. Наспи се утре добре, ще поговорим, след като се върна от мотела. Ако огладнееш, в кухнята ще намериш храна, въпреки че, за съжаление, не разполагам с кой знае какво. Както сам виждаш, при мен не може да се говори за лукс.

Холи“

Коул клатеше невярващо глава, докато четеше бележката. Холи или бе попаднала тук от някое друго време, или бе невероятно наивна. Коя жена щеше да покани мъж, за когото не знаеше нищо, да спи в спалнята точно до нейната? Някой трябваше да ѝ покаже какво представлява действителността.

При споменаването за храна изведнъж почувства глад. В болницата му бяха предложили обяд, но той отказа, тъй като искаше да стигне до мотела колкото е възможно по-бързо. След това пък тръгна да търси къщата на Холи, а и искаше да го направи, преди да се е стъмнило. Коул обходи с поглед кухнята, опитвайки се да прецени в кой шкаф биха могли да бъдат консервите. Спря се на един, който се намираше над печката, прекоси износения линолеум и посегна, за да погледне вътре. Дръжката остана в ръката му. Той я сложи на перваза на прозореца и се опита, но без успех, да отвори шкафа с пръсти. След това надникна в следващия шкаф. Там имаше само една полица, върху която бяха поставени различни домакински съдове. Забеляза, че и дръжките на другите шкафове се бяха разхлабили. Продължи да се движи из кухнята, разтваряйки вратички и чекмеджета. Накъдето и да погледнеше, все намираше, че нещо липсва или бе счупено. Застана в средата на стаята, пъкна ръце в задните джобове на джинсите си и бавно се огледа наоколо. Всичко беше в окаяно състояние. От тавана се белеше боя, а на линолеума пред мивката зееше голяма дупка. Можеше да си изкара наема за месеца, без дори да му се налага да излиза от кухнята.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Миризмата на пържен бекон проникна в стаята на Коул и смути съня му. Не му се искаше да се събуди само за да открие, че всичко е било измама. Изпаднал в полусънно състояние, той продължи да сънува, но миризмата го последва и там — на концерт, през Ню Мексико, и накрая в спалнята в една полуразрушена бяла дървена къща със зелени первази. Изведнъж отвори очи, връщайки се отново в действителността. Протегна се, прикри с ръка една прозявка и посегна за очилата си. Когато избра стаята, която щеше да ползва докато живееше при Холи, бе убеден, че ще прекара кошмарна нощ. Старото желязно легло бе по-добрата възможност в сравнение с другите две, които му бе предложила. Когато Коул седна в края му, то изскърца и видимо хлътна в средата, но когато накрая си легна, пухената възглавница бе като милувка под наранената му глава, а чаршафите леко обгърнаха тялото му като нежна любовница. За пръв път от много време потъна в безпаметен сън, без да бъде измъчван от кошмари.

Почувства се отпочинал и бодър, отпусна се блажено по гръб. В същия момент го прониза остра болка в главата. Това моментално му напомни причините, поради които се намираше в дома на Холи Мърдок. Коул изстена и се изправи, като внимателно докосна тила си. Най-удивителното бе, че все още нямаше главоболие. Точно в този момент усети миризма на прясно сварено кафе и препечени филийки.

Когато предната вечер влезе в къщата, Коул не забеляза никакви признаци тук да живее още някой, докато не отвори гардеробите и чекмеджетата в другите спални. Посегна да отвори вратата, но рязко спря, осенен от една мисъл. Ами ако миналата вечер тя бе довела някого? Холи не бе негов тип, но това не означаваше, че не е нечий друг. Хората имат различни вкусове, самият той познаваше такива, които си падаха по по-пълничките и лекомислени жени.

А сега какво? Можеше да остане в стаята си, докато тя тръгне на работа или да рискува да постави и нея, и себе си в неудобно положение, като влезе неканен. И двете възможности не бяха особено

привлекателни. Но последното му ядене предния ден се състоеше от консерва равиоли и една диетична сода. Миризмата, която се носеше от кухнята, бе толкова съблазнителна, че всичките му съмнения дали ще изпадне в неудобно положение излетяха от главата му. Ако тя не го искаше, можеше спокойно да се нахрани в стаята си. Отвори вратата в същия миг, когато Холи почука.

— О, изплаши ме! — тя отстъпи крачка назад.

Коул веднага закопча джинсите си.

— Тъкмо отивах към банята.

— Добре, но побързай. Закуската е готова.

— Мислех, че си тръгнала към мотела още в зори.

Холи избърса ръце в хавлиената кърпа, която висеше наблизко.

— Там свърших още преди час.

— Всъщност колко е часът?

— Дванадесет без петнадесет.

— Сигурно се шегуваш!

— Вече бях започнала да се тревожа — призна тя. — Предполагах, че си уморен, още повече, че здравата те бяха ударили по главата. Когато се върнах от работа, не бях чак толкова изненадана, че още спиш, но когато се върнах и от магазина за хранителни стоки и ти все още беше в леглото, започнах да се питам дали не си умрял.

Коул високо се разсмя.

— Значи си решила, че ако и миризмата на пържен бекон не ме вдигне от леглото...

— Нищо друго не би могло да го стори — довърши тя вместо него.

— Съжалявам, че те изплаших — Коул прокара пръсти през косата си. Имаше отчаяна нужда от един хубав душ. — Сега отивам да се изкъпя. Ще се върна възможно най-скоро.

— Давам ти най-много две минути, ако не дойдеш, започвам без теб — предупреди го тя. — Мразя студени яйца.

Коул не се съмняваше, че Холи говори напълно сериозно.

— Свари ли овесена каша?

— Обичаш овесена каша?

— Ненавиждам я.

— Ако бях на твое място, не бих разгласявала това мнение твърде високо, особено по тези места — усмихна се тя. — Хора са

били изгонвани от града и за далеч по-невинни провинения.

Харесваше усмивката ѝ. Когато се смееше, тя го правеше не само с устни, а цялото ѝ лице греиваше и очите ѝ придобиваха странен блясък.

— Благодаря за предупреждението. Следващия път ще бъда по-внимателен.

Холи тръгна към кухнята, но се обърна и вдигна предупредително пръст.

— И да знаеш, половин минута от времето ти вече изтече.

Не след дълго и Коул се появи в кухнята, като в движение тъпчеше ризата в панталоните си. Нямаше представа дали е успял да се изкъпе навреме, но тя го чакаше. На масата имаше големи и малки чинии, пълни с пържени яйца, бекон, пържени картофи и препечени филийки в количества, достатъчни да нахранят поне половин дузина гладни хора. Пред чинията ѝ имаше чаша мляко и още една с портокалов сок. За него имаше същото, плюс голяма чаша кафе.

— Хайде, започвай! — рече Холи със заповеден тон, като му подаде чинията с яйца.

Коул не се нуждаеше от втора покана. Почти не разговаряха, докато се хранеха. Той не можеше да си спомни някога да е бил толкова гладен, нито пък храната — толкова вкусна. Беконът бе изпържен точно колкото трябва, имаше лека кафява коричка, без месото да е прегорено. При картофите Холи бе нарязала съвсем тънки филийки лук и малко пипер. Яйцата бяха пухкави, още пареха и имаха чудесен вкус. Освен това при препечените филийки имаше масло и домашно приготвен конфитюр. Кафето обаче беше ужасно. Холи му предложи последното парче бекон, но Коул вдигна ръка, отказвайки ѝ категорично.

— Така се наядох, че сега се чувствам като онзи герой от „Извънземният“.

— Никога не съм го гледала. Не обичам филми на ужасите.

— Онова нещо растеше в стомаха му и...

— Не искам дори да чуя за това! — тя стана и започна да събира празните чинии, за да ги отнесе в мивката.

Коул ѝ помогна да разчисти масата.

— Ти сготви, значи аз ще измия и почистя.

— Много добре.

Холи взе подправките от масата и започна да ги нарежда в шкафа до печката. Когато свърши, отново се обърна към Коул.

— Знам, че не е справедливо, но изглежда не мога да съдя за теб по друг начин, освен по това какъв си. Опитвах се, но винаги когато започвам да си мисля, че може да си различен, си спомням всички онези момчета, които познавах, и които бяха точно като теб, и колко грешах по отношение на тях.

— Момчета като мен? Какво би трябвало да означава това?

Тя отвори уста да каже нещо, но спря, замисли се, след това продължи:

— Преди време излизах с един мъж, казваше се Трой Мартин. И той пееше кънтри и бе убеден, че е предопределен да стане звезда. Когато тръгваше на турне, ме вземаше със себе си. Навсякъде, където спираше, срещаме много такива изпълнители като него, които пътуваха от град на град и пееха по панаири и кръчми. Изглеждаха различно и пееха различно, но като оставим това настрана, бяха съвсем еднакви. Всеки един от тях бе убеден, че би могъл да бъде следващият Коул Уебстър. Слушах разговорите им. Те открито признаваха, че биха направили всичко, биха отишли навсякъде и биха стъпкали всеки, само и само да постигнат това, което желаят. Жаждата за слава бе не само движеща сила при тях, те бяха напълно под нейна власт.

На Коул му се искаше да ѝ каже, че греша и да ѝ разкаже за Бъди и за всичките свои приятели, за чието приятелство трябваше отсега нататък упорито да се бори. Но в думите ѝ имаше твърде много истина, за да успее да я убеди, без да ѝ каже кой е в действителност. Вместо това напълни мивката с гореща вода и сложи малко течен сапун.

— Не може да успееш в бизнеса без някои жертви — каза той.

— Предполагам, че това е разбираемо и дори съвсем в реда на нещата, докато жертвата не си самият ти.

— Защо не приемеш, че просто си имала лош късмет с Трой? Той би могъл да е механик или касиер в супермаркет и пак да те третира по същия начин.

— Не се учудвам, че приемаш нещата по този начин — в гласа ѝ нямаше обвинение. — В края на краищата...

Изведнъж спря и лицето ѝ придоби странно изражение.

— По дяволите — изруга тихо. — Ще се върна след минута.

Коул бе озадачен. Беше започнал да бърше масата, когато шумът, идващ от банята, го накара веднага да спре работата си. Нищо не подсказваше, че Холи не се чувства добре, но звуците, които долитаха оттам, не можеха да бъдат сбъркани с нищо друго. Каквато и да бе причината, не можеше да се отрече, че всичко бе станало много бързо. Пък и храната, която Холи бе погълнала, щеше да бъде достатъчна поне за няколко души. Изведнъж Коул разбра какво ставаше. Бе виждал това толкова пъти, че нямаше начин да сбърка. Разочарование и лека тъга помрачиха хубавото му настроение. Върна се при мивката, пусна чиста вода върху съдовете, които вече беше измил, и ги сложи на поставката да се сушат. Холи се появи по-бледа от обикновено и миришеца на паста за зъби и ароматизирана вода за уста. Без да каже дума, тя взе хавлиена кърпа и започна да подсушава една чаша. Когато се пресегна да я остави в шкафа над главата си, блузата ѝ се повдигна нагоре и Коул успя да види, че джинсите ѝ бяха разкопчани, а ципът леко разтворен. Това потвърди подозренията му. Колебаеше се дали да каже нещо, или не. В края на краищата, начинът, който беше избрала да контролира теглото си, не му влизаше в работата. Но пък и на нея не ѝ влизаше в работата, но бе направила първата стъпка и му бе помогнала.

— Холи, знам, че нямам никакво право да се намесвам...

— О, трябва да призная, че такова встъпление страшно ми харесва.

— Искях само да ти кажа, че си хубава такава, каквато си. Не всеки може да има висока и елегантно слаба фигура. Познавам много мъже, които предпочитат по-закръглени жени. Само, защото си попаднала на някой, който не те харесва, не означава, че всички имаме еднакъв вкус.

Тя се втренчи недоумяващо в него.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Просто разбрах какво правеше в банята.

— Съжалявам. Опитах се да не вдигам шум.

Откритото ѝ признание го стълписа. Тя със сигурност нямаше представа колко сериозно бе всичко.

— Това, което правиш, е глупаво, да не говорим, че е и опасно. Никой мъж не го заслужава.

Холи демонстративно сложи ръце на хълбоците си и го погледна право в очите.

— Трябва да си луд, за да мислиш, че го правя заради някой мъж. Това си беше мое решение. Мое и само мое. Той не знае нищо, а и аз нямам никакво намерение да му казвам.

— Тогава защо си правиш труда?

— Значи си мислиш, че единствената причина, поради която една жена решава да задържи бебето си, е да накара мъжа да се ожени за нея?

— Бебето ли? — Коул отстъпи смаян крачка назад. — Ти си бременна? Затова ли повръщаше?

Тя се намръщи.

— И поради каква друга причина ще искам да се отърва от закуската, която приготвих половин час, да не говорим колко платих за нея?

Коул се почувства като пълен глупак.

— Помислих си, че по този начин се опитваш да отслабнеш — измърмори под нос.

— Не знам откъде идваш, Нийл, но тук наедриялата талия и тичането до тоалетната означават само едно нещо.

— Ти наистина си бременна? — Коул отстъпи още една крачка назад.

— Не е заразно — отвърна му тя полушеговито, полуобидено.

— А не трябва ли да лежиш или да си вдигнеш краката нависоко, или пък нещо друго?

Тя само поклати глава.

— Възможно ли е да си толкова невеж?

— Никога не съм виждал бременна жена.

— Но това се случва през цялото време с толкова много хора... е, с жени, разбира се. Как е възможно около теб да не е имало бременни жени?

Изведнъж тялото ѝ се стегна, отговорът сякаш сам се натрапи в съзнанието ѝ. Този път бе неин ред да отстъпи крачка назад.

— О, Боже, трябваше да се досетя. Всичко беше от ясно по-ясно, но аз нищо не забелязвах. Току-що излизаш от затвора, нали?

Коул се разсмя.

— Не, поне не от затвора, който ти имаш предвид.

— Значи има и друг?

— Да, този, който сами си изграждаме.

— Това звучи добре и от него би могла да излезе чудесна песен, но ще трябва да се захванеш с нещо друго, ако искаш да живееш при мен. Сега трябва да мисля и за бебето, което ще се роди само след пет месеца и половина.

Рано или късно тя щеше да разбере истината за него, така че бе по-добре сам да ѝ каже. Тъкмо щеше да заговори, когато го обзе непреодолимо чувство на загуба. В мига, когато Холи разбереше кой е той, отношенията им щяха да се променят. Тя щеше да гледа на него по-различно, а и да му говори по различен начин. Непринудеността и искреността между тях щяха да изчезнат.

— Снощи си мислех, че трябва да си напълно луда, за да ми позволиш да остана тук, без да знаеш нищо за мен.

— Тогава не би трябвало да се притесняваш и да ми го кажеш сега.

Трябваше да измисли нещо, тя нямаше да остави нещата така. Бе много лесно да я излъже, но не искаше между тях да има лъжи. Реши да ѝ каже част от истината.

— Аз съм един самотник, Холи. През по-голямата част от живота си съм бил такъв. Докато бях още дете, тримата с баща ми и брат ми много пътувахме. С този начин на живот не можеш да завържеш много близки приятелства.

— Но от какво живееш?

— От музиката. И от китарата си. За това беше съвсем права. Разбрах, че не се нуждая от много неща — отвърна ѝ с горчива усмивка.

— И това е всичко, което можеш да правиш?

— Това мога да върша най-добре, но междувременно съм понаучил и още някои неща.

— Като например да бъдеш и водопроводчик, и бояджия, и дърводелец?

— Да, по малко от всичко. Съмнявам се дали има нещо тук, с което да не мога да се справя.

Беше близо до истината, макар и не съвсем.

— Не изглеждаше никак разтревожен, когато от полицията дойдоха да те разпитват за грабежа, така че едва ли си избягал от

затвора.

Коул се зае отново със съдовете. Трябваше да изпитва облекчение, а не вина, че полуистината, която ѝ каза, я бе успокоила. В края на краищата в миналото, което криеше от нея, нямаше нищо ужасно.

— Мислех си, че бременните жени би трябвало да носят от онези тениски, които имат отпред стрелки, сочещи към корема им.

Холи взе друга чаша от поставката.

— Защо да харча пари за нови дрехи, когато все още мога да нося и старите?

— Не е възможно да се чувстваш удобно в наполовина разкопчани панталони.

— Не мислех, че личи — ръката ѝ инстинктивно мина точно на това място.

— Вероятно нямаше да личи, ако носеше по-дълги ризи.

— Не може ли да говорим за нещо друго?

— Разбира се — Коул избърса последната вилица. — Кой е бащата?

— Не мисля, че това ти влиза в работата.

— Онази бъдеща кълтри звезда, нали?

— Както вече ти казах, това не е...

— Той поиска от теб да се отървеш от бебето, нали?

Коул се изненада от настойчивостта си. Нямаше навика да притиска хората по този начин. Холи хвърли вилицата в чекмеджето и се обърна рязко към него.

— Нямам намерение да говоря за това с теб.

— Ако не ти помага с нещо друго, той би трябвало поне да плаща сметките, не мислиш ли?

С преднамерено бавни движения Холи сгъна хавлиената кърпа и я преметна на дръжката на фурната. Без дори да го погледне или да каже нещо, тя излезе от кухнята и се скри в спалнята си.

Коул се почеса по врата и разхлаби превръзката на главата си. Вместо да се опитва да залепя отново лейкопласта, той просто махна марлята. Франк щеше да получи удар, ако можеше да види обръснатата задна част на главата на сина си. Ако я караше все така, косата му никога нямаше да порасне пак до раменете, което си беше негова запазена марка. По този повод един не много доброжелателен критик

бе заявил, че това било единственият атрибут, с който Коул претендирал за слава.

Излезе в коридора и се спря нерешително пред вратата на Холи. Чудеше се дали да се извини, че я разпитваше толкова упорито за нещо, което не бе негова работа, или да остави нещата така, надявайки се тя сама да му прости. Никога преди не бе действал по този начин и сам не разбираше какво го накара да постъпи така с нея.

Ето че пак сам усложняваше живота си. Интересът му към Холи не означаваше нищо. Радваше се, че можеше да разговаря с някого, чийто живот бе толкова объркан, колкото и неговия.

Холи се обърна на другата страна, отвори очи и изстена глухо. Бе почти два часът. По-голямата част от деня бе вече минала, а тя все още не бе изпрала униформата си, с която трябваше да отиде на работа довечера.

Най-лошото на следобедната дрямка бе, че независимо колко дълго спеше, никога не ѝ бе достатъчно. Имаше намерение просто да си почине няколко минути, докато чакаше Нийл да почисти кухнята. Но, както изглежда, напоследък само трябваше да положи глава някъде, за да заспи веднага.

До ушите ѝ достигнаха звуците на китара. Сърцето ѝ трепна и за секунда чувствата надделяха над разума ѝ, защото бе убедена, че Трой е успял някак си да я открие. Но в следващия миг разбра кой свиреше и надеждите ѝ угаснаха. Ядоса се на разочарованието, което изпита. Колко време трябваше да мине, за да се освободи от Трой и от надеждите си за него? Заслуша се в музиката. Нийл свиреше отделни мотиви от песни, като тук-там вмъкваше някой различен акорд, преминавайки с лекота от една мелодия на друга. Някои от тях ѝ бяха познати, но за други бе сигурна, че никога не ги е чувала. Последните, разбира се, той без съмнение бе написал сам — нямаше певец, който да не си въобразява, че може да пише песни.

В този момент обаче си спомни, че мръсната ѝ униформа все още стои на пералнята. Макар и с нежелание, Холи стана от леглото, спря за миг пред банята, след това продължи към мокрото помещение. Когато влезе в кухнята, посрещна я монотонният шум от сушилнята. Изпълнена с любопитство, погледна вътре и видя униформата си,

върху която все още стоеше малката пластмасова табелка с името ѝ. Холи внимателно отстрани табелката, включи отново сушилнята, след което тръгна да търси Нийл.

Намери го седнал под един бук, облегнал гръб на стъблото, със зареян някъде в далечината поглед. Приведен над китарата и завладян от музиката, той изглеждаше потънал в свой собствен свят. Холи използва предоставилата ѝ се възможност да го разгледа по-добре. Нийл не беше мъж, заради когото би отменила среща с любимия си, но със сигурност щеше дълго да го помни точно такъв: потънал в спомени, без да си дава сметка какво става наоколо. Преди бе имала приятелки, които си падаха по такива меланхолични типове, вземайки тяхната мълчаливост и необщителност за интелигентност или прекалена чувствителност.

Боби Джийн Андрюз например би заключила приятеля си в банята, ако това би накарало Нийл да я забележи.

Може би това, че той носеше брада, я караше да бъде по-предпазлива. Знаеше, че е предразсъдък от нейна страна, но не можеше да не се чуди дали по този начин той не се опитваше да скрие нещо. Все пак трябваше да признае, че на Нийл брадата му отиваше. Особено в комбинация с тъжните му очи, които очилата правеха още по-тъжни, и слабото му, източено тяло. Единственото нещо, което не се връзваше, беше глупавата бейзболна шапка, която носеше, когато дойде да се регистрира в мотела. Защо човек от Ню Мексико би носил бейзболна шапка на „Лос Анжелис Доджърс“?

Приближи се бавно към него, изчаквайки той да я забележи.

— Не е лошо.

— Благодаря — той остави китарата, а устните му се извиха в горчива полуусмивка. — Предполагам, това трябва да е комплимент от твоя страна.

— Наистина, по-добър си, отколкото мислех.

Коул прокара още веднъж пръсти по струните и остави китарата на тревата до себе си.

— Само не ми казвай, че свиря като аматьор.

— Обаче трябва да признаеш, че не си постигнал кой знае какъв успех.

Холи искрено се зарадва, че той не се сърдеше. Повечето мъже щяха да реагират гневно на думите ѝ, а Нийл бе разбрал желанието ѝ

тя сама да решава проблемите си.

— Имаш ли нужда от помощ за вечерята? — попита той.

— Ти и да готвиш ли умееш?

— Това учудва ли те?

— Видях, че си изпрал униформата ми. Благодаря.

— Помислих си, че ще ти трябва, когато отидеш на работа.

— Как така знаеш да вършиш домакинска работа?

Наистина бе любопитна, но имаше и още нещо. От опит знаеше, че на мъже като Нийл не им се налагаше да вършат такива неща. Обикновено около тях винаги имаше предостатъчно жени, които с удоволствие го правеха вместо тях.

— Като че ли отново започваме с въпросите, така ли?

— Ако не искаш да ми отговаряш, тогава недей.

— Нямам нищо против.

— Добре — тя се настани до него.

Още веднъж една мимолетна мисъл проряза съзнанието ѝ. Имаше нещо много познато в Нийл Чапмън. Много лесно бе да си представи, че той е братът, когото никога не бе имала. Присъствието му ѝ създаваше чувство на топлина и уют, които тя не можеше да си обясни.

— Майка ми умря, когато бях на седем години, а баща ми след това никога не се ожени повторно. Някой все пак трябваше да се научи да върши това, което тя бе правила — той откъсна стръкче трева, отчупи белия край и го пъкна между зъбите си. — Тъй като брат ми тогава бе само на четири години, този някой станах аз.

— Господи, на седем! Бил си толкова малък! Бях на двадесет и една, когато родителите ми починаха, а се чувствах толкова самотна и изоставена. Не мога да си представя какво е да загубиш единия от тях, когато си само на седем години. Сигурно е било ужасно мъчително.

Той започна да я изучава внимателно.

— На двадесет и една... това не може да е било толкова отдавна.

— Забрави ли, че съм по-стара, отколкото изглеждам?

— Да позная ли?

— На двадесет и седем съм — засмя се тя.

— Опитвам се да те впиша в някаква категория, като нещо познато в съзнанието си, Холи — призна той. — Но ти не приличаш на никоя друга жена, която някога съм познавал.

Винаги си бе мислила, че е отчайващо обикновена и с нищо незабележима.

— И какво ме прави толкова различна?

— Знаеш, че съм музикант, нямаш ми вяра именно поради това, и все пак ми позволи да остана в дома ти.

— Това не ме прави по-различна, а по-глупава.

— Но защо го направи?

Нямаше намерение да я остави да се измъкне, без да му даде задоволителен отговор. Холи се спря на най-лесния и най-очевидния.

— Помислих си, че или трябва да намеря начин да постегна къщата, или да гледам как всичко около мен се руши. Просто ти попадна тук в подходящото време.

Нийл ѝ се усмихна.

— Това означава ли, че ти си ме причакала пред вратата ми, за да ме халосаш след това с нещо по главата?

Тя отвори уста, ужасена, че той би могъл изобщо да си помисли подобно нещо. После избухна в смях.

— Каква чудесна идея! Помисли само какви възможности се разкриват. Ако колата започне да ми създава проблеми, мога да накарам Арнолд да се огледа наоколо за някой механик, когото да халосам по главата.

— На твое място щях да оставя механика на мира и да се огледам за човек, който би могъл да поправи покрива. Има поне две места, които са направо опасни. Едва ли ще изкарат още една зима. Освен това можеш винаги да използваш...

Холи дочу как вратата на верандата на съседската къща се хлопна силно.

— Шт! Не искам мисис Стилтън да ни чуе да си говорим по този начин.

Сега беше негов ред да се разсмее.

— Наистина ли мислиш, че такава жена би се изненадала от нещо, което можеш да кажеш или направиш?

— Какво трябва да означава това?

— Предполагам, ти си от този тип хора, които биха тръгнали да се разхождат в проливен дъжд, само за да видят какво е, без изобщо да си дават сметка какъв смут предизвикват у околните, само защото са по една къса мокра тениска.

— Не си първият, който ми казва, че съм малко разсеяна — призна си тя. През цялото време, докато живееха заедно, Трой не преставаше да ѝ го натяква. — Наистина, трябва да взема мерки да изкореня този навик.

— Защо?

В гласа му нямаше нито пренебрежение, нито сарказъм. Нийл просто бе любопитен.

— Защото след няколко месеца ще стана майка. Децата се нуждаят от нормални майки, а не от такива, които карат всички хора в околността да клатят неодобрително глави.

— Може би — каза тихо той.

Това не беше отговорът, който бе очаквала.

— Очевидно ти не мислиш така.

— Това, което аз си спомням за моята майка, не са безопасните, обикновени делнични неща. Тя ме водеше на морския бряг, когато се задаваше буря, за да почувствам вятъра и да видя как се пенят гребените на вълните. През летните ноци, когато отсядахме в някой мотел, спяхме на моравата, така че да можем да гледаме небето и да търсим сателити или падащи звезди — усмихна се при спомена за онова време. — Всички я мислеха за луда, включително и баща ми. Той не можеше да разбере защо някой ще си плати за легло в мотела, а ще спи на земята. Ако някога имам дете... — така и не довърши мисълта си.

— Как се казваше майка ти?

— Роуз.

— Хубаво име.

— Тя не го харесваше, но аз винаги съм мислил, че е много специално.

— И двете с нея имаме имена на цветя — забеляза Холи.

— Да, цветя с бодли — усмихна се Коул.

— Може би майките ни са чувствали по някакъв начин, че ще имаме нужда от сили, за да се справим с живота, който поне към мен не е бил особено милостив.

Холи не знаеше какво друго да каже, затова замълча. Минаха няколко минути, преди отново да заговори.

— Той не знае за бебето.

Нийл се обърна с лице към нея и я погледна изпитателно.

— Значи ти просто изчезна един ден, без да му кажеш нищо? Мислиш ли, че е справедливо спрямо него?

Бе казала на Нийл нещо, което се беше заклела да не издава на никого, и нямаше представа защо го направи.

— Беше напълно прав за мен, за дъжда и за тениската, обаче пропусна нещо. Много често се обърквам и не мога да избира подходящия момент. Ще забравя например, че в деня, в който ще изляза да се разхождам в дъжда, трябва да се срещна с някой, който ще ми даде заем за къщата. Той ще ме чака на предната веранда, докато се върна, а когато се появя, изобщо няма и наум да ми дойде как изглеждам.

Холи се поколеба. Да каже на Нийл какво се бе случило между нея и Трой не бе толкова просто, колкото изглеждаше на пръв поглед. Това означаваше да му разреши достъп до себе си, да му разкрие коя е и каква е. Такова приятелство си имаше своите тревоги и усложнения. Но все пак след няколко седмици той щеше да си замине и тя отново щеше да остане сама. Всъщност, ако искаше да разговаря с някого за Трой, Нийл беше най-подходящият за тази цел.

— В деня, когато реших да кажа на Трой за бебето — продължи тя, — стоях и го чаках на вратата, цялата напудрена и напарфюмирана, наконтена с обувки на високи токове и минипола. Бях решила да устроя една хубава вечеря и да го съблазня, преди да му говоря за радостите на бащинството. Това, което не знаех, бе, че и той се е готвил да ми каже нещо. Неговият импресарио решил, че за да даде на кариерата му по-голям старт, трябва да го премести да пее в някакъв луксозен клуб в друг щат. Само за една вечер се превърнах в пречка. Каза също, че сърцето му се късало от това, че ме изоставя, но се надявал да разбере, че първото му задължение и отговорност били към хората, които работели толкова упорито, за да стигне той там, където е.

— Това са пълни глупости — отвърна Нийл. — Половината от певците, които попадат в класациите, са съпрузи и бащи.

— Но не към тях бе обърнал поглед, и не тях преследваше Трой. Неговата идея фикс бе Коул Уебстър.

Някъде отдалеч долетя ритмично чукане на кълвач. Холи се обърна по посока на звука и забеляза как лицето на Нийл за миг придоби смаяно изражение. Но то изчезна толкова бързо, че не бе сигурна дали изобщо е видяла нещо или само така й се е сторило.

— Слушах Трой да говори за Коул Уебстър, как отлично е организирано всичко при него и колко много е допринесъл за кълтри музиката, колко е талантлив, и т.н., и т.н. Единственото, което чувах от него, бе Коул Уебстър това, Коул Уебстър онова. Когато си отвореше устата да каже нещо, бях сигурна, че то ще е пак за него.

Холи сви крака до себе си и обгърна с ръце коленете си, но тази поза ѝ бе твърде неудобна поради бременността, и тя отново застана в предишното си положение.

— Предполагам, ти не си споделяла възгледите му.

— О, не мисля, че Коул Уебстър е по-добър или по-лош от всеки друг. Просто ми омръзна до смърт постоянно да слушам за него.

— Значи похвала с половин уста. И това е нещо.

— Само не ми казвай, че и ти преследваш същото.

— Никога не съм могъл да разбера защо някой ще иска да подражава на някого другого. Защо да си купуваш копието, когато можеш да имаш оригинала?

Тя протегна крака и се облегна назад.

— Не го приемай като обида, но сега, след като те познавам малко по-добре, мисля, че ми е ясно защо не си постигнал успех.

— О! И защо? — усмихна ѝ се полушеговито, полуизненадано.

— Не си достатъчно влюбен в себе си. В началото си мислех, че Трой просто си намира извинения за постъпките си. С течение на времето обаче, колкото повече изпълнители срещях, толкова по-ясно ми ставаше, че прекалената самовлюбеност и прекалено високото мнение за себе си са неделима част от тях, също като китарите им.

— Винаги ли си била така... — той се помъчи да намери подходящите думи — отрицателно настроена, що се отнася до кариерата на Трой?

— Не — призна тя. — Когато се запознахме и започнахме да живеем заедно, аз бях не по-малко ентусиазирана от него.

Да си спомня за хубавите моменти не бе по-малко болезнено, отколкото за лошите.

— Когато всичко потръгне, се чувства някаква магия — продължи тя тъжно. — Дори и за хората, които не са на сцената. Не ти казвам неща, които вече да не знаеш.

— От доста време не съм се качвал на сцена.

— Заради катастрофата ли?

Холи забеляза, че той видимо се затвори в себе си. Приличаше на изненадано животно, готово да се защитава.

— Откъде знаеш за нея?

Реакцията му я смути.

— Докторът ми каза, че си имал счупени кости по лицето. Каза също, че белегът над едното ти око не е от много отдавна.

Думите ѝ, изглежда, го успокоиха.

— Сестрата предположи, че може би си катастрофирал с кола и си ударил главата си в предното стъкло — добави тя. — Така ли беше?

— Всъщност беше с мотоциклет. Ударих се в едно дърво, но ако не беше то, щях да падна в каньона.

Холи примигна изненадано.

— Значи, въпреки всичко си имал късмет.

— Предположих, че ще кажеш точно това.

— Все пак добре, че онзи, който открадна парите ти, те удари отзад.

— Това означава ли, че пак съм имал късмет?

— Разбирам защо си предоволен от късмета си досега и не искаш и грам повече — пошегува се тя. — Забравих да те попитам как се чувстваш днес.

— По-добре.

Холи подпря ръка на дървото и се изправи.

— Ще се задоволиш ли със супа и ръжен хляб за вечеря?

Той също се изправи, като взе китарата си.

— Ще ти помогна.

— Не приемай като лична обида това, което казах за кълтри изпълнителите. Имам горчив опит и това ме кара да се чувствам по този начин.

— Сигурен съм, че имаш пълното право да се чувстваш така, Холи.

— Но нямах право да се отнасям така с теб. Не беше честно. Виждам, че си различен.

Покрай тях прелетя колибри и се скри в кошницата с бегонии, която висеше на задната веранда. Холи винаги се отнасяше с особена любов към малките птички. Като дете тайно вярваше, че когато види такава, това ще ѝ донесе нещо хубаво. Сега обаче просто им се радваше.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Белинда спря своя „Корвет“ на алеята. Гореше от нетърпение да остави Ронда и да си тръгне, но знаеше, че е по-благоразумно да не издава нетърпението си.

— Не забравяй, че откакто е заминал, си разговаряла с него само два пъти, като втория път е било случайно. В действителност той се е обадил, за да говори с Ранди — каза Ронда, като дръпна силно от цигарата си. — Това не е без значение.

— Благодаря, че ми го напомни, майко — като че ли се нуждаеше от някой да й натяква очевидното. — Но изобщо не се безпокоя. Само Коул да се върне вкъщи, след като останем известно време сами, всичко ще се нареди, както си беше.

— Четири седмици не са малко.

— Наистина ли мина толкова време? — Белинда бе раздразнена и ядосана.

— Хайде, не започвай пак. Просто се опитвах да...

— Знам какво се опитваш да направиш, майко, но сега ще трябва да ми се довериш. Говорих с Ранди след всеки негов разговор с Коул и съм напълно убедена, че бягството му няма нищо общо с мен.

— Не бъди чак толкова сигурна, мила. От всичко, което си ми казвала, мога да заключа, че когато Коул се върне, ще настъпят много промени. Трябва много да внимаваш, защото нищо чудно, докато се усетиш, да се намериш изхвърлена на улицата.

— Миналата седмица може би щях да ти повярвам, но оттогава се случиха някои неща. Когато Коул се върне, ще бъде много изненадан.

— Как така?

— Наистина стана нещо много странно. Ранди и Франк започнаха да си говорят.

— Никога не съм знаела, че са спрели да го правят.

— Искам да кажа, че наистина си говорят, без да водят битки помежду си.

— Знаеш ли какво предизвиква тази промяна? — попита Ронда, след като помисли малко.

— Не.

— Бих ти предложила да разбереш.

— Защо?

— Помисли, Белинда. След като вече не се заяжда с Ранди, на кого, мислиш, ще си го изкарва Франк?

— Ранди никога няма да позволи това да се случи. Винаги е бил на моя страна.

— Това е било преди правилата на играта да се променят. Ако знаеше какво е добро за теб, щеше да направиш всичко възможно, за да запазиш нещата такива, каквито си бяха.

— Ако имах избор, бих предпочела да не го правя. Толкова е приятно да се живее там, без онези двамата постоянно да се карат помежду си.

— Ще ти припомня този разговор, когато се върнеш да живееш в едностайния си апартамент в Бурбанк.

— Твърде много се тревожиш — Белинда се размърда на седалката, като че ли се готвеше да си тръгва, надявайки се майка ѝ да разбере намека.

— И ще продължа да се тревожа, докато не накараш Коул да поеме някакъв сериозен ангажимент спрямо теб — Ронда дръпна още веднъж от цигарата си.

— Стига, майко, моля те. Знаеш, че не обичам да пушиш в колата ми.

— Забравих — отвърна тя не много убедително. Натисна едно от копчетата на вратата, за да свали прозореца, и изхвърли цигарата.

— Когато Коул се върне, ще му предлага...

— Не е необходимо да настояваш веднага. Трябва внимателно да подбереш най-подходящия момент.

Никога ли майка ѝ нямаше да се научи да не се бърка, където не ѝ е работа?

— Трябва да тръгвам. В противен случай ще закъснея за обяда.

— Уведоми ме, ако научиш нещо.

— Непременно.

— Обичам те, Белинда — Ронда се наведе, за да целуне дъщеря си.

— И аз те обичам — отвърна тя, като целуна въздуха покрай страните на майка си.

Час и половина по-късно Белинда излезе от банята и тъкмо закопчаваше сутиена си, когато на вратата се почука.

— Белинда, аз съм, Ранди. Може ли да вляза?

— Само един момент — тя наметна в движение разкошния си пеньоар, без да си прави труда да завързва колана. — Както виждам, вече закъснявам.

— Мога да дойда по-късно.

— Какво има?

Белинда ясно видя смущението на Ранди, което доста я учуди, имайки предвид колко пъти я бе виждал да прави слънчеви бани, облечена далеч по-оскъдно. Все пак, за да не създаде погрешно впечатление, тя загърна пеньоара си, придържайки го с ръка.

— Бъди се обади току-що. Има новини от Коул.

Преди седмица Ранди, без да иска се бе изпуснал пред нея и призна, че поддържа контакт с Коул чрез Бъди Чапмън. Вътрешно Белинда негодуваше, че не ѝ бяха казали, но не упрекна Ранди. Изобрази на лицето си най-широката си и прелестна усмивка, която между впрочем не използваше много често, защото около очите ѝ се образуваха бръчки.

— Кога можем да го очакваме?

— Точно за това исках да поговоря с теб.

Усетила сериозния му тон, Белинда престана да се усмихва.

— Случило ли се е нещо? Той добре ли е?

— Доколкото знам, Коул се чувства чудесно. Просто няма да се върне толкова скоро, колкото очаквахме.

— Нищо ново не ми казваш — тя вече не полагаше усилия да скрива гнева си. — Някой трябва да му каже, че постигна каквото искаше, но вече прекалява.

— Знам, че си разочарована, както и аз, но не можем да направим нищо.

— Веднъж ти бях казала, че Франк може и да е прав за Коул. Имам предвид, че трябва да посети някой психоаналитик. Сега вече съм убедена в това, защото изобщо не постъпва нормално — тя бе колкото ядосана, толкова и изплашена, което я правеше твърде непредпазлива. — Той всъщност има ли някаква представа колко

усилия коства на теб, Франк и Джанет постоянно да му спасявате задника?

— Никога не съм говорил с него за това, но съм сигурен, че знае.

— Цялата му кариера ще отиде по дяволите.

— Очевидно той е готов да поеме този риск.

— Ами какво ще стане с всички нас... искам да кажа с теб? — поправи се бързо тя. — Ти и Франк сте положили не по-малко усилия, отколкото Коул. Как може да бъде толкова безотговорен? Как можеш да му позволяваш това?

Ранди я хвана за ръка и внимателно я поведе към спалнята, затваряйки вратата след тях.

— Всичко е наред, успокой се. Не те виня, че си изплашена. Ако това ще ти помогне, тогава викай и крещи, но не тук. Никога не се знае кой ще те чуе.

Той беше прав, разбира се. Как можа да постъпи толкова глупаво? Франк проучваше внимателно хората, които наемаше на работа, караше ги да подписват специални споразумения, че няма да дават интервюта по вестниците, но това не означаваше нищо, когато ставаше дума за пари. Рискуваше много, ако продължаваше да е все така небрежна и да не мисли какво говори.

— Толкова много ми липсва, че понякога си мисля, че ще се побъркам от притеснение. Ако Коул изгуби това, което обича най-много в този свят, само защото ние не сме опитали всичко, за да го накараме да види какво върши, това ще разбие сърцето ми.

— Това няма да се случи. В последно време с Франк и Джанет обмисляме нещо, което смятаме, че ще ни помогне да се справим с този проблем. Идеята е толкова проста, че е чак гениална.

— Ще ми кажеш ли най-после какво сте решили да правите, или и това е нещо, което е по-добре да не ми доверявате?

Не искаше да прозвучи толкова злобно. Нямахме никакъв смисъл да отблъсква Ранди от себе си. Белинда постави ръка върху неговата, твърдо решена да запази добрите си отношения с него.

— Съжалявам. Ти си последният човек, на когото трябваше да си го изкарвам. Прощаваш ли ми?

— Няма нищо за прощаване — отвърна той, слагайки на свой ред ръката си върху нейната.

От приятелски жестът му заплашваше да се превърне в твърде интимен, затова тя отдръпна ръка и седна на ръба на леглото, като потупа леко мястото до себе си, подканвайки го да седне.

— Разкажи ми за плана си.

Вместо да седне до Белинда, Ранди се приближи до прозореца, където се намираще стол в стил „Кралица Ана“, отпусна се в него и обгърна коленете си с ръце.

— Джанет ще свика пресконференция.

— Още една ли?

— Този път ще им кажем истината, или поне част от нея. Пресата ще научи, че след като толкова години усилено е градил кариера, Коул е решил, че ако не си вземе малко почивка, рискува да изхаби таланта си. Следователно, докато продължава работата си по следващия албум, той няма да ходи по турнета, нито да участва в шоупрограми по телевизията и радиото, или да дава интервюта в близко бъдеще. Официалната версия ще бъде, че за да поддържа връзките си с пресата, Коул ме е помолил аз да го представям.

Ранди замълча, изчакайки отговора ѝ. Когато такъв не последва, той добави:

— За щастие, Коул не е първият изпълнител, който страда от пренапрежение и затова иска да изчезне за известно време.

— Защо ти ще го представяш, а не Франк?

— Татко мисли, че ще ме приемат по-добре и с по-голяма готовност, отколкото него.

— „Татко“? Изглежда вече се разбирате по-добре, отколкото си мислех.

— Понякога и двамата сме принудени да правим известни компромиси — призна Ранди. — Но не чак толкова, колкото би трябвало да се очаква, имайки предвид отношенията ни преди.

— Колко хубаво и за двама ви.

— Само преди месец не бих повярвал, че това е възможно.

— Предполагам, в края на краищата има и някаква полза от заминаването на Коул — думите почти заседнаха в гърлото ѝ.

— Той много ти липсва, нали?

— Той е въздуха, който дишам — отвърна тя, без да обръща внимание колко мелодраматично прозвучаха думите ѝ. Интересуваше я само ефектът от тях.

Ранди се изправи и сложи ръка на рамото ѝ.

— Коул сигурно знае как се чувстваш тук без него. Не мога да си представя, че ще отсъства прекалено дълго.

— Не знам какво ще правя, ако наистина го направи.

— Може би ако се занимаваш с нещо, времето ще минава по-бързо.

— Не става дума за това — Белинда сведе поглед и остана така, загледана в онова място, където пенъоарът се отваряше и разкриваше част от бедрата ѝ. — Не искам това да прозвучи лошо, но свърших парите. Тъй като Коул не е тук, аз се чувствам неудобно да отида сама в офиса и да помоля да ми напишат чек.

Всъщност Ронда я бе предупредила да не върши подобни неща, заявявайки, че нищо чудно Франк да проучи всяка нейна постъпка. В случая от изключително важно значение бе да няма в какво да я упрекнат. Но четири седмици без да разполага с пари за харчене, ѝ се видяха твърде много. Цялата ситуация започна да ѝ се струва направо нелепа. Трябваше да използва кредитната си карта, за да плаща всичките си сметки, включително и бакшиша на жената, която миеше косата ѝ във фризьорския салон.

— Искаш ли аз да го направя вместо теб? — попита Ранди.

На върха на езика ѝ бе да му благодари и да приеме предложението му, но осъзна, че по този начин той щеше да узнае колко пари получаваше. За някой като Ранди, за когото джинсите „Ливайс“ бяха последна дума на модата, а пикапът му — истинско разточителство, петте хиляди долара на месец, които тя харчеше за дреболии, щяха да му се сторят направо прахосничество.

— Не искам да те притеснявам допълнително, Ранди. И без това имаш достатъчно грижи. Сама ще се погрижи за това.

— Нямам нищо против, Белинда. Всъщност, искам да ти помогна. Знам колко е трудно да искаш пари от чужди хора. Колко ти трябват?

Да го вземат дяволите! Беше я поставил натясно. Щеше да бъде грешка да продължи да настоява сама да отиде при счетоводителя, след като се бе оплакала, че ѝ е неудобно.

— Какво ще кажеш за петстотин долара?

Белинда вдигна поглед, за да види каква ще бъде реакцията му. Ранди без особен успех се опитваше да скрие изненадата си.

— Утре сутринта ще слеза в града и ще се погрижа да ги получиш.

— Не бих те молила, освен...

— Няма нужда да ми обясняваш, Белинда — каза тихо той.

Тя стана, за да го изпрати до вратата.

— Ще слеза долу веднага след като се облека.

Ранди понечи да си тръгне, но тя хвана ръката му и го спря.

— Бих искала да си мой брат.

Той леко я помилва по бузата.

— Никога нямаше да се получи.

Тя почувства как по тялото ѝ преминаха познатите сладостни тръпки. Въпреки промените, които ставаха с всички тях, хубаво беше да знае, че все още можеше да разчита на Ранди. Може би не беше съвсем справедливо, но не можеше да се довери на никой друг, без да има някакви последствия след това. Той я харесваше много повече, отколкото би трябвало, но никога нямаше да направи нещо, за да го покаже по някакъв начин. Лоялността му към Коул граничеше с фанатизъм.

Ранди тръгна към кухнята, но използва задните стълби, тъй като не искаше да налети на Франк. Освен това имаше нужда да помисли малко върху разговора си с Белинда. Напоследък не му бе лесно да се оправя с нея, особено когато тя изпробваше опасния си чар върху него. Не беше глупава. Много добре знаеше за чувствата му към нея, а също и това, че той нямаше право на тях. Тогава защо му разиграваше такива комедии? Тя го използваше, в това бе абсолютно сигурен! Но докъде щеше да стигне? Дали се забавляваше за негова сметка, или си мислеше, че той би могъл да принуди Коул да се върне вкъщи, виждайки, че нещата между тях вървят зле. Нито едно от предположенията не му харесваше. Пък и този въпрос с парите. Сигурно го мислеше за напълно сляп, за да не види колко харчеше тя за себе си всеки месец. Наистина ли смяташе, че той е толкова наивен, за да не знае, че миниатюрните парчета плат, които тя наричаше бански костюм, струваха стотици долари? Или, че едно семейство би могло да живее съвсем спокойно в продължение на цяла година с парите, които тя харчеше само за чанти и обувки. Той самият никога не пазаруваше в Бевърли Хилс, но познаваше достатъчно хора, които го правеха.

Досега бе склонен да обвинява Коул за нейните скъпи прищевки. Господ бе свидетел, че брат му бе невероятно разточителен с хората, от които се интересуваше, самият Ранди бе един от тях. Защо тогава Белинда лицемерничеше, искайки петстотин долара, които нямаше да ѝ стигнат само за едно ходене в града, да не говорим за цял месец?

Ранди нямаше нужда, а и със сигурност не искаше повече усложнения в живота си. Не сега. Дори не бе сигурен, че иска да се занимава с нещата, с които се бе захванал напоследък. Много хора идваха при него, за да реши проблемите им, или да вземе решение вместо тях, а всичко това изискваше повече работа и създаваше повече главоболия, отколкото някога бе могъл да си представи. Никога нямаше да си признае, но бе започнал да изпитва неволно уважение към баща си, който дълги години се бе занимавал само с това.

Когато понякога оставаше сам, а това му се случваше много рядко напоследък, мислите на Ранди неизменно се връщаха към Коул и обратната страна на славата — изтощителната работа. Очакването, изискванията, различните капризи и мании, стабилните благотворителни дружества, за които отделяше време и пари и недотам стабилните, които просто го използваша, чувството на вина, когато трябваше да отхвърля молби, отказвайки да посети пациенти, умиращи от рак, и т.н., и т.н. — списъкът можеше да продължи безкрайно.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Как се чувства една жена, когато е бременна?

Коул ѝ хвърли бърз поглед, преди да съсредоточи вниманието си на острия завой точно пред тях. Холи протегна ръка през отворения прозорец, сякаш се стремеше да улови с шепи вятъра.

— Странно.

— Как по-точно? — настоя Коул.

Тя задряма скоро след като излязоха от Таунсенд и спа почти през целия път през Смоуки Маунтинз. Бяха тръгнали за Ашвил да вземат вещите ѝ от един склад, за който Холи бе плащала наем три години, но вече не можеше да си го позволи. Коул бе удивен колко дълбоко спеше тя, свита на седалката до него, положила глава в скута му. От време на време се размърдваше и измърморваше нещо несвързано в съня си, когато пътният участък не бе добър и камионът друсаше по-силно. Но през повечето време Холи спеше спокойно, сякаш бе в собственото си легло. А колкото до него, мислите му постоянно се връщаха към песента от касетата, която му бе дал Ранди. Беше направил вече наум няколко аранжимента, но никой от тях не му харесваше достатъчно. Въпреки това, мислейки отново за музиката, Коул се почувства изненадващо добре.

Холи прокара пръсти през разрошената си коса, извърна поглед от прозореца и го погледна въпросително.

— Искаш да ти обяснявам подробности, или предпочиташ да знаеш какво пишат по този въпрос в „Рийдърс Дайджест“?

— Имаме цял час път до Ашвил, така че не виждам какво би ти попречило да го направиш.

— Твърде отегчително е.

— Не ти вярвам.

— Ако и това не е типично мъжка реакция! Готова съм да се обзаложа, че в момента си мислиш например, че лицето ми трябва да е озарено от някаква вътрешна светлина, резултат от предстоящото майчинство, което трябва да ме изпълва с доброта и състрадание.

— Не забравяй, че те познавам само от една седмица. Ако от теб се излъчва някаква сила, очевидно си я пазиш само за работа.

Холи се разсмя.

— Всъщност там е още по-лошо. Нямам предвид в мотела, а в ресторанта. Понякога само от миризмата на храна ми става толкова зле, че едва се държа на краката си.

— И докога ще продължава това?

Започнаха да изкачват един хълм и Коул намали скоростта, тъй като теренът стана по-стръмен. Гледката, която се откри пред тях, бе зашеметяваща. В далечината планинската верига приличаше на безкрайно развълнувано море, обвито в полупрозрачна мантия от сивосиня мъгла.

— При всяка жена е различно — Холи посочи една обрасла с трева отбивка малко по-нагоре по пътя. — Спри за момент, искам да слеза и да се разтъпча малко. Цялата съм се схванала.

Коул даде мигач, спря камиона и изгаси двигателя. Тъй като дръжката на вратата откъм Холи липсваше, той слезе, заобиколи и ѝ отвори вратата.

— Не мислиш ли, че е твърде неблагоприятно от твоя страна да се подлагаш на такова изпитание всяка вечер? — Коул продължи разговора им от там, където го бяха прекъснали. — Защо не се откажеш за известно време, докато гаденето премине?

— Но аз се нуждая от парите — отвърна му бавно и търпеливо с тон, с който се обяснява на малко дете.

Той ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да слезе, но веднага щом стъпи на земята, тя се отдръпна от него.

— Разбирам, че няма как да знаеш това, но бебетата струват страшно много.

— Имаш предвид детско креватче, дрехи и други такива?

— Имам предвид лекари, болница и храна. Всичко останало е хубаво, но не е задължително.

Холи сложи ръце на кръста си и започна бавно да се разхожда напред-назад.

— Ами медицинската ти застраховка?

Тя се обърна с лице към него и го погледна невярващо.

— Понякога наистина ти се чудя.

— Защо?

— Защото, обясни ми, как би могла жена като мен да има медицинска застраховка?

Сигурно си бе загубил ума, за да ѝ зададе такъв глупав въпрос, знаейки тежкото ѝ финансово положение. Като деца, когато двамата с Ранди поемаха нанякъде, винаги ги предупреждаваха и наставляваха да бъдат много внимателни. И винаги следваше едно и също: „Не забравяйте, че нямаме застраховка. Ако се нараните, няма да има кой да се погрижи за вас.“

Коул я последва до края на отбивката.

— Ами държавните органи?

— Искаш да кажеш социалните грижи?

— Нали са създадени точно с тази цел?

— Или си плащам в брой, или просто няма да ходя в болница.

Това беше твърде странно изказване за човек в нейното положение, но Коул не сметна за необходимо да отбележи, че след като бе решила да роди бебето, възможността „просто да не ходи“ вече не съществуваше.

— Какво смяташ да правиш, когато се появи бебето? Разбирам, че си твърде смела и упорита, но ако ще плащаш за престоя си в болницата, това означава, че възнамеряваш да си вземеш отпуск за известно време.

— Дотогава искам да събера достатъчно пари, за да мога да си позволя да остана вкъщи две седмици. След това ще вземам детето с мен в мотела. Сезонът вече ще е приключил, така че работата няма да е много. Все още не съм говорила с Арнолд за това, но не мисля, че той ще има нещо против.

Тя очевидно бе помислила за всичко, освен за непредвиденото, като грип например, или бебе, което се нуждае от по-специални грижи, дрехи за двамата, или нови гуми за колата.

— Сигурно си си помислил, че съм много мила, когато казах, че можеш да останеш в къщата ми, нали? — продължи Холи. — В интерес на истината, не твоите майсторски умения ме интересуваха най-много, а камионът ти. Откакто се преместих да живея тук, постоянно се опитвам да намеря начин да взема нещата си от онзи склад, и тогава се появи ти. Знаеш ли колко струва да се наеме камион, да не говорим за надницата, която трябва да платя на здравеняка шофьор да натовари, а след това да разтовари мебелите?

— Не знам дали трябва да ти напомням, но се налага да отбележа, че май си забравила някъде здравеняка шофьор.

— И ти не си за изхвърляне. Двамата с теб ще изчистим онова място за нула време.

Тя очевидно твърдо бе решила да му покаже колко е способна, или, още по-точно, искаше на всяка цена той да си мисли, че е такава.

— Тогава как ще си изкарвам наема при теб, ако върша само половината работа?

— Имаш предостатъчно време да го направиш. Забрави ли, че тази седмица си все още свободен?

— В Ашвил ли живеете с Трой?

Този град едва ли можеше да се сравнява с големите центрове на кънтри музиката, но когато си в началото, приемаш работа, когато и където можеш.

— Там се срещнахме. Работех за човека, който уреждаше кариерата на Трой. Движихме се заедно в продължение на два месеца, когато посредникът му го уреди да открие шоуто с Манди Луис, понеже човекът, който вършел това, се разболял. Манди го хареса и реши да го вземе на турнето си. Той поиска да тръгна с него, така че събрах всичко, което имах, и го сложих на склад. След този случай се захващаше ту с една работа, ту с друга, като винаги гледаше да се присламчи към някоя по-голяма звезда. Когато скъсахме, беше с Емили Томас.

— Поне добър ли беше? Искам да кажа, в работата си?

— Не мен трябва да питаш за това — поклати глава Холи. — Не работех за посредника, защото разбирам от кънтри музика. Просто моята работа бе временна, която постепенно се превърна в постоянна.

— Къде се намира Трой сега?

— Беше се отправил към Нешвил. Това е последното, което знам.

Коул усети, че може би прекали с въпросите си, но реши, че щом е стигнал дотук, може да продължи по-нататък и да разбере всичко.

— Обичаше ли го?

— Не мислиш ли, че това е твърде личен въпрос?

— Само ако ти не мислиш така. Тогава изниква въпросът защо си решила да задържиш бебето.

— Не е толкова просто.

— Такива неща никога не са — призна той.

— Забравяш, че това дете е и мое.

— Може и така да е, но това едва ли е най-подходящият момент да имаш дете. Струва ми се, че се движиш по опасен наклон. Може и да успееш, но може и да свършиш на улицата.

— А теб какво те засяга това? — бе уцелил най-болезненото ѝ място. — Защо се интересуваш?

Ето че го постави натясно. Как да ѝ обясни нещо, което и той не разбираше?

— Любопитен съм защо хората постъпват по един или друг начин.

— Господи, всички музиканти сте една стока. Единствената причина да се интересуваш от мен е, защото моята история може да послужи един ден за текст на някоя от песните ти.

В обвинението ѝ имаше голяма доза истина.

— Ако някога се познаеш в някоя от песните ми, можеш да ме дадеш под съд.

Холи обърна поглед към него, а в ъгълчетата на устните ѝ заигра усмивка. Тя лесно избухваше, но гневът ѝ очевидно не траеше дълго.

— Значи всичко, което имаш, е камионът. Ако го взема, ти никога няма да си тръгнеш.

— Като стана дума за това, мисля повече за резервната си тениска, отколкото за камиона.

— Аз струвам повече от някаква си тениска! — запротестира тя.

— О, по дяволите, да, разбира се — бе възприела шеговит тон и това му харесваше. — Нали сте двама, така че цената се вдига двойно.

— Е, така вече е по-добре.

— Може да използваш автомобила ми, когато пожелаеш.

— А в замяна?

Той се ухили.

— Ще се помъча да си изпрося разрешение да те сложа в своя песен.

— Винаги ли постигаш каквото искаш?

Коул се замисли и лицето му помръкна.

— Някои хора наистина мислят така.

— Ами ти?

— Да, предполагам, че и аз.

— Предполагаш? — Холи повдигна учудено вежди.

Коул се поколеба за момент.

— В последно време точно това се опитвам да си изясня, какво точно искам.

— Това е лукс, който вече не мога да си позволя.

Думите ѝ го сепнаха и изненадаха, освен това го накараха да осъзнае колко егоцентричен бе станал. Ако мислено сложеше проблемите им на везни, неговите едва ли биха били достатъчни само да повдигнат нейната половина на везната.

— Съжалявам, Холи.

— А аз не съжалявам. Вече не — Холи се изправи на крака. — Много ми харесва да си почивам така, но ако не продължим, ще замръкнем по пътя.

Коул задържа вратата ѝ, докато тя се качи в камиона, след това се настани зад кормилото. Видя, че тя започна да рови в чантата с обяда им.

— Гладна ли си?

— Да, в последно време постоянно ме измъчва глад.

— И предполагам, ще ядеш тук, в камиона, докато все още се клатушкаме по този виещ се път.

— Стига, Нийл, ще изям само един банан.

Той превъртя ключа на стартера и зачака, докато камионът с пухтене и хълцане запали.

— Кога да започна да се оглеждам за друго място за спиране?

— Чувствам се много по-добре — увери го тя.

Коул хвърли поглед назад, но пътят беше пуст, след което потегли.

— По-добре, ама друг път — измърмори тихичко под нос.

— Внимавай, Нийл, чух те.

Десет минути по-късно отново спряха. Холи стоеше приведена до едно дърво, притискайки стомаха си с ръка, а Коул я придържаше за рамото. Под мишница стискаше пакет книжни салфетки. Да стои до някой, който изпразва стомаха си, не беше нещо ново за него. Още бе жив споменът за времето, когато Ранди се напиваше до смърт и той се грижеше за него. След това подобни неща нито го впечатляваха, нито го отвращаваха. Холи бавно се изправи и протегна към него ръка в защитен жест.

— Каквото и да искаш да ми кажеш, не желая да го чуя.

Коул ѝ подаде една от салфетките.

— Всъщност ти постоянно ми показваш какво значи да си бременна.

Тя му хвърли унищожителен поглед.

— Очарователно е, не мислиш ли?

Коул се усмихна, прегърна я през раменете и я поведе обратно към камиона.

— Може би трябва да оставим това за по-късно.

На връщане, когато за втори път този ден достигнаха до същия участък, слънцето се бе спуснало ниско на запад. Коул значително бе намалил скоростта, надявайки се, че това ще помогне на стария камион да издържи на товара, който караха.

Холи бе работила упорито, без почивка, като нареждаше всяка вещ в по-големи или по-малки кашони, използвайки максимално пространството, с което разполагаше. Кое не можеше да пъхне в кашоните, оставяше настрана, за да бъде прибрано от местната благотворителна организация.

— Мислила ли си вече какво ще правиш с целия този багаж, когато се приберем?

Тя прикри с ръка една прозявка, преди да отговори.

— Ще сложа всичко в гаража, докато намеря време да поставя етикет с цената на всяка една вещ. Разбира се, ще разпродам всичко.

— Колко смяташ, че ще вземеш?

Повечето от мебелите бяха втора ръка, неща, които тя бе купувала от сезонни разпродажби или битпазари, останалото явно бе дошло от магазини за преоценени стоки.

— Надявам се на петстотин, но ще бъда доволна и на половината.

Боже, тази сума не стигаше на Ранди само за джобни пари, Франк плащаше неколkokратно повече само за ризите си. А Белинда...

— Това е наемът ми за месеца — рече Коул, тъй като за друго просто не можа да намери думи.

— Не и за този месец. Днес изработи наема си поне за седмица.

Той бързо направи някои прости изчисления. Тръгнаха от Меривил в пет сутринта. Погледна бързо към часовника на таблото — приближаваше девет вечерта. Ако имаха късмет, до полунощ щяха да се върнат. Още час или два, докато разтоварят багажа — всичко грубо

правеше дванадесет часа. При пет долара на час тя му дължеше повече, отколкото за една седмица. Ако имаше друг начин да посочи грешката ѝ, без да изглежда, че се оплаква, би го направил и би се пошегувал с нея. Холи, като че ли прочете мислите му.

— Може би ще излезе не една, а две седмици.

— Както кажеш.

— Не се опитвам да бъда щедра — каза го с такъв тон, като че ли правеше признание. — Нужен си ми повече, отколкото предполагах.

Коул се усмихна.

— И си мислиш, че ще си тръгна веднага щом ми платиш?

— Нещо такова.

Той се пресегна, взе ръката ѝ в своята и леко я стисна.

— Харесваш ми, Холи.

Дълго време тя не отвърна нищо. Когато заговори, думите ѝ бяха предназначени колкото за него, толкова и за нея самата.

— Предполагам, имала съм нужда от приятел. Не знаех това, докато ти не се появи.

Толкова беше лесно да се обади на Ранди и да го помоли да изпрати парите, от които Холи така отчаяно се нуждаеше. Страшно се изкушаваше да го направи. Тогава тя можеше да спре да работи и постоянно да се притеснява дали ще може да си плати сметките. Можеше да купи всичко необходимо за себе си и за бебето и до края на бременността си да бъде свободна и да си почива. Но, въпреки че не познаваше Холи много добре, бе му напълно ясно, че няма шанс да я убеди да вземе неспечелени от нея пари. Със същия успех би могъл да се опитва да я уверява, че животът ѝ би бил по-лесен, ако даде детето за осиновяване. Бе твърдо решила да остане независима и сама да управлява живота си, както и да роди и отгледа детето си. Коул инстинктивно усещаше, че споменаването на която и да е възможност би развалило току-що родилото се приятелство между тях.

Някой ден трябваше да ѝ каже кой е в действителност. Страхуваше се само, че този ден ще настъпи по-скоро, отколкото му се искаше. Франк и Джанет не можеха вечно да държат журналистите настрана. Когато скандалът избухне, той или трябваше да се върне и да се опита да продължи оттам, откъдето бе спрял, ако това изобщо беше възможно, или съзнателно да остави кариерата си безславно да се провали.

Коул взе поредния завой и затаи дъх пред гледката, която се откри пред него. Отби встрани и спря.

— Някога виждала ли си нещо толкова красиво? — обърна се той към Холи.

Една просека в дърветата им позволяваше да виждат как слънцето залязва в кървави отблясъци. Леката мъгла, която се стелеше между отделните планински масиви, приличаше на разгорена жарава в огромна камина. Близките хълмове отразяваха светлината на залязващото слънце в наситено оранжево, по-далечните в медночервено, а най-далечните — в тъмnozлатисто. Горите бяха потънали в пищна зеленина и навсякъде около тях се носеха птичи песни и жуженето на насекоми.

— От дълго време не съм гледала залеза — промълви тъжно Холи.

— Защо?

Не питаше просто така, наистина искаше да знае.

— Бях толкова заета...

— Сигурно има и още нещо — настоя Коул. — Просто да постоиш и да погледаш залеза не отнема чак толкова много време.

В очите ѝ можеше да види, че бе смутена, опитваше се да намери подходящ отговор.

— Не знам. Може би защото нямах желание.

— Защо?

— Защото някои неща просто трябва да бъдат споделени.

Коул се почувства така, сякаш някой му бе нанесъл силен удар в слънчевия сплит. Без да каже нищо повече, той слезе от камиона, като взе със себе си одеялото, в което бяха увили масичката за кафе. Изпълнена с любопитство, Холи подаде глава през прозореца.

— Време е отново да започнеш да гледаш залезите — той ѝ отвори вратата. — Детето ти ще има нужда от майка, която обръща внимание на тези неща.

Пъхна одеялото под мишница и протегна ръка, за да ѝ помогне да слезе. Когато отминаха пътя и тръгнаха из гъстата трева, Коул изръмжа неодобрително.

— Какво има?

— Някак си не мога да си те представя като майка. Ти самата изглеждаш още дете.

Изпита истинско удоволствие от звънливия ѝ смях.

— Нали каза, че никога не си имал деца?

Коул разстла одеялото на земята.

— Когато майка ни почина, сам започнах да се грижа за брат си.

— А къде беше баща ти?

— Зависи какво имаш предвид. Физически, да — Коул остана замислен няколко минути. — Всъщност само се навърташе наоколо. Това поне трябва да му призная.

— Някои мъже просто не знаят как да бъдат бащи.

Холи седна на одеялото и направи знак на Коул да се приближи. Той приклекна до нея и се загледа мълчаливо в залязващото слънце.

— Мъже като Трой?

— Няма никакъв смисъл да го обвинявам за това, което е. Той не може да се промени, Нийл.

— Холи, той можеше да направи нещо за теб. Да те изненада например.

Холи се протегна и се излегна назад на лакти.

— Това щеше да бъде едно от най-необяснимите неща в живота ми.

— А не би трябвало. Нешвил не е чак толкова далеч.

— За него аз съм минало, Нийл, затворена книга.

— Защо толкова упорито го защитаваш?

— А ти защо толкова настояваш?

— Ако бебето беше мое, щях да искам да знам.

— Дори ако в живота ти има друга жена?

— Какво те кара да мислиш...

— Неделната притурка на „Дъ Тенесиан“. Според техен „вътрешен източник“ Трой Мартин и Емили Томас са станали любовници.

Остра болка прониза крака му. Коул се изправи бавно и седна до нея.

— Тези неща обикновено не траят дълго.

— Първата ми грешка бе, че изобщо се забърках с Трой. Няма да направя втора, като му кажа за бебето. Какво ще стане, ако той един ден преуспее и идеята да бъде баща му се стори много привлекателна? Можеш ли да си представиш ада, през който ще трябва да премина, ако той заведе дело за настояничество? Ще си седя в ъгъла с някой съвсем

посредствен адвокат, защото друг няма да мога да си позволя, докато той несъмнено ще наеме дузина хищни акули. Не, благодаря. Нищо няма да спечеля, като му кажа, а ще загубя всичко.

— Какво те кара да мислиш, че Трой ще преуспее?

— Може би в пеенето не е особено добър, но наистина има усет към хитовете. Трой може да купи един компактдиск в същия ден, в който го издадат, и веднага да каже кои песни ще бъдат пуснати като сингли, кои има голяма вероятност да станат такива и кои ще заемат първите места в класациите.

— Това е много полезно умение, Холи.

— Но това не е единственото, на което е способен. Той прилича на изгубен в пустинята пътник, но жаден не за вода, а за слава. Той без колебание би стъпнал всичко и всеки в краката си, без ни най-малко угризение на съвестта, стига това да му открие път към бляскава кариера и слава.

— Но ти въпреки това си живяла с него.

Коул не попита защо, оставяйки отговора на този въпрос на нея.

— Какво да ти кажа? Човек обикновено се опитва да защити този, в когото е влюбен.

Коул познаваше много хора в музикалния бизнес като Трой Мартин. Те бъркаха упоритостта с дебелоочие и твърдия характер с жестокост и егоизъм.

— Имам чувството, че в Нешвил на Трой няма да му е много лесно. Онези хора там са виждали много като него.

— Това е мръсен бизнес, Нийл, и аз не искам детето ми да има нещо общо с това.

— Не мислиш ли, че преувеличаваш, Холи?

— Съжалявам, знам, че може би разбивам всичките ти мечти, но човек като теб просто няма шанс с онези хора, Нийл. Кънтри музиката с нейния идеален образ е просто една лъжа. Виждала съм изпълнители, които едва се държат на краката си, защото са или мъртвопияни, или дрогирани. И въпреки всичко, което се пише и говори за СПИН-а, все още сред тях има толкова безотговорни, че са готови да спят с всяка жена, която се случи зад кулисите. Зад всеки музикант, който успее да сключи договор с някоя звукозаписна компания, има поне хиляда не по-малко талантиливи, които...

— Защо трябва хората от този бранш да са по-различни от всички останали? Мога да ти дам достатъчно примери за много други, които свършват по същия начин.

Тя се обърна и го погледна замислено.

— Но за теб това няма никакво значение, само и само и ти да си сред тях, нали, Нийл?

— Гледай залеза, Холи.

— Ако детето ми някога донесе китара вкъщи, сигурно ще му я счупя в главата.

— Това е най-сигурният начин да го накараш да подражава на баща си.

Холи се излегна назад и нададе отчаян стон.

— Очевидно няма да ми бъде никак лесно.

— Особено ако се опитваш сама да се справяш с родителските задължения.

— За едно нещо поне съм сигурна: детето ще види много такива залези.

Коул се отпусна на одеялото до нея. Ръцете им се докоснаха и Холи стисна пръстите му в своите. Те бяха просто приятели и споделяха един интимен момент.

— Просто дай на детето много внимание и любов. Това е важно, отколкото да доказваш правотата си през цялото време.

— Такава ли беше майка ти?

— Поне аз такава си я спомням.

— Знам, че мама и татко ме обичаха, но някак си не можеха да го покажат — Холи облегна ръка на рамото му. — Не ме интересува дали ще разглезя бебето си, но смятам да го вземам на ръце всеки път, когато заплаче.

— Ами ако е от тези, които никога не плачат?

— Тогава, предполагам, ще трябва да го пощипвам от време на време.

— Звучи чудесно.

Пръстите ѝ изведнъж стиснаха силно ръката му, а ноктите ѝ се впиха в дланта му.

— Какво има? — попита Коул.

— Нещо ми лази по крака. Моля те, махни го — тя потръпна от отвращение. — Само не ми казвай какво е.

Той се изправи и веднага забеляза едно черно насекомо, което лазеше по прасеца ѝ, смачка го и го хвърли.

— Беше просто една пеперуда, която си търсеше място за нощуване.

Холи с усилие се изправи в седнало положение.

— Благодаря, но винаги мога да позная, когато някой ме лъже. Имам нещо като вграден радар в такива случаи.

Коул се опита да се отърси от чувството на вина, което го обзе. Изправи се и ѝ подаде ръка да стане.

— Ще го имам предвид.

Холи взе одеялото и се качи в камиона. Не бяха изминали и пет мили, и тя отново спеше дълбоко.

Тъй като нямаше кой да му прави компания, Коул включи радиото и се сепна, когато чу песен от „Силвър Лайнингс“. Очевидно те бяха продължили да работят и бяха пуснали на пазара песните, въпреки объркването, което несъмнено бе настъпило в звукозаписната компания, когато са разбрали, че Коул Уебстър няма да осъществи предварително подготвените публични изяви. Загриза го още по-голямо чувство на вина, когато си помисли какво ли е струвало на Франк и Джанет да управляват „Силвър Лайнингс“ без него.

През следващите десет мили Коул се опитваше да убеди сам себе си, че Франк е свършил всичката работа поради свои собствени причини. Но независимо от кой ъгъл поглеждаше на тази ситуация, достигаше все до едно и също заключение: Франк се опитваше да спаси именно неговата кариера, на Коул Уебстър, а не своята. Ако някой ден „Уебстър Ентърпрайзис“ фалираше, човек като баща му винаги можеше да си намери работа, защото такива хора се търсеха много. По дяволите, конкурентните компании ще се изтрепят коя да го привлече.

Коул ядосано удари с длан о кормилото. Не искаше да мисли колко безотговорно се бе държал, или че хората, които бе оставил в Калифорния, се тревожеха за него, тъй като работата на много от тях зависеше от него. Искаше само да има на разположение малко време за себе си, няколко дни, една седмица. Дотогава може би щеше да намери начин да помогне на Холи, да сломи упоритостта ѝ да се справя с всичко сама.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Поради разликата във времето между Тенеси и Калифорния, Коул трябваше да почака, докато Холи тръгне на работа в ресторанта, преди да се обади на Ранди. През изминалата седмица се бе обаждал два пъти на Бъди, но от обществени телефони. За пръв път, след като го бяха ограбили, се опитваше да позвъни вкъщи. За добро или зло, Франк вдигна телефона.

— Ало — гласът му бе необичайно любезен.

— Все още ли държиш онова устройство? — попита Коул, опитвайки се да потисне стария гняв.

— Не, махнах го след последното ти обаждане.

Франк бе напълно способен да направи нещо зад гърба на синовете си, но доколкото Коул го познаваше, когато му зададяха конкретен въпрос, никога не бе лъгал.

— Има ли нещо друго, което би трябвало да знам?

— Предполагам, искаш да знаеш дали още се опитвам да те намеря.

— И опитваш ли се?

— Не.

Коул не очакваше подобна реакция.

— Ранди там ли е?

— Ще го повикам.

— Почакай! — нямаше никаква причина да не каже на Франк какво възнамеряваше да прави.

— Какво има, Коул?

— Чух сингъла по радиото.

— Съжалявам. Искях да говоря с теб, преди да го пуснем, но нямаше как да отлагам повече.

— Така си помислих и аз.

— Ще пуснем видеоклипа следващата седмица.

Разговорът започваше да приема някаква сюрреалистична реалност, като че ли всичко между тях винаги е било нормално. В тона

им нямаше враждебност, нещо, което да подсказва напрежението, под което се намираха и двамата.

— Взех решение.

Последва дълга пауза.

— Това ли е причината да се обадиш?

— Искам да съобщиш на всички, че се чувствам изтощен и затова се оттеглям за известно време.

На Коул му се стори, че всеки момент във въздуха ще започнат да прехвърчат волтови дъги.

— За колко време? — осведоми се Франк.

— Шест месеца.

Баща му въздъхна тежко, но не каза нищо. Очевидно бе изненадан, а Коул още повече. Нямаше представа защо каза това. Когато набираще номера, имаше предвид само две седмици.

— Това включва ли времето, през което те нямаше, или говориш за допълнителни шест месеца?

— Допълнителни шест.

— Добре — съгласи се Франк след дълга пауза. — Ако това е, което искаш, ще направя каквото мога. Това идеално се вметва в плановете ни и информацията, която разгласяваме наоколо. Но, Коул, искам да съм сигурен, че осъзнаваш какво вършиш. Ще отсъстваш от света на кънтри музиката почти година. Може би ще успееш да се справиш след това, а може би не.

Коул бе поразен. Не тези думи очакваше от баща си. По гръбнака му полазиха студени тръпки.

— Франк, добре ли си?

— Разбира се, че съм добре. Какво те кара да мислиш, че не съм?

— Това, че не ме нападаш и не настояваш на своето.

— Затова ли не искаш да се върнеш вкъщи? Заради мен?

— Знаеш, че нещата са много по-сложни.

— Е, добре, а от моето отношение може ли да има полза? Ще те накара ли това да се върнеш по-рано?

— Не.

— Може би съм твърде изморен да водя битки с теб, Коул. Ако все още не си решил какво да правиш, просто не знам какво да ти кажа или да сторя, за да те убедя да се върнеш.

Коул свали очилата си и ги сложи на масата. Потърка очи и постави длан на челото си. Чувстваше се дяволски изморен от всичко.

— Знам какво правя, Франк. Мисля за това през цялото време. Проблемът е в това, че в себе си не изпитвам никакво съжаление, ако с кариерата ми, както казваш ти, е свършено.

— Коул, не искам да се събудиш една сутрин и да решиш, че това, което си обичал най-много, ти се е изплъзнало, и то по твоя вина.

Думите бяха пропити с чувство, но тонът на Франк си остана унил, като че ли наистина се бе отказал от борбата. Коул не го познаваше такъв, чужди му бяха примирителните нотки в гласа му, затова не можеше да му се довери. Нямахше да се хване на въдицата му — много добре знаеше, че Франк е способен на всичко, дори на лъжливо примирение и лицемерие, само за да постигне каквото си е наумил.

— Сега ще извикам Ранди — обади се той.

Преди Коул да отговори, баща му вече не бе на телефона. Няколко минути по-късно Ранди вдигна слушалката.

— Татко ми каза какво си намислил — започна той без предисловия. — За Бога, Коул, защо шест месеца?

— Не знам. Струва ми се хубаво число.

— Белинда сигурно ще получи удар, когато научи. Или смяташ да я извикаш при себе си?

Коул почувства как в стомаха му се появи някаква тежест. Изобщо не се бе сетил за нея. Как бе възможно?

— Няма да ѝ хареса, Ранди, особено там, където се намирам.

— Все още ли си в Тенеси?

— Да.

— Нешвил?

— Боже мой, не! Избягвам местата, където всеки би очаквал да се появя. На два пъти едва не ме познаха по онези глупави плакати в естествен ръст.

— Все още ли си с къса коса? — любопитства Ранди.

— Да — Коул попипа едва наболата си коса на тила. — Всъщност преди седмица я обръснах.

— Замислял ли си се някога какво правиш? Наистина ли си толкова сигурен, че това, което имаш тук, е толкова лошо, че дори не искаш да се върнеш, поне да опиташ пак?

— Звучи ми, като че ли си говорил с Франк.

— Да, така е.

— И откога? — леко подигравателният тон издаде недоверието му.

— Мисля, че твоето заминаване го промени.

— Хайде, Ранди. Хората не се променят, поне не тези от типа на Франк. Не може да получи това, което иска, по един начин, затова опитва по друг.

— Не знам. Може би си прав. Но предполагам, че не се обаждаш, за да говориш за Франк. Какво искаш от мен? Да ти изпратя пари? Не е необходимо да ми казваш къде се намираш. Бих могъл да ги изпратя на Бъди и ти да ги вземеш от него.

Идеята наистина си я биваше.

— Може би действително е по-добре да използваме Бъди като посредник. По такъв начин татко не може да те притиска да му кажеш къде съм.

— Той няма да направи това. Вече не. Но си прав, че е по-добре да не знам къде си. Така по-лесно ще мога да се оправя с Белинда.

Коул почувства, че по отношение на Франк двамата с Ранди вече не бяха на едно мнение. Не, че брат му щеше да застане на страната на баща им, но с него вече не бяха един отбор. Усещаше промяната съвсем осезателно.

— Искях да говоря с теб за онзи запис, който намерих в пикапа ти. Откри ли автора на песента?

— Да, беше много развълнуван, че именно ти си проявил интерес.

— Не е много правилно да искам от него да не се обръща към друг продуцент, докато ме няма, но наистина не желая да се откажа от тази песен.

— Престани да се притесняваш. Този тип гори от желание да работи с теб. Дори вчера получихме още една касета от него.

— Много добре — неприятно му бе да повдига този въпрос, но се налагаше: — Не знам какво да правя с Белинда.

— Предполагам, трябва да й кажеш как стоят нещата. Новините няма да й харесат, но ще й мине. Тя те разбира, Коул, и знае колко нещастен се чувстваше в последно време.

Очевидно Ранди го бе разбрал погрешно. Той си мислеше, че Коул се страхува да не загуби Белинда, докато в действителност смяташе, че няма право да я кара да го чака цели шест месеца. Ако го направеше, това щеше да означава да се обвърже с нея и да поеме известни ангажименти, а той не беше готов за каквото и да било нито заради нея, нито заради себе си. Реши, че трябва да ѝ каже истината.

— Тя там ли е?

— Отиде да обядва с Ронда. След това каза, че ще ходи да пазарува. Спомена нещо за последните есенни колекции и колко била изостанала в това отношение.

За пръв път Коул улавяше неодобрение в гласа на Ранди, когато се отнасяше до Белинда.

— Кажи ѝ, че ще ѝ се обадя след два дни.

— Колко пари да изпратя чрез Бъди?

— Пет-шестстотин долара.

— Защо толкова малко?

— Ако ме хванат, че имам по-голяма сума, малко ще ми е трудно да обясня откъде ги имам.

— Какво, по дяволите, означава това? — възкликна смаяно Ранди. — Да не би да си се забъркал в нещо? Някакви неприятности?

— Само тези, които сам си създадох. Хората тук ме мислят за скитник, разчитащ само на късмета си.

— Много ще ми е интересно да видя реакцията им, когато научат истината.

Точно в този момент, обаче, Коул предпочиташе да не мисли за това.

— Не ме предавай, Ранди. Моля те! — гласът му бе дрезгав от възмущение.

— Но защо да го правя?

— Не знам. Не искам нещата между нас да се променят. Това пътуване възкреси много спомени за времето, когато бяхме деца и през какво трябваше да преминем двамата. Накара ме да осъзная колко всъщност държа на теб, Ранди.

Той хлъцна изненадано, а Коул се разсмя.

— Така вече е по-добре — обади се Ранди. — Бях започнал да се тревожа за теб.

След това вече със сериозен глас добави:

— Промените невинаги са нещо лошо, Коул.

— Защо не кажеш това на Франк?

Тъкмо се сбогуваха, когато Коул си спомни още нещо.

— Когато пратиш парите...

— Да?

— Изпрати и касетата с новите песни.

Бе сигурен, че брат му се усмихва, макар че не можеше да го види.

— Ако можех, щях да го направя на секундата. За съжаление, не мога да изпратя касета по телефона.

— Тогава я дай на Бъди и му поръчай да ми я изпрати с обикновена поща.

— Хей, ама ти наистина харесваш песните на онзи тип!

Коул не отговори веднага.

— Имам чувството, че това може да се окаже ключът към всичко, Ранди.

Този път наистина си казаха „дочуване“ и Коул затвори. Но още не бе отдръпнал ръката си от слушалката, когато телефонът иззвъня.

— Ало?

— Нийл, Холи е. От половин час се опитвам да се свържа с теб.

— Извинявай, но един приятел очакваше да му се обадя. Трябваше да му кажа, че в крайна сметка няма да пътуваме заедно.

Надяваше се да „спечели“ достатъчно пари, за да покрие разходите по телефонния разговор, преди да й каже.

— Какво правиш в момента?

— Аз...

— Няма значение. Искам да дойдеш тук колкото е възможно по-скоро. И си вземи китарата.

— Защо? — попита предпазливо.

— Току-що научих, че Лерой е уволнил певеца, който работеше тук. Ако си говорим честно, не го обвинявам. На негово място бих го направила много по-рано. Както и да е, казах му, че имам приятел, който свири фантастично на китара и отчаяно се нуждае от работа. Казах му, че можеш да пееш. Можеш ли?

— Малко. Холи, не мисля, че идеята ти е много добра.

— За Бога, може би това ще се окаже възможността, която търсиш.

— Искаш да кажеш, че хора от музикалния бизнес посещават ресторанта?

Не беше за вярване, но все пак Меривил бе на пътя на един от най-големите курортни райони в щата.

— Не, посещават го повече местни хора — призна тя. — Но това не означава, че щастието няма да ти се усмихне.

— От дълго време не съм се качвал на сцена, Холи. Не съм сигурен...

— Хайде, не ми излизай с това. Чух те да свириш и трябва да призная, че се справяш отлично.

Ако продължаваше да си търси извинения, можеше да предизвика подозренията ѝ.

— Тръгвам веднага.

— За твоє сведение, ако те вземат, ще се храниш в ресторанта, така че няма да ти се налага да плащаш допълнително.

— Чудесно.

— Видя ли, казах ти, че нещата ще се оправят.

— Е, не прибързвай. Все още не съм получил работата.

И щеше да направи всичко възможно, за да не я получи.

Ресторантът на Лерой „Уърлд Феймъс Барбекю“ се намираше от другата страна на улицата срещу Фуутхилс Мол, главният търговски район на града. Коул спря на паркинга отпред и почувства болезнено присвиване в стомаха си. Идеята, че може да изпитва сценична треска бе толкова абсурдна, че той дори не ѝ обърна внимание. Очевидно Холи го бе очаквала, стоейки до прозореца, защото го посрещна на вратата, хвана го за ръката и го поведе навътре, лавирайки ловко между масите.

— Ето там — тя посочи към неголяма платформа, издигната на около един фут от пода. Върху нея се виждаха само един стол без облегалка, микрофон, голямо изкуствено растение и купа за парите, които посетителите оставяха за изпълнителя. От ъгъла струеше приглушена светлина.

— Къде е Лерой?

— В офиса.

— Там ли трябва да се явя на прослушване?

— Няма нужда от никакво прослушване — усмихна се тя. — Вече имаш работата. Лерой казва, че щом аз мисля, че си добър, той

няма причина да мисли обратното.

Сега какво? Можеше или да си тръгне и да остави Холи да обяснява странното му поведение на Лерой, или да се качи на тази импровизирана сцена с риск някой да познае гласа му, а впоследствие и него самия.

— Какво има? — учуди се Холи. — Мислех си, че ще се радваш на възможността да спечелиш малко пари.

Коул почувства второ болезнено бодване в стомаха.

— Мина твърде много време, Холи.

— Просто свири същите неща, които изпълни под дъба миналия ден и всичко ще е наред. Хората тук не са претенциозни.

Коул се огледа наоколо. На две от масите седяха семейства с децата си, останалите бяха двойки, повечето от които под тридесет и пет години, мъже и жени, които харесваха „ново“ кънтри. Те биха могли да са тук както заради музиката, така и заради храната. Имаше чувството, че в стомаха му е заседнала оловна топка, а когато облиза нервно устни, почувства в устата си метален вкус. Сърцето му ускори ритъма си.

Холи постави ръка на рамото му.

— Нийл?

Изведнъж той разбра.

— Невероятно — прошепна тихо на себе си.

— Но какво има? — недоумяваше Холи.

— Наистина ми се случва точно това. Сценична треска.

— Това ли било?

— От толкова отдавна не бях изпитвал това чувство, че почти бях забравил какво е.

Тя хвърли поглед към кухнята и го побутна към сцената.

— Ще тръгна да си върша работата, когато започнеш да свириш.

Но той не искаше чувството на трескаво очакване, на нервно напрежение и смут да изчезне. От дълго време не се бе чувствал толкова жизнен. Прокара палец по дланта си. Беше влажна. Погледна към Холи и се усмихна. Тя не би могла дори и да предположи какъв подарък му бе направила. В сравнение с това възможността да бъде разпознат бе без значение.

— Благодаря, Холи.

— По-късно ще ми благодариш. Сега трябва да се връщам на работа — тя го смуши в ребрата още веднъж.

Коул импулсивно се наведе и я целуна по бузата. Холи вдигна ръка и попипа мястото, където само преди секунда бяха устните му. То гореше и сигурно щеше да гори още часове наред.

— Просто ти намерих работа, а не лотариен билет, Нийл.

— А аз просто ти благодарих.

Последното нещо, което искаше, бе да развали приятелството им с някоя необмислена постъпка. Тя му се усмихна, обърна се и почти се затича към кухнята.

Коул извади китарата от калъфа, провери дали е настроена добре, нагласи микрофона и се настани удобно на стола. Накрая извади шапката на Ранди от задния си джоб, сложи я на главата си и нахлупи ниско козирката, за да скрие лицето си. Що се отнася до външността, той разчиташе на белезите, на променената форма на носа си и късо подстриганата коса, която от сламенорус бе придобила светлокестеняв цвят. Освен това очилата и едноседмичната брада пречеха да бъде разпознат. Но нищо не можеше да направи, за да прикрие гласа си.

Ако това беше край на анонимността му, поне щеше да се върне в Лос Анжелис, знаейки, че все още може да изпитва очакване и трепет преди излизането на сцена. Това едва ли бе всичко, на което се бе надявал, но все пак бе нещо.

Зае удобна стойка, нервно прочисти гърлото си и започна с „Когато мисля за вчерашния ден“ — песен, която бе написал за третия си албум. Бе изпаднала от него заради едно родео парче, което Франк и хората от звукозаписната компания мислеха, че ще има по-голям успех. Оттогава песента все чакаше да бъде включена в друг албум, обаче винаги отпадала в полза на някоя друга, по-комерсиална. След катастрофата на два пъти бе свирил на китара, но ограничи пеенето само до акомпанимент, когато изпълняваха нещо по радиото. Когато отвори уста и започна да пее, изведнъж го обхвана страх. Но миг след това се отпусна. Всъщност получи се доста добре. Не беше върхът, но бе се справял и много по-зле, като например, когато свиреха с още три групи в една кръчма в Тексас. Тогава, за да убият времето, Ранди го бе убедил да се състезават кой повече алкохол ще погълне. Докато дойде техният ред, микрофонът бе единственото нещо, което го държеше на крака.

Когато наближи края на първия куплет, Коул се изкуши да види каква е реакцията на публиката, но в последния момент се отказа. Колкото по-дълго останеше скрит от тях, макар и само в мислите си, толкова по-дълго оставаше свободен. Завърши песента с кратък акорд, вдигна поглед и едва не падна от стола от изненада. Нямаше вперени, в него втрещени погледи. Всички спокойно вечеряха, пиеха кафе и разговаряха помежду си, никой не ръкопляскаше и никъде сред посетителите не се долавяше и най-малкото вълнение. Те изобщо не го забелязваха! Със същия успех можеше да бъде и джубокс, поставен в ъгъла. Коул потупа с пръст микрофона, за да разбере дали работи. Работеше. Огледа бързо помещението и забеляза Холи, която стоеше до една от масите с молив в едната ръка и бележник в другата. И тя, също като останалите, като че ли бе забравила за него. Накрая обърна поглед в неговата посока, усмихна му се и му пожела късмет с вдигнат нагоре палец. След като тя го бе чула, значи това важеше и за всички останали. Какво, по дяволите, ставаше с тези хора? Дотолкова ли бяха изостанали, че не можаха да познаят Коул Уебстър, след като го чува да пее?

Тази мисъл има неочакван ефект върху него. Усмихна се. Усмивката премина в сподавен кикот, миг след това — в гръмогласен смях. Сега вече успя да привлече всички погледи. Въпреки това не можеше да спре.

Холи се насочи към него, почти тичайки между масите и разтревожено сложи ръка върху микрофона.

— Добре ли си?

Той кимна, опитвайки се да бъде сериозен, но без успех. Нова вълна неудържим смях разтърси цялото му тяло и той се предаде.

— Да не би нещо главата ти... където те удари оня тип? — промълви тя уплашено.

Накрая страхът в очите ѝ го отрезви.

— Нещо изведнъж ме напуши на смях. Не мога да ти обясня.

— Може би е твърде рано да се връщаш на работа. Искаш ли да си починеш?

— Добре съм. Наистина.

— Сигурен ли си?

Коул се опита да се пошегува с нея, имитирайки италиански акцент.

— Какво има? Никога ли не си чувала някой да се смее?

Тя отстъпи крачка назад.

— Ще се навъртам наблизо.

Загрижеността ѝ към него го трогна. Нагласи удобно китарата си и пръстите му леко преминаха по струните.

— Ще те извикам, ако имам нужда от теб.

Холи се усмихна едва-едва, но очите ѝ останаха сериозни. Коул отправи поглед към хората, които изобщо не му обръщаха внимание. По един или друг начин, той щеше да ги накара да го забележат.

Минаваше полунощ, когато Коул прибра китарата в калъфа и призна пред себе си, че това бе най-изтощителната и най-неуспешна нощ в цялата му кариера. Бе изсвирил и изпял всяка песен, която бе записвал, няколко от песните на Гарт Брукс, Винс Гил, Кати Матио и Мери Чаплин-Карпентър. Нито едно от изпълненията не предизвика повече от вяли ръкопляскания. Никога не се бе старал толкова много и с толкова малък успех, но и никога и никъде не се бе забавлявал повече.

Лерой Хигинс му направи знак да го изчака, докато говореше в другия край на ресторанта с една от келнерките.

Коул седна отново на стола, скръсти ръце върху калъфа с китарата и хвърли изучаващ поглед на новия си работодател. Лерой, като че ли си бе поставил за цел да опровергае общоприетото мнение, че пълните мъже са отпуснати и грозни. Той бе по-скоро як и набит, отколкото дебел. Не, че не се усмихваше, но изглеждаше така, сякаш усмивката бе обида за неговата чувствителност.

След като приключи разговора си с жената, Лерой я изпрати до предната врата, обгърнал раменете ѝ с ръка. После се отправи към Коул.

— Имаш ли няколко минути? Искам да говоря с теб.

— Разбира се.

Лерой взе един стол и седна.

— Трябва да призная, че си дяволски добър музикант.

— Благодаря.

— Но, надявам се, нямаш нищо против, ако ти дам един съвет.

— Не, разбира се.

Не можа да се сдържи и се усмихна. Почеса се по наболата брада, опитвайки се да прикрие усмивката си.

— Разбирам, че идеята да дадеш на хората това, което харесват, е твърде изкусителна, но да изпълняваш песни, които са станали известни благодарение на някой друг, няма да ти донесе нищо добро. Трябва да си изработиш свой собствен стил и да спреш да се опитваш толкова отчаяно да имитираш Коул Уебстър. Не си толкова добър като него, нито пееш толкова добре, но свириш страхотно. Не е лошо като идея да започнеш именно с това. Знам, че не е справедливо, особено след като имаш някаква бегла прилика с него, но Уебстър първи е заел своето място, приятел, и той няма да се махне, за да направи място за теб. Ако искаш да успееш в този бизнес, ще трябва да си намериш свой собствен път.

Колко странно бе да чуе собствените си думи, насочени срещу самия него.

— Това означава ли, че съм уволнен?

— По дяволите, не! — Лерой изтупа небрежно тъмносините си панталони. — Както вече ти казах, ти имаш талант. Трябва само да решиш какво да правиш с него. Колко изкара тази вечер?

Коул не изпитваше никакво желание да му казва. Лерой забеляза неохотата му и я изтълкува правилно.

— Не е чак толкова голяма тайна, че не си изкарал кой знае какво.

— Всъщност са три долара и петдесет и седем цента.

— И кой е бил оня пинтия, който не си е направил труда да ти остави поне долар?

— Не знам.

— Е, не си струва да се тревожиш.

Лерой бръкна в джоба на панталоните си, измъкна пачка банкноти, взе няколко от тях и ги подаде на Коул.

— Не е необходимо...

— Да не би да искаш да кажеш, че ще работиш за нищо? — отвърна почти сърдито Лерой. — Холи не мисли, че би могъл да си го позволиш.

— Кой говори за мен? — обади се тя.

Коул вдигна глава и я видя да се приближава към тях. Изглеждаше изморена. След цялата нощ, която бе прекарала в товарене и разтоварване на мебелите, Коул се чудеше как изобщо още се държеше на крака.

— Не трябваше ли вече да си на път за вкъщи? — попита я меко той.

— И това ще стане, но след като свърша.

— Тук няма нищо, за което да не мога да се погрижа и сам — намеси се Лерой. — А сега послушай Нийл и се пригответи да си ходиш.

Холи сложи ръце на кръста си и хвърли унищожителен поглед към Лерой, после към Коул. Опита се да изглежда ядосана, но не можа да скрие дяволитите пламъчета в очите си.

— Запомнете добре, вие двамата, никой не може да казва на Холи Мърдок какво да прави.

— Дори не съм си го и помислял — засмя се Коул.

— И тъй като се разбрахме по този въпрос, мисля, че наистина трябва да свършвам — с тези думи тя развърза престилката си.

— Добра идея, Холи.

Топлата ѝ, интимна усмивка го накара да се почувства като някой много специален човек за нея.

— Лека нощ, Лерой.

— Карай внимателно, Холи — той се изправи и протегна ръка на Коул. — Ще се видим утре вечер, нали?

— Ще бъда тук.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Коул отстъпи една крачка назад и огледа кухненския шкаф с критичен поглед. Вратичката все още нямаше правилна квадратна форма. Още по-лошо — щифтът, който бе поставил, за да подсили дървото, нямаше да издържи дълго на тежестта. Което означаваше, че все пак ще трябва да смени перваза. Но тогава пък вратите от другата страна на мивката нямаше да си паснат по цвят и вид с тези от тази страна, ако не сменеше и техните первази. Всичките щяха да изглеждат ужасно, ако не ги почистеше основно с шкурка, а след това да ги грундира и да сложи отгоре два пласта боя. Бе искал просто да оправи една вратичка, за да се затваря плътно, а всъщност се оказа, че ще трябва да направи основен ремонт на шкафовете.

Холи отвори задната врата и надникна в кухнята.

— Можеш ли да спреш за малко? — тя изтри потта от челото си.

— Имаш ли нужда от нещо?

— Да, от помощта ти за няколко минути. Не мога да кача раклата на камиона сама.

— Каква ракла? Какъв камион?

— Е, чий камион мислиш? — парира го тя. Преди той да успее да каже нещо, Холи продължи: — Преди няколко дни в ресторанта дойде един тип, който има магазин за преоценени стоки в Алкоа. Каза, че нямал нищо против да огледа мебелите ми. Помислих си, че след като и двамата имаме почивен ден, можем да натоварим някои неща и да видим какво ще ми даде за тях. Знам, че сигурно ще взема повече, ако ги продам сама, но когато продадох така компактдисковете си, по-късно разбрах, че съм можела да получа два пъти повече, ако бях отишла в музикалния магазин, където вземат и употребявани.

Прииска му се да ѝ се скара и да ѝ каже колко много вреди препродажбата на компактдискове на музикалния бизнес, но реши, че това може да почака. Вместо това пъкна небрежно отвертката, с която работеше, в задния си джоб и последва Холи навън. Когато пристъпи в задния двор, от горещината му се зави свят, а пред очите му изникнаха

видения на нажежени врящи котли. В продължение на дни си казваше, че причината не е в горещината, а във влагата.

Холи бе избързала напред и бе отворила вратата на гаража, преди да успее да я предупреди, че ако не престане да вдига тежки предмети, може да пострада тежко. Разбира се, тя нямаше да го послуша, дори и да вземеше под внимание предупреждението му.

Освен когато разтоварваха нещата, които взеха от Ашвил, или когато се ровеше вътре за инструменти, Коул не бе обръщал внимание на това, какво имаше в гаража. Сега, оглеждайки се наоколо, забеляза, че между второкачествените вещи, които всъщност си бяха чист боклук, имаше и истински ценни неща. Покрита с орнаменти стара рамка за легло стоеше зад купчина ръждясали градински инструменти, а на стената висеше старинна юзда. Мебели, които дори нейната баба и дядо сигурно бяха считали за старомодни, но твърде хубави просто да ги захвърлят, стояха събрани накуп в ъгъл, покрити с дебел слой прах.

— Дядо ти едва ли е прекарвал много време тук — обади се Коул. — Това място прилича на гробница.

— Докато баба бе жива, той винаги се въртеше около нея, майстореше или поправяше различни неща, често пъти само за да й достави радост — Холи прескочи един куп колове за ограда и впери замислен поглед в старинната мебелировка. — След смъртта ѝ той ми каза, че ще му е много по-лесно, ако събере всичките ѝ неща и ги сложи в гаража. По-късно, след като болката от загубата намалееше, дядо имаше намерение да ги прегледа отново и да си вземе обратно някои от тях. Никога не го направи.

Коул мушна ръце в задните си джобове и бавно се завъртя в кръг.

— И какво смята да прави с тях?

— Той вече го направи. Подари ми всичко — усмихна се горчиво.

— Всичко ли?

— Каза, че трябва да остави тези неща там, където им е мястото, тоест в миналото, болката също. Искаше да започне отново — с нови хора, нови места, нови мебели.

— Баба ти, изглежда, е означавала много за него, за да остави такава празнина в сърцето му.

— Дядо винаги казваше, че тя е смисълът на живота му. Мисля си, че той постепенно щеше да се съвземе, ако родителите ми не бяха

загинали толкова скоро след смъртта на баба. На погребението им ми каза, че въпреки болката, приема смъртта на баба, защото и двамата са вече възрастни хора, но е протвоестественно синът да умре преди баща си, и че никога няма да може да го преживее. Не искаше да ме пусне да си тръгна, преди да му обещае, че от своя страна ще направя всичко възможно естественият ход на нещата да не се промени по моя вина. Страхуваше се да не прибегна до самоубийство.

— Той знае ли за бебето?

— Още не — Холи се наведе и избърса праха от една кутия. — Реших да изчакам. Така или иначе ще трябва да му кажа.

— Как мислиш, че ще приеме новината?

Пръстите ѝ започнаха нервно да си играят с тиксото, с което бе облепена кутията.

— Ако това се бе случило преди година, той щеше да е извън себе си от радост. Щеше да ме накара да се преместя да живея при него и сигурно щеше да ме подлуди с наставленията си, суетейки се около мен като квачка.

— А сега?

— Устройва наново живота си в Аризона. Вече не съм сигурна как ще реагира.

Несигурните нотки в гласа ѝ показваха, че не бе толкова самоуверена и независима, както се стремеше да го накара да повярва.

— Значи всички тези непотребни вещи са твои — заключи той, като хвърли още един поглед наоколо.

— Да. Все едно са те захвърлили в джунглата без водач. Просто не знам какво да правя.

— Може би трябва да му пишеш и да го попиташ.

Холи само поклати отрицателно глава.

— Никога не бих го направила.

— Добре. Имаш ли други роднини?

— Не. Баща ми беше единствен син.

— Тогава това значително опростява нещата. Запази това, което ти харесва, а другото продай — той посочи наоколо. — Тук има достатъчно, за да платиш за две бебета.

— Мислиш ли? — Холи вдигна към него изпълнен с очакване поглед.

— Никога преди не съм вършил нещо подобно — призна си той.
— Струва ми се обаче...

— Не мога — радостната ѝ възбуда бе угаснала. — Ами ако дядо промени решението си?

— Тогава ще му обясниш защо си продала всичко и за какво си използвала парите. Мога да се обзаложа, че нищо в този гараж не означава повече за него, отколкото ти самата.

— И все пак, не съм стигнала дотам, че да умирам от глад.

Коул вдигна примирително ръце, малко ядосан.

— Никога не бих могъл да разбера начина ви на мислене на вас, жените.

В отговор тя му хвърли унищожителен поглед.

— Ако продължаваш все така, ще започна да се чудя как съм могла да си помисля, че те харесвам.

— Ще изглеждаш още по-страшна, ако избършеш праха от носа си.

Холи посегна с ръкав да избърше лицето си, но задържа ръката си повече от необходимото в напразен опит да прикрие усмивката си. Не би успяла, разбира се, защото в очите ѝ искряха весели и дяволити пламъчета.

— Мисля си дали не е по-добре да вземем тези хромови кухненски прибори с нас, макар че не разбирам каква стойност биха могли да имат. Баба често ми казваше, че те са най-грозното нещо, което е виждала в живота си — Холи сви рамене. — Предполагам, че ако се разровим по-добре, можем да намерим още.

— Ами тогава да започваме, преди да е станало още по-горещо.

На кутиите не бе написано нищо, което да подсказва какво има в тях, затова търсенето се превърна в цяло приключение, в търсене на съкровища. Намериха стари ленени покривки, с които мишките си бяха устройвали пирове години наред, разноцветни завеси, направени от изкуствени материали. В куфарите имаше дрехи, овехтели и покрити с прах, но запазени. Повечето от тях бяха женски, от тридесетте или четиридесетте години, но шити за жена, по-слаба и по-висока от бабата на Холи. Самата Холи заяви, че няма никаква представа на кого са, но искаше да ги задържи, защото били красиви. После отвориха един по-голям куфар и откриха вътре различни дребни неща, които Мили Мърдок бе събирала през целия си живот. Холи ти

вземаше едно по едно с благоговение. Някои от тях извикваха в съзнанието ѝ отдавна забравени спомени, за други бе сигурна, че никога не ги е виждала. Предметите бяха от най-различно естество — фиби с изкуствени диаманти, ръчно изработена кожена чанта, купена от едно пътуване до Мексико, кутийка за моливи, направена от любящи детски ръчички. Дузини пощенски поздравителни картички, очевидно събирани през целия ѝ живот, бяха сложени заедно и завързани с бледолилава панделка. А една кутия от сладкиши с формата на сърце бе пълна със снимки. Холи сложи кутията в скута си и започна да разглежда снимките една по една. Подаде една от тях на Коул.

— Тази е от първия ми ден в гимназията. Спомням си, че тогава бях много изплашена.

— Изглеждаш толкова мъничка. Изобщо не бих предположил, че си на такава възраст.

— Това е проклятието на живота ми. Понякога ми идва налудничавата мисъл, че когато стана на шейсет, някоя вечер ще си легна и ще изглеждам като малко дете, а на сутринта ще се събудя като стара жена — Холи му подаде друга снимка. — Тази пък е от дипломирането ми.

— Но ти изглеждаш по същия начин.

— Благодаря.

— Познавам много жени, които биха дали...

— Не искам дори да чуя за това — тя сложи снимките обратно в кутията. — Обзалагам се, че си бил от онези, които тичат на всяко училищно събрание в гимназията.

— И ще загубиш. Никога не се задържах в никое училище достатъчно дълго, за да тичам, където и да било. Когато станах на шестнадесет, Франк ме накара да държа приравнителните тестове за гимназиите. И това беше краят на официалното ми образование.

— Кой е Франк?

Коул се сепна, осъзнавайки колко невнимателен бе станал.

— Баща ми — отвърна ѝ кратко, без да го увърта.

— Наричаш баща си просто Франк?

— Така е по-лесно.

— Но защо? Той не иска хората да знаят, че си негов син?

— Всичко е много по-сложно — трябваше по някакъв начин да отвлече вниманието ѝ от този въпрос. — В коя гимназия си учила?

— В Мемфис. Освен веднъж, когато ходих в Арканзас, за да посетя една приятелка на майка ми, никога не бях напускала Тенеси, преди да постъпя в колеж — Холи отново погледна в стария куфар. Почти веднага откри кутията с рецепти на баба си и нададе тържествуващ вик. — От години исках да помоля баба да ми даде рецептите си, но не посмях — тя погледна Коул и се усмихна. — Тази вечер ще направя най-хубавите вафли с орехи, които някога си опитвал.

— Ще видим — отвърна той.

Не обичаше вафли с орехи. Всъщност никога не ги беше харесвал, но не можеше да ѝ го каже сега. Ако това щеше да я направи щастлива, цяла седмица би ял само такива вафли.

Куфарът бе вече празен, а съдържанието му разпръснато около нея. Холи се огледа замислено наоколо.

— Когато бях дете, през цялото време бях заобиколена от хора, които ме обичаха безрезервно. Те искрено вярваха, че съм най-хубавото, най-сладкото и най-умно дете, което някога се е раждало — докато говореше, тя леко прокара пръсти по бродерията на една кухненска престилка на квадрати. — Ще взема това. Ще ми потрябва.

От всичко, което му бе казала, Коул разбираше, че ще ѝ бъде много трудно да се раздели с тези вещи. Тя си имаше само дядо, който да я обича, но той се намираще на две хиляди мили оттук. Просто не знаеше какво да ѝ каже.

След няколко минути Холи започна отново да пълни куфара.

— Това ще го задържа — заяви, затваряйки капака.

— Не е необходимо да вземаме всичко наведнъж. А най-вероятно ще получим и по-добра цена, ако караме по малко от вещите. Защо да не започнем с нещата, които докарахме от Ашвил, и да видим как ще потръгне?

Тя го погледна и се усмихна бавно.

— Харесваш ми, Нийл Чапмън.

Никога не би си признал, но по тялото му премина вълна на задоволство.

— И ти ми харесваш, Холи.

— Сега започни да товариш, а аз ще донеса нещо за пиене.

— Преди да тръгнеш... — знаеше, че щеше да му откаже. — Първо, искам да си наясно, че това, което ще ти кажа, не подлежи на обсъждане.

— Добре, да чуя. Успя да ме заинтригуваш.

— През последните няколко дни получих добри бакшиши и искам да използвам тези пари, за да те заведа на обяд. Видях едно чудесно място предния ден, когато бях в Алкоа.

— Съгласна съм.

Коул примигна от изненада.

— Какво трябва да означава това?

— Какво точно не си разбрал? — усмихна се Холи.

— Мълчаливото примирение, с което прие поканата ми.

— Мълчаливо примирение? — сега бе неин ред да ококори изненадано очи. — Но какъв кънтри певец си ти? Никога не съм чувала някой изпълнител да употребява такива думи.

— Това удар под пояса ли беше, или се опитваш отново да разбереш как си изкарвам прехраната? — очите му потъмняха и изгубиха шеговития си израз.

Холи веднага се разкая за думите си.

— Не исках да кажа нищо лошо. Попитах просто така — когато той не отговори, тя добави: — Съжалявам.

Коул разбираше какво си мисли тя: че се е обидил, защото ѝ бе казал колко малко е ходил на училище. Но той искаше да ѝ стане ясно, че не това бе причината; да я накара да осъзнае, че когато им бе приятно двамата и си прекарваха добре, тя разваляше всичко, отдалечавайки го от себе си, като казваше нещо остро и обидно.

— Холи, престани. Всеки път, когато ме погледнеш, виждаш в мое лице Трой. Аз не съм Трой Мартин, затова не го прави повече, моля те.

— Не е това, Нийл.

— Как ли пък не! Все още си обсебена от него, както и в деня, когато си е тръгнал.

— Тогава защо се радвам, че си отиде? — Холи прикова поглед в очите му.

— Наистина ли?

— Когато си мисля за него, все още усещам в гърлото си буца, която ме задушавя. Продължих да живея с Трой дълго след като

престанах да го обичам, но не разбирах това, докато той не си тръгна. Направо се побърквам като си помисля, че щях да се омъжа за него — тя изтри ръце в джинсите си. — Как мога отново да се доверя на чувствата си?

— Чакаш бебе, за което да мислиш.

— Така е, но не съвсем. Ако наистина мислех само за бебето, веднага трябваше да се махна оттук още в мига, когато разбрах, че съм бременна.

Ненадейно пред очите му изплува образът на Белинда.

— Понякога човек има нужда да вярва, че действителността не е такава, каквата е — Коул говореше колкото на Холи, толкова и на себе си. — Ако имаш късмет, всичко ще мине, преди да направиш нещо, за което след това да съжаляваш.

— Значи не мислиш, че в мен има нещо, което не е наред? Искам да кажа, нещо вродено.

— Вродено? — Коул направи изненадана физиономия. — Що за келнерка си ти?

Холи се разсмя.

— Това харесвам най-много в теб, Чапмън. Връщаш си точно толкова, колкото и получаваш.

— Сега за обяда...

— Преди да кажеш каквото и да било, искам да се споразумеем за нещо.

— По дяволите, Холи, нали каза, че няма да правиш това?

— Това беше преди. Какво ще ти стане, ако ме чуеш?

— Имам ли избор?

— Не — погледът ѝ се оживи. — Няма начин да обядваме в някое прилично място за по-малко от двадесет долара. Ако вместо това дадеш тези пари на мен, ще ти направя най-невероятния обяд, който някога си ял.

Нещо ставаше, само че Коул не бе сигурен какво точно. Опита се да налучка.

— Спомнила си си някоя от рецептите на баба си, нали?

— Толкова ли съм прозрачна?

— Хм, и мен си ме бива.

— Споразумяхме ли се?

— Зависи — не искаше да се дава толкова лесно. — Първо ми кажи какво смяташ да сготвиш.

— Нещо, за което копнея от седмици.

По дяволите, тя печелеше. Как би могъл да ѝ откаже сега?

— Свински пържоли, печени на бавен огън с ябълки и кисело зеле.

Коул почувства как започва да му се гади.

— Ти искаш да направиш това?

— Да. Чудесно е, ще видиш.

По-голямата част от следобеда прекараха със собственика на магазина за преоценени стоки. Дори си установиха начин на работа: Коул сваляше някоя вещ от камиона, собственикът слагаше някаква цена, а Холи се опитваше да го придума да я вдигне. Коул следеше замисленото ѝ изражение, когато тя наум смяташе колко би могла да събере и дали това щеше да ѝ стигне да плати сметката си в болницата.

На тръгване Холи му заяви доста високо, за да може собственикът да я чуе, че съвсем не е получила това, което е очаквала. Но когато се отдалечиха на известно разстояние, тя изпищя радостно.

— Никога не съм предполагала, че мога да взема толкова за онзи боклук! Ти как мислиш?

— Но нали каза...

— Не исках той да си мисли, че е дал повече пари, отколкото е било нужно — отбеляза тя съвсем разумно.

Коул забеляза знака, сочещ в посоката към ресторанта, където смяташе да я заведе, и му хвърли изпълнен с копнеж поглед.

— Стига си се цупил — обади се Холи. — Ще харесаш повече моя обяд, ще видиш.

По-късно за своя изненада откри, че свинските пържоли с ябълки и кисело зеле бяха много вкусни, точно както му бе обещала. Докато разчистваха масата, тя се обърна към него, но очевидно ѝ бе трудно да започне.

— Промених решението си за детското креватче. Можеш да купиш, ако все още искаш. А ако не искаш, недей. Ще те разбере. В крайна сметка няма причина да се обвързваш с нас толкова много, нали?

Тя говореше за детското креватче, което бяха видели преди това в магазина за преоценени стоки.

— Не съм си променил решението, Холи. След като събера парите, ще отида и ще го взема.

— Ще ти ги върна веднага щом мога.

— Защо да не ги избия чрез наема? — бе болезнено да спори с нея за пари.

— Вече ти дължа за два месеца.

— Да не би да си започнала да се тревожиш, че никога няма да си тръгна? — чак сега, когато зададе въпроса, Коул разбра с какво нетърпение очакваше да чуе отговора.

Тя остана замислена за момент.

— Докато ти не се появи, няхах представа колко ми липсва компанията на някой, с когото просто да мога да си поговоря.

След като измиха съдовете, Холи пусна по старото видео на дядо си филма, който Коул бе взел по-рано същия ден. Опита се да настрои цветовете, но не успя.

— Страхувам се, че не може да стане по-добре.

— Мисля, че и така е добре — той потупа възглавничката до себе си, подканяйки я да седне.

Тя се настани до него.

— Значи и ти си далтонист.

— И аз?

— Казах го просто така — усмихна му се мило.

Петнадесет минути, след началото на филма, за който Холи каза, че умираше да види, когато го пуснали преди три години, тя вече спеше дълбоко. Съвсем неволно, по инстинкт, се бе притиснала до Коул. Накрая той внимателно положи главата ѝ в скута си, като сложи на коленете си една от ръчно бродираните възглавници. Отметна косата от челото ѝ, постави ръка на кръста ѝ и продължи да гледа филма. Сигурно щеше да бъде по-добре, ако я бе завел в спалнята ѝ, но му харесваше тихото ѝ присъствие до него. Никога не се бе чувствал толкова хубаво и удобно с жена почти на неговата възраст, но и никога преди не бе имал приятелка. Поне не истинска приятелка, с която да можеш да си поговориш съвсем откровено. За краткото време, което прекараха заедно, Холи знаеше за него повече, отколкото Белинда след цяла година. Само един постоянен, разяждащ страх му пречеше да ѝ каже всичко.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

В петък, докато Холи беше в мотела, Коул отиде в Алкоа, в „Уестърн Юнион Офис“, за да вземе парите, които Ранди бе изпратил чрез Бъди. Като се изключеше цената на креватчето, което бе взел предния ден, Коул разполагаше с 540 долара и малко дребни монети. Той излезе извън сградата, спря се на тротоара и се загледа в надвисналите облаци. Имаше голяма нужда от промяна, но знаеше, че дъждът, който щеше да последва, нямаше да допринесе за това, напротив, влажността щеше да се увеличи още повече.

Никога не се бе чувствал толкова богат, нито пък някога бе имал по-голямо желание да се забавлява. Въпреки че първата седмица в ресторанта не бе много успешна, той имаше чувството, че е спечелил по-голямата част от парите, които носеше в джоба си. Подобно нещо не бе изпитвал от години.

Качи се в камиона и се отправи към най-близкия железарски магазин, за да купи боя за креватчето. Заедно с бялата боя избра и други, най-светлите цветове, които можа да намери. Когато бебето на Холи се събудеше сутрин, Коул искаше то да вижда летящи в облаците балони, свободно реещи се в небето.

Бяха минали три дни, откакто му бе казала, че може да купи креватчето вместо нея. Не бе споменала за това отново и той нарочно я остави да си мисли, че е забравил. Искаше да ѝ даде подаръка, след като го боядиса, за да изглежда креватчето като ново, като че ли предназначено специално за нейното бебе. В други случаи не му бе трудно да пази тайна, но този път едва се сдържаше да ѝ каже.

Два часа по-късно, след като бе спирал на няколко места, Коул зави по алеята към къщата на Холи. Бе едновременно разочарован и доволен, че нея я нямаше. Гореше от нетърпение да я види, но от друга страна пък щеше да е много по-хубаво, ако успееше да нагласи всичко. Искаше му се, когато тя влезе в кухнята, да ахне от изненада.

Той натъпка по-малките пакети в една чанта и я остави на алеята, а отгоре сложи маргаритките, които бе купил от близкия магазин.

Първо се бе спрял на букет от разноцветни рози, но след това се сети, че ще му бъде трудно да обясни как е похарчил повече пари, отколкото би трябвало да има в себе си. Холи можеше да определи цените със светкавична бързина. На два пъти бе ходил да пазарува с нея, и двата пъти тя бе изчислила съвсем точно сметката си още преди да закара количката с продуктите до касиерката.

От гълъбов, цветът на небето стана металносив. Облаците продължаваха да се струпват в големи тъмни маси. Кухнята потъна в полумрак и Коул запали лампата. След това натопи маргаритките в чаша с вода, сложи ги на масата и се зае със закуската. Направи кифлички с боровинки, разбира се, от полуфабрикат, но не можа да намери подходящи формички за печене, затова ги сложи в голямата тава за кейк. След това направи плодова салата. Когато свърши, опакова всичко в найлонови торбички, намери в едно чекмедже цветни ленти, завърза ги на панделки, а в средата сложи по една маргаритка. За миг си спомни лъскавите, безупречно опаковани подаръци, които Белинда носеше след всяко свое пазаруване. В сравнение с тях неговите бяха направо затрогващи с простотата си. С импровизираните панделки и цветята изглеждаше, като че ли нарочно подчертаваше колко скромни и незначителни бяха те. Може би бе по-добре да ѝ даде всичко, без да украсява каквото и да било? Точно, когато се готвеше да махне украсата, дочу ръмженето на двигателя на колата ѝ. Надникна през прозореца и видя как Холи излезе от нея, след това се разкърши и сложи ръце на кръста си.

Коул отвори вратата и застана на прага:

— Трудна сутрин, а?

Усмивката като с магическа пръчица изтри умората от лицето ѝ.

— Имам чувството, че всеки, който снощи нае стая при Арнолд, е водил със себе си половин дузина деца. От единия край на мотела до другия бяха пръснати бисквити и пуканки.

— Значи започваш да придобиваш представа какво те очаква.

— Хич не ми се говори за това.

— След закуска можеш да подремнеш малко.

— Не съм много гладна — отвърна му с извинителен тон.

— Добре — той се опита, макар и твърде неуспешно, да скрие разочарованието си. — Това може да почака.

Достигнала до вратата на кухнята, Холи се закова на място.

— Каква е тази миризма?
Коул застана зад нея.
— Кифлички с боровинки. Е, не точно кифлички, защото ги сложих във форма за кейк, но е все същото.
Тя се обърна и го погледна през рамо.
— Ти си ги изпекъл?
— Казах ти, че мога да готвя.
— Да готвиш да, но не и да печеш. Има разлика.
— Не беше кой знае какво. Отворих една кутия с полуфабрикат и следвах инструкциите.
— Кога ще ядем?
Той лекичко я побутна в кухнята.
— Мислех, че не си гладна.
— Промених решението си.
— В хладилника има плодова салата. Можеш да започнеш с нея.
— Ще почакам да станат кифличките.
— Трябва да хапнеш първо плодова салата.
— И защо?
— Според онази книга за бебетата, която си оставила на дивана, не се храниш правилно. Таблиците показват, че трябва да ядеш повече плодове и зеленчуци и по-малко месо.
— Изобщо не го вярвам. Какво те кара...
Той сложи ръце на раменете ѝ и я поведе към масата.
— Запази си енергията за по-късно. Чувствам се чудесно и не искам да губя сили в спорове с теб.
— Нийл, трябва да си поговорим за това. Още в началото ти казах, че аз... — Холи така и не довърши изречението си, защото погледът ѝ попадна върху пакетите на масата. — Какво е това?
— Не е нещо специално — започна Коул, като се стараяше да не издаде вълнението си. — Просто взех някои неща, когато излязох тази сутрин.
— Наистина ли тези неща са за мен? Кажете ми, преди да съм се превърнала в истинска глупачка. Наистина ли?
— А за кого другото?
— Но защо?
Въпросът ѝ го обърка.

— Тук няма нищо сложно, Холи. Ти направи толкова много за мен, прибра ме в дома си и всичко останало, затова исках на свой ред да направя нещо за теб.

— И няма никаква друга причина? — тя, изглежда, си отдъхна.

— Каква друга причина би трябвало да има?

— Никаква, предполагам — Холи направи жест като да се защити, ръката ѝ легна на корема. — Чувствам се като истинска глупачка. Понякога забравям.

— Забравяш какво?

— Че съм бременна — отвърна тя, а по страните ѝ изби червенина.

Коул бръкна в един от шкафовете и извади един голям тиган.

— Не мога да си представя, че такова нещо изобщо би могло да се забрави.

— Напоследък трябва да мисля за много неща.

— Има ли нещо, за което мога да ти помогна? — той отвори хладилника и извади яйцата.

Холи се намръщи.

— Трябва да спреш с това, Нийл. Ти ми харесваш и аз не искам да наранявам чувствата ти, но ти не си длъжен да носиш отговорност за мен, пък и аз не искам. Трябва да решиш собствените си проблеми. Господ ми е свидетел, имаш си достатъчно.

Коул сложи яйцата на масата и седна точно срещу нея.

— Ние сме приятели, забрави ли?

— Моля те, опитай се да разбереш. Аз трябва да мисля първо за себе си и за бебето. Не мога да си позволя да се привържа повече към теб. Приятелството, за което говориш, отнема време и енергия, с които не разполагам. Не искам да ми липсваш, когато си тръгнеш.

Коул се облегна на стола си и впи поглед в Холи. Тя искаше да го накара да повярва, че за нея той е скитник, непознат, който за момента е полезен, нищо повече. В това нямаше съмнение. Но какво беше тя за него?

— Мисля, че разбирам какво става — продължи тя. — Толкова отдавна не бях срещала човек като теб, че отначало не можах да го забележа. Баба ми разделяше хората, които познаваше, на такива, които дават, и такива, които вземат. Вярваше, че за да бъдеш щастлив,

трябва да намериш някой, който е твоя противоположност, или да притежава в себе си качествата и на двата типа.

Коул скръсти ръце на гърдите си, настани се по-удобно на стола и протегна краката си напред.

— Трудно е да живееш с някой, който притежава твърде много, от което и да е от двете качества, но ако двама човека от един тип се съберат да живеят заедно, сигурно ще се подлудят един друг.

Коул я изчака да продължи, но тя не го направи и той добави:

— Ако се опитваш да ми кажеш нещо, просто не те разбрах.

— Сега разбирам, че не си похарчил парите си за мен поради някакви скрити мотиви, направил си го, защото си просто такъв — човек, който обича да дава. Имаш нужда да се грижиш за някого, да му помагаш.

Коул промени позата си, като пъкна ръце в джобовете си.

— Чакай да видя дали правилно съм те разбрал. Ако съм човек, който обича да дава, както ти казваш, от това следва, че за да бъда щастлив, трябва да живея с някой, който обича да получава.

— Точно така — кимна Холи.

— Значи, както аз виждам нещата, ти трябва да си изненадана и щастлива от подаръците, които ти направих и да не превръщаш един прост жест на благодарност в нещо по-сложно.

Тя се пресегна през масата и се опита да хване ръката му.

— Сега пък си ми сърдит.

Той се отдръпна. Поради някаква неясна причина не искаше между тях да се установява някаква близост. Бавно стана от стола си.

— Не съм ти сърдит.

— Тогава защо реагираш по този начин?

Коул взе една хавлиена кърпа и извади тавата от фурната.

— Все още не си ми обяснила защо си помисли, че ти се подигравам.

— Почувствах се глупаво, разбираш ли? Изведнъж ми се разтрепериха коленете. За миг забравих, че съм бременна и, че няма нормален мъж, който би се заинтересувал от мен.

— Искаш ли да върна подаръците?

На устните ѝ отново се появи усмивка.

— Не.

— Тогава или ги отвори сега, или ги махни от масата, за да можем да ядем — думите му бяха резки, тонът му също.

— Трябва ли да приема, че и цветята са за мен?

— Не, за мен са. Винаги съм бил много пристрастен към маргаритки.

— Лъжец — Холи махна панделката от първата чантичка и погледна вътре. — Какво има тук?

— Не си спомням — не искаше тя да разбере колко много желаше да ѝ харесат подаръците му.

Холи измъкна от чантичката увит в хартия пакет и го сложи на коленете си. Затаи дъх, когато видя какво имаше вътре.

— О! Толкова е красива! — тя нежно притисна до бузата си меката бебешка пижамка.

— Продавачката каза, че бялото не е много практично, но този цвят ми хареса най-много. Ако искаш, можеш да я върнеш и да си вземеш някой друг цвят.

— Не, точно това ще носи мъничкият, когато се върнем от болницата — заяви Холи.

— Не си ми казвала, че очакваш момче.

— Не знам със сигурност, но не ми харесва през цялото време постоянно да мисля за него като за „то“ или „бебето“.

— И кога ще разбереш?

— Не и преди да се роди. Няма да ходя на тест с ултразвук.

— В книгата пише, че това е съвсем безвреден тест.

— Но няма нужда да го правя. Според моя лекар бременността ми протича нормално — тя сгъна пижамката и отново я пхна в торбичката. — Освен това тестът струва пари, които мога да използвам за нещо друго.

— Ами ако аз платя за теста? — каквито и да бяха отношенията им, Коул не можеше да гледа спокойно как тя пести от неща, засягащи нейното здраве и това на детето ѝ. — И не ми излизай с онези приказки за това, че съм от типове, които обичат да дават и не си мисли, че се опитвам да се меся в живота ти.

— Не смятам да се тревожа повече за това. Дори ако сега те привличам по някакъв начин, само след месец нещата ще се променят.

— Защо един месец трябва да има толкова голямо значение?

— Тогава вече ще бъда дебела и грозна. Сигурна съм, че ще се отвориш от мен дотолкова, че няма да имаш търпение да излезеш и да се захванеш с нещо друго — Холи посегна към втория пакет. — Оценявам жеста ти, Нийл. Ако все пак нещо се случи и докторът ми препоръча да го направя, ако все още си тук, мога да приема предложението ти.

Опита се да си я представи с нараснал корем, издуващ роклята ѝ. Нямаше значение колко голяма щеше да стане, тя пак щеше да си бъде Холи, а не гротескното безформено същество, в което се опитваше да го убеди, че ще се превърне.

Холи извади маргаритката от панделката и я постави в чашата с вода при другите.

— Знам, че искаш да ми помогнеш, но не мислиш практично. След месец туристическият сезон вече ще е отминал; собствениците тук съкращават работни места, а не наемат нови хора. Когато тръгнеш отново на път, ще имаш нужда от всеки долар, който си спечелил.

— Отвори си подаръка — чувстваше се много неловко да обсъжда бъдещето с нея.

— Не трябваше да правиш това, Нийл.

— Стига, Холи! Вече говорихме по този въпрос.

Тя отвърза панделката и я остави настрана.

— Не съм свикнала с такива неща.

— Всичко, което трябва да направиш, е да отвориш торбичката, да надникнеш вътре, да възкликнеш изненадано и да кажеш, че подаръкът ти харесва, какъвто и да е той.

Когато видя какво ѝ е купил, Холи избухна в смях. В плика имаше светлорозова тениска, а отпред с големи букви бе написано: „Чакам дете“.

— Сега вече няма да се притесняваш, че хората ще си мислят, че дебелееш — заяви Коул.

Тя се облегна назад и впи поглед в тавана, като продължаваше да се усмихва.

— Идеята ти е чудесна, Нийл. Но, имайки предвид, че правя всичко, което ми е по силите, за да скрия от всички своята бременност, надявам се, разбираш, че не мога да я нося.

— Никой не знае, така ли? Дори Арнолд и Лерой?

— Те са последните, които бих искала да научат. Достатъчно дълго работя при тях и ги познавам. И двамата са много консервативни и с много остарели разбирания и няма да допуснат бременна жена да работи за тях. Ще извадя истински късмет, ако не ми намалят работните часове наполовина, когато разберат.

— Няма ли закони в такива случаи?

— Хайде, Нийл, погледни реално на нещата. Какво трябва да направя, да ги съдя ли? Нима това ще ми донесе добро, особено сега, когато имам такава нужда от пари.

— Тогава явно това не е най-подходящият подарък за теб.

— Може и така да е. Поне засега. Но няма да мога вечно да се крия зад широки ризи.

— Хайде да ядем — предложи той, нетърпелив да свършат с това.

— Провалих ти изненадата, нали, Нийл? — рече тихо тя. — Разбирам как се чувстваш. Съжалявам.

— Всичко е наред.

— Не съм свикнала някой да прави хубави неща за мен. Знам, че това е доста неубедително извинение, но е единственото, с което разполагам.

— Предполагам, че ще трябва да го направя още няколко пъти, докато привикнеш.

Не искаше да се обвързва толкова с нея, но не знаеше как да го предотврати. Той бе вече част от живота ѝ.

— Внимавай, Нийл. Имам чувството, че много бързо мога да привикна на такова отношение. В един момент можеш да се окажеш с твърде разглезена, дебела жена, увиснала на врата ти.

— Мисля, че ще го преживея.

Коул отрязва едно парче от сладкиша с боровинки и го сложи в чинията ѝ.

— Това означава ли, че не трябва първо да ям плодова салата?

— Не, това просто означава, че се опитвам да намеря начин да те накарам да млъкнеш, за да можеш да ядеш.

Тя отвори уста да му отвърне, но вместо това застина неподвижно и сложи ръка на корема си.

— Какво има?

— Не съм сигурна.

— Боли ли те нещо?

— Не. Почувствах как нещо в мен едва забележимо трепна, като пърхане на пеперуда — тя примигна изненадано. — О, Боже, мислиш ли, че е бебето?

— Никога преди ли не си чувствала подобно нещо?

Тя поклати глава отрицателно. Леко погали с ръка мястото, където за пръв път бе почувствала движението на детето си. На устните ѝ се появи загадъчна усмивка, а когато вдигна поглед към Коул, очите ѝ радостно блестяха.

— Ето пак.

— Същото ли беше?

Почувства се изолиран и ненужен, както когато бе на дванадесет години. Тогава, връщайки се от едно родео в Тексас, бе открил, че Ранди си е намерил нов най-добър приятел.

— Ела тук! — Холи му направи знак да се приближи. — Сам можеш да го почувстваш.

Той се отдръпна, без да разбира защо.

— Така пише и в книгата ти. Движиш се точно в определените граници. Около четири месеца е времето, когато бебето е достатъчно голямо, за да се усетят движенията му.

— Вече спря.

— Според книгата, ще започнеш да чувстваш... — Коул не довърши.

— Какво? — настоя тя.

— Не искам да ти досаждам повече.

— Много умно, господин Чапмън.

— И как по друг начин да те накарам да прочетеш проклетата книга?

Тъй като не искаше да разваля настроението ѝ, той реши да не приготвя яйцата, набоде една ягода с вилицата си, пресегна се през масата и ѝ я подаде.

— Наистина не си падам много по...

— Не ме интересува. Това е полезно за теб.

Холи се приведе напред и му позволи да сложи ягодата в устата ѝ.

— Един ден бих искала да се срещна с по-малкия ти брат и да го попитам дали и с него си се отнасял по същия начин — тя примъкна

стола си по-близо до масата и взе своята вилица. — Ако е така, сигурно си подлудил бедното дете.

— Той се справи съвсем добре.

Бе налучкала болното му място — като юноша Ранди не преставаше да му го натяква и все още го болеше.

Огромна назъбена светкавица разцепи небето надве, миг след това гърмът разтърси къщата и прозорците затрепераха. Силен порив на вятъра разклати зловещо клоните на дърветата, които започнаха да се удрят в бялата дървена къща, и вдигна огромен облак прах в двора.

— Още малко и бурята ще се разрази с пълна сила — каза тихо Холи.

Коул изпита истинско облекчение и благодарност, че тя не продължи да го разпитва за Ранди.

— Колко време ще трае?

— Два дни. Поне такава беше прогнозата по радиото.

— Щях да боядисвам външните первази, но, както изглежда, това ще трябва да почака.

— Ако възнамеряваш да използваш боята от гаража, първо я провери. Мисля, че е купувана преди много време и сигурно няма да свърши работа.

— Значи дядо ти просто ти остави къщата?

— Да, но не е уреждал официално документите. Никой от двама ни не разполагаше с пари за това.

— Но можеш да останеш тук колкото искаш?

— Докато къщата се срути съвсем.

Коул започна да преследва с вилицата си едно гроздово зърно по дъното на купата си, мислейки си колко различни бяха двамата с Холи и все пак имаха много общо помежду си.

— Как мислиш, колко време още ще трябва да работиш, за да си платиш разносните за болницата и бебето?

— Малко след Коледа.

— А кога трябва да родиш?

— Около първи януари.

— И се надяваш да запазиш това в тайна дотогава?

— Не за това ме питаше, нали?

— Колко пари ще ти трябват?

Тя събра съдовете и се изправи.

— Какво общо имаш ти с финансовото ми положение?

— Просто съм любопитен.

— Това си е мой проблем и аз сама ще се погрижа за него.

— Защо си така дяволски упорита по този въпрос?

Знаеше, че няма никакво право да я притиска така, но не можеше да остане безучастен. Тя му бе станала твърде скъпа, а той едва бе започнал да осъзнава този факт.

— Защо се интересуваш? — Холи се обърна рязко към него. — Това си е моето бебе и моят живот, и нито едно от тях не те засяга.

Коул вдигна примирително ръце. Само преди минута се хранеха в пълно разбирателство. Какво, по дяволите, ставаше?

— Прощавай, Холи. Нямах представа, че моята загриженост ще те засегне толкова много.

Тя сложи съдовете в мивката и се обърна към него.

— Знаех от самото начало, че е грешка да ти позволя да останеш тук.

Думите ѝ само добавиха масло в огъня. Раздразнението му се превърна в гняв.

— Откога ми „позволяваш“ да остана тук? Мислех, че си плащам за тази привилегия.

Дълго време Холи остана замислена.

— Не ми е присъщо да приемам някой да прави нещо за мен. Не искам да се чувствам задължена.

— Някой? Откога станах „някой“, Холи? Смятах, че минахме тази фаза и сме приятели.

— И как сега да изградя специални правила за теб и за никой друг?

— Това трябва сама да решиш.

— Понякога си твърдоглав като магаре, Нийл Чапмън.

— Виж само кой ми го казва!

Но какво ставаше с тях? За какво спореха толкова ожесточено? И защо?

— Имам намерение да се махна за известно време.

— Имаш среща, така ли? Обзалагам се, че те очакват с нетърпение! — отвърна му злъчно тя.

— Не виждам какво те засяга това.

— Прав си. Не ме засяга. И защо ли? — Холи пъхна в колана си една хавлиена кърпа за подсушаване на съдове. — Никога не трябваше да идвам при теб в болницата.

— Вече и аз започвам да си мисля същото. Щеше да бъде по-добре и за двамата.

Тя се втренчи в него с безсилна ярост, след това демонстративно му обърна гръб и пусна водата в мивката. Разярен, Коул излетя от кухнята, премина като вихър през коридора и излезе на предната веранда, като шумно тръшна вратата след себе си.

Спря се на стъпалата, облегна се на едната колона и зарея неவிждащ поглед в далечината. Сърцето му биеше до пръсване, пое си дълбоко дъх и бавно издиша. Нямаше никакво право да ѝ се сърди, но просто бе престанал да разсъждава разумно. Мислеше, че е преодолял импулса си да проявява прекалена загриженост към хората, но очевидно навиците от детството не се изкореняват лесно. Тя не го познаваше достатъчно, не разбираше намеренията му и мислеше, че той се опитва да ѝ се налага. Което, трябваше да си признае, не беше далеч от истината, и това бе твърде смущаващо. Господи, наистина ли бе казал на Франк, че ще се върне чак след шест месеца? Може би баща му бе прав, че трябва да се прегледа при психоаналитик.

Е, всичко свърши. Веднага след като Холи тръгне на работа следобед, ще се обади в офиса и ще накара Денис — при условие че все още е секретарка на Франк — да уреди един самолет да го чака в Ноксвил. Следващия път, когато тръгне на път, ще бъде в автобус за половин милион долара, а не в повреден камион.

Идеята все повече му харесваше.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Не след дълго Холи свърши работата си в кухнята. Вече изпитваше остро чувство на вина за глупавия си спор с Нийл. Бе смутена от факта защо се случи така. Изглежда, като че ли искаше да го накаже за това, че бе мил с нея, като че ли част от нея искаше да го отблъсне. Представи си, че вече го няма и почувства в себе си ужасна празнина. Бе направила точно това, което си бе обещала никога да не прави, докато не се стабилизира емоционално. Най-лошото от всичко бе, че за по-малко от три седмици Нийл бе станал дотолкова част от живота ѝ, че щеше ужасно да ѝ липсва.

Холи сгъна кърпата и я преметна върху дръжката на фурната. Не можеше да му обясни, чувствата ѝ бяха толкова сложни и объркани, но можеше да му се извини, което той напълно заслужаваше. Намери го седнал на люлката на предната веранда, опрял лакти на коленете си и обхванал глава между дланите си.

— Имаш ли нещо против да седна при теб?

Коул вдигна поглед.

— Можеш да правиш каквото искаш, това си е твоята къща.

— Искам само да ти се извиня, след това ще те оставя сам.

— Не е необходимо.

— Кое? Да ти кажа, че съжалявам, или да те оставя сам?

— И двете.

Тя седна на стъпалото пред него и обгърна раменете си с ръце. Зад нея скупчилите се облаци започнаха да се освобождават от товара си. Дъждът се сипеше на ритмични, шумни талази, образувайки прозрачна пелена, и накрая се превръщаше в локви и вадички. Стряхата я пазеше от проливния дъжд, само от време на време някоя сребърна капка падаше в косите ѝ.

— В онази книга, която четеш, има ли нещо за това, че бременните жени са много податливи на мрачни настроения? Много ми се ще да имам някакво приемливо извинение за това, което направих.

— Ако наистина има нещо по този въпрос, явно съм го пропуснал.

Тя не отвърна нищо. Между тях увисна тягостно мълчание и Холи почувства как пропастта между нея и Нийл се увеличава с всяка измината минута и явно нямаше да се затвори така лесно, както бе предположила. Едно просто „съжалявам“, независимо колко искрено бе, нямаше да е достатъчно. Беше толкова вгълбена в собствените си чувства, че не бе забелязала колко уязвим бе Нийл, когато направи опит да се сближи с нея. Живеейки сама през тези два и половина месеца само в компания със собствените си мисли, тя несъзнателно бе обръщала внимание на това, което не бе наред в живота ѝ, а не на положителните страни. Изглеждаше, като че ли обсебена от безумната идея, че ще бъде наказана по някакъв начин, ако си позволи да се усмихне, да се засмее, или да изпита удоволствието от споделен с близък приятел радостен момент. Може би дълбоко в себе си все още чуваше гласа на пастора, който всяко лято идваше в града и говореше за цената, която Бог ще накара грешниците да платят за своите грехове. Струваше ѝ се, че ако не плати тази цена сега, ще бъде принудена да го направи, след като бебето се роди. А това, което я ужасяваше най-много и не ѝ даваше да заспи по цели нощи, бе мисълта, че може би детето ѝ ще трябва да плати за нейните грехове.

Нийл понечи да се изправи.

— Не си отивай — помоли плахо тя.

— Съжалявам. Помислих, че си свършила — той отново седна и се облегна назад.

— Колкото и да ми се иска да хвърля вината върху хормоните си, не мога да го направя. Не затова започнах да споря с теб — очевидно не ѝ беше лесно да направи това признание, но тя му го дължеше. — Бях страшно ядосана.

— Защо? С какво го заслужих?

Не можеше да си позволи да се разколебае. Ако го направеше, щеше да промени решението си и да му каже всичко.

— Справях се много добре преди ти да дойдеш — започна бързо тя. — Бях убедена, че ми харесва да живея сама, че нямам нужда от никого, дори от приятел. След това се появи ти и аз вече не можех да се преструвам. Няма и месец, откакто си тук, а аз вече не мога да си

представя как ще живея, когато си тръгнеш — погледна го косо. — Много глупаво, нали?

Един вътрешен глас ѝ подсказваше, че не бива да продължава по-нататък, но Холи вече не можеше да спре.

— Но това не е най-лошото. През цялото време си мислех, че съм смела, но не съм. Направо умирам от ужас. Изобщо не знам какво да правя с бебето. Сега изведнъж започват да ми минават разни мисли, че ако наистина обичам това бебе, трябва да го дам за осиновяване. Но не мога да направя това, Нийл. Сърцето ми се къса дори само при мисълта за това.

Очакваше, че той ще е развълнуван от изповедта ѝ, но когато го погледна, по лицето му не можеше да се прочете нищо.

— Няма ли някое място, където можеш да отидеш, където биха могли да ти помогнат?

— Не трябваше да се нахвърлям така върху теб — тя се изправи и изтупа джинсите си. Въздухът ухаеше приятно, беше чист и свеж и Холи вдиша с пълни гърди. — Не беше честно. Съжалявам. Обещавам, че това няма да се повтори — *само не ме напускай!*

Трябваше веднага да си тръгне, преди да се е проявила като пълна глупачка и да изрече думите на глас. Нийл се пресегна и хвана ръката ѝ.

— Знам какво е да си самотен, Холи.

— Не ти казах през какво съм преминала, защото не исках да ме съжаляваш.

Не можеше да понесе мисълта, че той я вижда като някакво малко безпомощно същество, което ще се огъне и при най-слабия порив на вятъра.

— Бог ми е свидетел, че никога не бих направил това — той я взе в прегръдките си като малко дете, което трябва да бъде успокоено.

Холи потисна импулса си да избяга, вместо това остана неподвижна. Не се помъчи да се измъкне, но и не отвърна на прегръдката му.

— Мисля, че ще е по-добре да се прибера вътре. Малко съм уморена и смятам да си легна.

Нийл премести ръцете си по-нагоре и обхвана лицето ѝ в шепи. Дълго време се взира в очите ѝ, казвайки ѝ без думи, че я разбира. Неочаквано той я целуна, докосвайки леко челото ѝ с устни. Когато я

пусна, Холи бе разтърсена до дъното на душата си. Остана така, с отметната леко назад глава и очи, приковани в неговите, като че бе видяла нещо, което не можеше да си обясни. В този момент в съзнанието ѝ имаше място само за една мисъл — нуждата ѝ да бъде свързана с някого, независимо за колко кратко, бе по-силна от всичките ѝ предишни аргументи. Отчаяно искаше този момент никога да не свършва. Сърцето ѝ плачеше за още една целувка.

В погледа му изведнъж просветна разбиране, после за миг премина сянка на колебание. Бавно сведе глава. Холи почувства първо горещия му дъх, от който коленете ѝ се подкосиха, после лекото докосване на брадата му. Устните им се докоснаха леко, нежно, едва забележимо, като откъснат есенен лист, който бавно пада на земята. Нийл застина в очакване. Холи сдържа дъха си, страхувайки се да помръдне или да издаде някакъв звук, за да не развали магията на този вълшебен миг. Инстинктивно усетил жаждата ѝ, той отново я целуна. Този път разтвори леко устни, подканящи и едновременно с това даващи хиляди обещания. Холи усети вкус на боровинки, пъпеш и кафе. Колко хубаво бе да сподели закуската си с него. И колко самотна щеше да се чувства в малката си кухничка, когато той си тръгнеше.

Целувката му стана по-дълбока. Нийл обгърна талията ѝ и я притегли по-близо до себе си. Холи се притисна към силния му гръден кош, а гърдите ѝ, набъбнали от бременността, се събудиха за нов живот под ласките му. Вътре в нея изригна цял вулкан от чувства заедно с една мъчителна неудовлетвореност.

Мили Боже, какво правеше? Как можа да позволи това да се случи? Тя се отдръпна и зарови лице в рамото му.

— Това е безумие. Съжалявам, Нийл. Вината е моя. Никога не трябваше...

— Помислих си... няма значение. Не е важно.

Холи само можеше да гадае какво бе искал да ѝ каже.

— Трябва да влезеш вътре, Холи. Късно е.

— Вече не се чувствам изморена.

— Тогава ще вляза аз. Имам нужда от малко време да помисля.

Сърцето ѝ прескочи няколко удара. Не бе казал направо, че иска да остане сам, но по-ясно не можеше и да бъде. Беше го изплашила, беше го отблъснала от себе си със своята отчаяна нужда от него. Не

можеше да го вини. Кой нормален мъж щеше да се забърка с бременна жена? Тя се отдръпна от него и се насили да се усмихне.

— Сигурно отново проклетите хормони си казват думата. Просто не ме оставят на мира.

— Дай им още два месеца.

— Остани тук — каза тя. — Аз ще вляза вътре — мислено се поздрави колко овладян бе гласът ѝ. — Вероятно ще се опитам да подремна.

— Искаш ли да те събудя?

Щеше да бъде наистина по-лесно и по-удобно, ако я събудеше, но Холи не искаше той да се чувства задължен да стои вкъщи само заради нея.

— Аз ще се погрижа за това. Все пак благодаря.

Тъй като не можеше да измисли какво друго да каже, Холи влезе вътре. Облегна се тежко на дъбовата врата, която ги разделяше. Защо не го бе срещнала шест месеца по-рано, или дори шест месеца по-късно, когато вече щеше да е родила детето? Отново не бе улучила подходящия момент. Когато бе в гимназията, се съгласи да отиде на бала с един стар свой приятел пет минути преди момчето, за което отчаяно се бе молила да я покани, най-накрая го направи. Преди пет години, само месец след като се бе преместила в Ашвил, поради някаква незнайна причина отиде да си вземе душ, преди да си легне. Обикновено правеше това сутрин, но този път промени намерението си. Тъкмо си оправяше леглото, когато забеляза, че лампичката на телефонния секретар свети. От местното радио ѝ съобщиха, че току-що бе пропуснала награда от седем хиляди долара. И ако беше преброила противозачатъчните хапчета преди, а не след като се бяха любили с Трой за последен път, щеше да види, че ѝ бяха останали твърде много и сега нямаше да бъде бременна.

И тогава нямаше да се върне в Меривил.

И нямаше да срещне Нийл Чапмън.

Тази вечер Коул пристигна в ресторанта един час по-рано. Когато Холи тръгна на работа, той бе останал в стаята си. Тя не му каза довиждане, нито пък му остави бележка, което не бе за чудене, имайки предвид колко бе настоявал да остане сам. Не можеше да откъсне

мислите си от това, което се бе случило между тях, и как бе свършило всичко. Искаше му се да поговори с нея, да се увери, че е разбрала защо пожела да остане сам, и че не бе имал намерение да я отблъсне, когато ѝ каза, че има нужда от време, за да размисли.

Потърси я в главното помещение, но не я намери. Секунда покъсно тя излезе от кухнята, понесла куп чинии в двете си ръце. Коул седна на една маса встрани и зачака тя да се освободи поне за малко, но Холи или беше много заета, или нарочно го отбягваше.

За да убие времето, той взе един вестник и автоматично обърна на занимателната страница. Неочаквано го заля вълна от удоволствие, когато прочете, че „Силвър Лайнингс“ са номер едно в топ класациите за кънтри и поп музика. Старите навици и амбиции умираха трудно. Следващата половин страница бе заета от статия за последния им албум. Коул хвърли бърз поглед на първата колона. Там се споменаваше името на брат му. Обикновено цитираха Франк или Джанет, или „информиран източник в Уебстър Ентърпрайзис“, когато ставаше дума за интервютата, неизменно съпътстващи излизането на някой албум. Статията завършваше със споменаване за шестмесечното отсъствие на Коул Уебстър. Изказването бе направил Ранди.

„Запитан от няколко критици дали брат му се е оттеглил за известно време поради страх от провал на последния му албум, Ранди Уебстър отвърна следното: Единственият провал, от който се страхува Коул, е да не изгуби почитателите си. Но каквото има да се каже по този въпрос, те го казват с факта, когато без колебание изваждат портфейлите си, за да се сдобият с албума. Вече две седмици поред този е най-търсеният и купуван албум в цялата страна.“

Коул бе изненадан от факта, че го защитаваше именно брат му. През целия си живот Ранди бе стоял в сянка, докато славата получаваше Коул. Няколкото пъти, когато Ранди бе интервюиран, бе с цел да даде някакъв колорит или допълнителна информация за статия, отнасяща се за Коул. Този път беше по-различно. Темата наистина бе Коул Уебстър, но статията бе изцяло заслуга на Ранди. Испита гордост

заради брат си, но в същото време бе озадачен. По-младият Уебстър се бе показал в нова светлина. Този Ранди му бе съвсем непознат.

Тъкмо се канеше да отгърне на другата страница, нещо привлече вниманието му. Някъде по средата между светските клюки се мъдреше името на Трой Мартин, напечатано с големи букви. Беше съвсем кратка бележка, съобщаваща за появяването на Мартин на един благотворителен концерт. Около името му напоследък бе започнал да се вдига шум, но това наистина беше без значение. Трой Мартин не се бе издигнал кой знае колко — можеше много лесно да се провали и името му да изчезне от света на кънтри музиката дори по-бързо, отколкото се бе появило. Никога нямаше да си признае открито, но Коул изпита непреодолимо желание да му подложи динена кора. Имаше чувството обаче, че усилията му ще се окажат излишни: и без негова помощ Трой Мартин щеше да се провали.

Коул върна вестника на мястото му и автоматично погледна часовника на касовия апарат. Трябваше да започне след десет минути. Забеляза Холи да се отправя отново към кухнята, стана и бързо ѝ прегради пътя.

— Имам поръчка, Нийл — запротестира тя.

— Поръчката може да почака.

Холи направи движение встрани, за да го заобиколи.

— Не, не може. Хората вече чакаха достатъчно дълго.

— Искам да ми отделиш само минутка — той я хвана за ръка и я поведе към коридора, водещ към задния вход. — Ето.

Коул бръкна в джоба на ризата си и извади един доста поомачкан и увехнал жълт карамфил.

Холи погледна изненадано цветето, после него.

— Какво е това?

— Искам да свикнеш да ти правя подаръци.

— Това означава ли, че оставаш? — попита плахо тя.

— Да, докато ме изхвърлиш.

— Помислих си, че може би аз...

— Какво? Че си ме изплашила?

Тя взе карамфила от ръцете му и го затъкна в илика на униформата си.

— Да. Нещо такова.

— Не знам какво се случи днес между нас, Холи, и дали означава нещо — той протегна ръка да я докосне, но тя инстинктивно отстъпи крачка назад. — Но имам намерение да остана известно време, за да разбера.

Холи увеличи още повече разстоянието между тях. Обхваната от ярост, изстреля думите право в лицето му.

— За известно време? Значи за теб това е един вид игра? Това ли представлявам за теб, тихо пристанище, място, където да намериш подслон и да се преструваш, че съм част от нещо, което ти липсва, когато си на път? И когато ти омръзне, просто си събираш нещата и се махаш, така ли?

— Искрено ли вярваш, че постъпвам точно така?

Отново го бе направила! Започна да го напада несправедливо точно когато си мислеше, че всичко между тях започва да върви добре.

— И защо да не си го помисля? Ти си пътуващ музикант.

Холи изведнъж спря. Чувствайки, че тонът ѝ бе станал обвинителен, тя добави малко по-спокойно:

— Не че в това има нещо лошо. Вярвам в мечтите и в хората, които мечтаят, но там, закъдето си тръгнал, няма място за мен. Веднъж вече бях изоставена. Нямам намерение да позволя това да се случи отново.

— Какво трябва да направя, за да престанеш да виждаш Трой Мартин всеки път, когато ме погледнеш?

— Изобщо нямаше да водим този разговор, ако днес не ме бе сварил в лошо настроение — сега тя му говореше с тон, с който учител порицава непослушен ученик. — Много си добър за слушател, Нийл, но нямах право така да ти стоварвам проблемите си. Обещавам ти, че това няма да се случи отново.

— Значи така, а? Може да се навъртам наоколо и да ти помагам, но не съм достоен да получа поне малко доверие?

— По дяволите, говориш така, като че ли това е въпрос на избор! — гласът ѝ се пречупи и тя млъкна за малко. — Не мога да си позволя да разчитам на теб, Нийл. Ако ставаше дума само за мен, щях да поема този риск — тя прокара уморено ръка през лицето си и хвърли нетърпелив поглед към главното помещение. — Но не е така.

Последните думи Холи прошепна съвсем тихо.

— Значи казваш, че мога да остана, да ти плащам малък наем, да ти поправам различни неща в къщата и да бъда твой приятел, когато и ако ти решиш, че е уместно? — двамата като че ли бяха унесени в някакъв странен танц — една стъпка напред, три назад. — Е, Холи, аз пък ще ти кажа, че така няма да стане. Няма да ти позволя да ме държиш на разстояние. Това, което се случи между нас този ден, не бе защото ти се самосъжаляваше, или защото започна да вали. Стучи се, защото изпитваме чувства един към друг. Не можеш да го отречеш.

Холи вдигна предизвикателно брадичка.

— Не смей да говориш за нещо, което всъщност не изпитваш, само защото си мислиш, че така ще получиш това, което искаш.

— Така ли постъпи Трой? — трябваше да внимава какво говори, тъй като тази тема бе особено болезнена за нея. — Трябва да поговорим, Холи, за много неща. И ще го направим по време на много закуски, които ще изядем заедно, по време на други бури или красиви залези.

— Мама винаги ме предупреждаваше да се пазя от поети като теб.

Коул се усмихна, доволен, че бе престанала да се нахвърля върху него.

— И какво ти казваше?

— Такъв мъж или ще разбие сърцето ми напълно, или ще го накара да кърви болезнено.

— Като че ли и майка ти е била поетеса.

— Да, така е. Знаеше какво говори.

— Не мога да ти обещавам, че никога няма да ти причиня болка. Има твърде много неща в живота ми, които не са под мой контрол.

Тя не попита какво има предвид. Вместо това рече:

— Може би не трябва да ти го казвам, но от плодовата салата, която ме накара да изям тази сутрин, се чувствам съвсем добре. Не ми се наложи да я изхвърлям в тоалетната.

Думите ѝ го смутиха, но в този момент Коул разбра, че по свой собствен начин тя го допускаше отново в живота си.

— Това вероятно е резултат от напредналата ти бременност, но не отричам, че ми е много приятно да го чуя.

— Виждам, че си чел доста.

— Просто свърших първата част от книгата. Уверявам те, че там има твърде интересни неща, Холи. Нямам нищо против да ти ги кажа, но може да забравя нещо важно.

— Какво те кара да мислиш, че вече не съм ги прочела и сама?

— Ако наистина си го направила, пропуснала си доста неща. Навсякъде в книгата има неотлепени страници.

— Добре, добре, не съм я чела — призна си тя, надигна се на пръсти и го целуна по бузата. — Приятели ли сме?

Той дълго я гледа в очите, после бавно се наведе и ѝ върна целувката.

— Точно така. Приятели.

Когато я пусна, пръстите ѝ леко докоснаха устните му.

— Изобщо нямаш представа какво правиш.

— Защо?

Точно тогава в коридора се появи висока руса жена, облечена в келнерска униформа.

— Искаш ли да занеса поръчката на номер шест вместо теб, Холи?

— Не, тръгвам веднага — отвърна ѝ тя, после се обърна към Коул. — После ще поговорим.

След това си тръгна. Изведнъж се обърна и го възнагради с най-сияйната си усмивка.

— Щях да забравя — благодаря ти за цветето.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Ранди премина през стъклените врати и влезе в административния отдел на „Уебстър Ентърпрайзис“. Откакто Коул замина, много неща се бяха променили, някои от тях за добро, и Ранди все още не можеше да се начуди на всичко, което се бе случило за толкова кратко време. Денис все още беше секретарка на баща му, но в приемната бяха назначили нова жена. Счетоводният отдел се бе преместил в стария кабинет на Джанет, а тя се бе настанила в по-голяма стая с огромни прозорци, които гледаха на запад към Тихия океан. Младият и ентузиазирани екип, който се грижеше за кореспонденцията на Коул и особено за писмата му от почитатели, за които пълнеше страниците на списанието, излизащо на всеки три месеца в над половинмилионен тираж, се бе увеличил и бе заел други помещения, изоставяйки главния офис, в който сега бе тихо като в църква.

Ранди все още не бе съвсем сигурен как да възприеме промените, които ставаха в живота му. Беше един от онези случаи, когато човек разбира, че има нужда от нещо, чак когато го е загубил и когато то страшно започне да му липсва. След като остави цял куп разписки в счетоводството, Ранди сви към офиса на Франк, за да го уведоми, че Бъди се е обадил с новини от Коул. Франк бе излязъл, Денис също не се виждаше никъде. Ранди понечи да остави бележка на бюрото на Денис, но след това реши да влезе и да изчака. Невъобразимият безпорядък върху бюрото на баща му веднага привлече вниманието му. За Франк хаосът бе толкова чужд, колкото и спонтанните и импулсивни постъпки. Ранди обходи с поглед стаята. Това просто не бе за вярване. Франк можеше да пропусне рожден ден например, но никога не изоставяше работата си.

В този миг на вратата се появи Джанет.

— Доста е разхвърляно, нали?

— Но какво означава това?

— Напоследък Франк е станал малко небрежен.

— Това тук е повече от небрежност.

Ранди се приближи до бюрото, взе една папка и надникна вътре. Джанет застана до него и надникна над рамото му.

— Това е от една организация, която помага при осиновяването на деца. Постоянно преследват Коул, опитвайки се да го склонят да се присъедини към тяхната рекламна кампания. Убедени са, че всичките им финансови проблеми ще се решат от само себе си, ако той се съгласи да използват плаката му за тази цел.

Ранди забеляза, че писмото носи дата отпреди една седмица.

— Като четеш молбата им, ще си помислиш, че животът на хиляди деца зависи от това дали Коул ще им даде разрешение да използват снимката му — той хвърли поглед през рамо към Джанет. — Но трябва да призная, че са добри. Ако откаже, Коул ще изглежда като истинско бездушно чудовище.

— Те точно това целят. Знаят много добре къде да притиснат. От Франк зависи да им отговори така, че после във вестниците да не излезе някоя статия, описваща Коул като безчувствена знаменитост.

В музикалния бизнес Коул бе известен с щедростта си. Винаги даваше част от печалбите от концертите си за благотворителни цели.

— Как Коул избира на кого да даде пари?

— Всъщност той не вижда никое от тези писма, преди Франк да ги е прегледал. Ако обръщаше внимание на всички, нямаше да има време да изкара парите, които всички изискват от него.

— Тогава как татко решава на кого да обърне внимание? — Ранди затвори папката. — А защо не сираците?

Джанет се намръщи, опитвайки се да се концентрира.

— Доколкото си спомням, там заплатите на директорите и текущите разходи възлизат на повече от деветдесет процента от парите, които взеха миналата година от нас.

— Сигурно се шегуваш.

— Добре дошъл в реалния свят, Ранди — усмихна се Джанет.

— Какво ги кара да мислят, че Коул ще се интересува от тях и ще иска да им помогне? Той никога не е бил сирак.

— Каква разлика има?

— Човек би си помислил, че щом като искат да го заинтересуват, те ще излязат с нещо твърде лично.

— Но те го правят, Ранди — Джанет леко го потупа по рамото. — Това се нарича вина. Как Коул може да се оправдае, задържайки толкова пари за себе си, когато на света има хора, които нямат почти нищо?

— На мен ми се струва, че самите те трябва да последват собствения си съвет.

— Точно това им каза и баща ти.

Ранди погледна купчината писма по бюрото. Изводът се налагаше от само себе си. И въпреки че бе разумно и разбираемо, това, че Франк бе изолирал Коул по този начин, все още му се струваше като ненужна цензура и никак не му харесваше.

— Разбирам защо Франк си мисли, че трябва да спести на Коул всичко това, но кой ще защити Коул от защитника му?

— Но тук няма нищо секретно, Ранди — отвърна Джанет с леко раздражение в гласа.

— Защо винаги бързаш да защитиш Франк?

— От деня, в който постъпих тук, ви слушам двамата с Коул да се оплакват от баща си — тя заобиколи бюрото и седна. — Държах си устата затворена, защото си мислех, че не е моя работа да се бъркам, но изглежда отдавна е трябвало да кажа нещо. — Джанет посочи към един стол в отдалечения край на стаята. — Донеси го тук. Време е да научиш какво прави баща ви за този бизнес и следователно за самите вас.

Ранди донесе стола и седна до Джанет.

— Смяташ ли, че татко ще има нещо против да му бъркам из книгата?

— Нали точно ти настояваше, че не били негови?

Тя все още се колебаеше.

— Довери ми се, Ранди. Баща ти няма да сметне това като намеса в личните му дела. Както и няма да предостави тази работа на първия човек, изявил желание да я върши. Наистина ли мислиш, че той трябва да се безпокои за материята на тениските, които продават по концертите на Коул, когато в същото време се опитва да направи така, че кариерата на сина му да не се провали?

— Франк не предоставя на друг да взема решения, защото иска всичко да контролира сам.

Джанет взе един молив и започна да го върти между пръстите си. Без да вдига поглед, тя продължи:

— От четири години съм в този бизнес с вас и все още не мога да разбера защо се държите по този начин с баща си — този път тя вдигна глава и прикова погледа си в него. — Как можеш да живееш през целия си живот с един човек и да не знаеш нищо за него?

— Накъде биеш, Джанет?

— Втълпили сте си, че Франк се намесва във всичко, което правите ти и Коул, защото е побъркан на темата контрол, но...

Ранди вдигна ръце, за да я спре.

— Аз те харесвам, Джанет, и знам, че се справяш чудесно с работата си и изобщо, но когато става въпрос за Франк, имам по-голям опит. Контролът и влиянието, които баща ми обича да има над всичко, е неизменна част от него, както чупливата коса и лошият характер.

— Франк се страхува до смърт, че ако си позволи да движи нещата с по-малка скорост или ако контролът му се изплъзне, всичко хубаво, което се е случило през изминалите седем години ще изчезне. Той е като човек, затворен във водно колело, който не е сигурен дали водата, или неговите движения карат колелото да се движи. Единственото, в което е сигурен, е, че ако той спре, то никога няма да започне да върти отново.

— Това е нелепо — Ранди бутна стола си назад и се изправи. — Не е тайна как Коул стигна до върха и как се задържа там: с упорит труд, съчетан с талант, разбира се.

— Всеки в този бизнес, който е поне наполовина откровен, ще ти каже, че няма и най-малката представа защо хора като Коул, или Гарт Брукс, или Бийтълс, или Елвис стават суперзвезди — тя хвана ръката му и я стисна леко. — Сега седни и престани да се държиш, като че ли се готвя да изям брат ти. Той няма нужда да го защитаваш — успехите му говорят вместо него.

Ранди тежко се отпусна отново на стола си.

— Изморен съм — призна си той. — Никога не съм мислил, че ще бъда подложен на такова напрежение.

— Прав си. В последно време не е никак леко да се работи тук.

— Как смяташ, защо Коул си тръгна? — този въпрос не му бе давал мира в продължение на седмици.

— Защото не пие, не взема наркотици и не прекалява с увлеченията си по жените. Единственият изход, който му остана, бе да се махне за известно време — Джанет замълча за момент. — Двата с Франк бяхте твърде заети със собствените си проблеми, за да забележите какво става с Коул, а той не знаеше как да ви каже. Много ми се иска да бях разбрала всичко още в началото. Трябваше да забележа. Много пъти преди съм ставала свидетел на такива неща. Но Коул наистина ме изненада.

— Коул много добре прикрива чувствата си. Той разви тази способност до съвършенство през всичките тези години, когато излизаше на сцената, усмихваше се и караше публиката да вярва, че изпитва истинско удоволствие от този бизнес — отбеляза Ранди.

— Как можеш да бъдеш толкова сигурен, че не му е харесвало?

— Защото на мен не ми харесваше.

— И това непременно трябва да означава, че и той изпитва същото?

Във въпроса й нямаше предизвикателство, а само чисто любопитство.

— Винаги сме чувствали нещата по един и същи начин — Ранди усети оловна тежест в стомаха си, когато в този ред на мисли достигна до някои заключения, които се бе старал да отбягва през всичкото това време. — Нали не мислиш, че когато Коул се плъзна на онази скала...

— Не е било нещастен случай? — Джанет довърши мисълта му. — Много пъти съм си задавала този въпрос, но просто не се връзва. Ако целта му е била самоубийство, защо ще избира място с толкова дървета, които препречват пътя към каньона?

— Сигурно и татко си е задавал същите въпроси.

— Той направи много повече от това, Ранди. Направо се поболя от мъка, мислейки си за това. Направих всичко възможно да не... няма значение.

В гласа на Джанет имаше нещо повече от обикновена загриженост. Очевидно чувствата й към Франк бяха по-дълбоки, отколкото бе показвала в миналото. За Ранди бе необяснимо как човек, толкова чувствителен и изискан като Джанет, може да се обвърже емоционално с баща му.

— Сигурна ли си, че знаеш какво правиш?

— Ранди, никога не съм искала ти или някой друг да узнае какво изпитвам към Франк. Това си е нещо съвсем лично, никога не съм имала нищо предвид, надявам се разбираш какво искам да кажа, затова ще съм ти благодарна, ако забравиш за това.

— Но...

— Моля те, Ранди, просто забрави.

Той замълча, чудейки се какво да каже.

— Знаеш ли, Коул не живее сам. При него има още някой.

— Не, но не съм изненадана. Предполагам, че причината да ми кажеш, е, че този някой е жена.

Ранди бе достигнал до същото заключение, но не толкова бързо.

— Коул каза, че тя имала навик да прибира скитници.

— Очевидно тя не знае кой всъщност е той.

— Рано или късно ще трябва да ѝ каже, но преди това се налага да уреди някои неща.

— Като Белинда например.

— Така предполагам и аз.

— Ти как би възприел раздялата им?

Ранди се размърда на стола си.

— Ако ме бе попитала за това преди два месеца, щях да ти кажа, че Коул прави най-голямата грешка в живота си. Но сега не съм сигурен.

— Признавам, че съм много изненадана да чуя това от теб.

— Защо? Защото през последната година си мислех, че съм влюбен в нея?

— О! И кога направи това откритие?

— Опитвах се да убедя сам себе си, че ми харесва да съм с нея, защото имаме много общи неща. Имах романтичната илюзия, че и двамата сме аутсайдери. Аз съм неизвестният по-малък брат на прочут певец, а тя — момиче, решило да поживее под сянката на славата и избрало най-сигурния път за това — Ранди едва забележимо се усмихна. — Звучи така, като че ли намерих тема на нова съзливлива песен.

— Сигурно не ти е било лесно да си дадеш сметка за чувствата си.

Ранди подпря ръка на бюрото и се залюля леко на въртящия се стол.

— Щеше да ми бъде дяволски трудно, ако не бях си отворил очите за това, което става между тях двамата. Преди си мислех, че са истински влюбени един в друг — рязко спря да се люлее. — Не мисля, че се изразих много добре.

— Прав си, Ранди — увери го Джанет. — Белинда вярва, че добрият секс се постига с хубавото тяло, докато при Коул нещата стоят по-иначе. Затова не вярвам тяхната връзка да продължи дълго. Но тъмната спалня е силен възбудител — добави тя със сериозен тон.

— Но освен нощта съществува и ден, нали? — възрази Ранди.

Джанет го потупа майчински по коляното.

— Върни се да поговорим по-късно, когато тестостеронът ти е в равновесие с мозъчните клетки.

— Какво беше това за тестостерона? — обади се Франк, застанал в рамката на вратата.

— Не се притеснявай, татко — Ранди се изправи. — Този път не говорехме за теб. Джанет се опитваше да ме убеди в нещо.

Франк хвърли на Джанет въпросителен поглед.

— Мислех си, че тази сутрин имаш среща.

— Да, но се отложи.

Погледът на Ранди се премести от Джанет на баща му, после се върна обратно. Какво виждаше тя в него, което другите не успяваха да видят? В момента, в който си задаваше този въпрос, разбра, че отговорът не е толкова лесен, колкото би му се сторил само преди няколко месеца.

— Аз си тръгвам — каза той и се отправи към вратата. — Ако имате нужда от мен, ще бъда с Боб Матюз. Казах на Коул, че ще съм готов с отчетите на „Силвър Лайнингс“, когато се обади следващия път.

— Той ти ги е поискал?! — Франк беше изумен.

— Не направо.

Трябваше да се досети колко ще се развълнува баща му при такава новина.

— Какво точно те попита?

— Нищо — призна Ранди. — Аз бях този, който му го предложи. Помислих си, че няма да му е приятно и ще нараним чувствата му, ако го държим неинформиран.

Франк кимна.

— Прав си. Това не е лоша идея.

В първия миг Ранди не осъзна, че баща му го бе похвалил. Не бе присъщо за него да го прави. По дяволите, дори не можеше да си спомни Франк някога да е казал на някого, че е постъпил правилно. В този момент не знаеше какво да мисли и как да реагира.

— Както вече ви казах, имам работа — той погледна към Джанет.
— Ще се видим по-късно.

— Пази се, Ранди — Джанет понечи да стане от стола си.

Когато синът му излезе, Франк се обърна към нея.

— Толкова искам да достигна до него, а не знам как.

Изненадана от това признание, особено като си помисли колко добре се разбираха двамата напоследък, Джанет седна обратно на стола си и зачака Франк да продължи.

— Опитвах всичко. Ранди просто не ме допуска до себе си.

— Може би не разбира, че правиш опити да се сближиш с него.

Тя бе израснала с двама братя, имала бе поне дузина гаджета в ранната си младост, шест години беше омъжена и бе работила с мъже през целия си живот, и все още не можеше да ги разбере. Ако в тази ситуация се намираше жена, Джанет би карала направо: без недомлъвки и заобикаляне на въпроса, без глупавата увереност, че няколко опита за нормален разговор могат да премахнат отпечатъка на неприязънта и враждебността, изпитвани цял живот. Франк и Ранди трябваше да започнат да си говорят, наистина да си говорят, както жените го правеха, когато нещо ги тревожеше. Но как да убеди Франк в това?

— Не знам какво друго бих могъл да направя — рече той.

В нея започнаха да се надигат раздражение и яд.

— Защо казваш това на мен, а не на него?

— Той няма и да иска да ме чуе.

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

Разговорът им бе започнал да придобива някакъв изкуствен оттенък, като че ли двамата разиграваха сценарий. Джанет можеше лесно да си представи какво ставаше, когато баща и син започнеха да разговарят, или поне се опитваха да го направят.

— Може би ще трябва да му покажеш своята привързаност, Франк.

— Какво искаш да кажеш?

Тя едва не се разсмя с глас.

— Не се тревожи, не искам да кажа, че трябва да го прегръщаш всеки път, когато влезе в стаята.

Той явно си отдъхна малко.

— Добре, но какво точно имаш предвид?

— Дай му някаква отговорност — това звучеше толкова изтъркано, че тя се поколеба дали да продължи, но така или иначе, двамата се нуждаеха точно от това. — Покажи на Ранди, че имаш доверие в преценката му и вярваш, че ще се справи добре с това, което му възложиш.

— И как трябва да направя това?

Джанет не отговори веднага.

— Така, както би направил, ако беше Коул.

Излагайки в подробности това, което мислеше, можеше да се превърне в опора на Франк, а тя не искаше такива взаимоотношения с него.

Франк се облегна на рамката на вратата и прокара ръка по брадичката си.

— Мислиш ли, че той ще се върне?

За миг Джанет видя в него бащата, а не мениджъра.

— Не знам — отвърна му и беше напълно искрена.

— Той много ми липсва. Но ако не беше си тръгнал... — поколеба се Франк.

— Какво?

Той очевидно се бореше със себе си, не можеше да намери подходящите думи.

— Тогава не съм сигурен дали щях да дам на Ранди повече от някоя мимолетна мисъл.

Джанет бе твърде поразена и стресната от признанието му, за да отговори. А когато Франк продължи, я изненада още повече.

— Обядвала ли си? — той правеше отчаяни опити въпросът му да изглежда съвсем обичаен.

— Не, не съм.

Дори нямаше единадесет часа. Как можеше да е обядвала?

— А имаш ли някакви планове?

— За обяда, предполагам?

— Да.

Франк се напрегна и нервно пъхна ръце в джобовете си.

Тя трябваше да се срещне с търговския директор на „Лейд Бек“, но това можеше да почака.

— Вярваш или не, но улучи моя единствен почивен ден тази седмица.

Франк се колебаеше какво да направи по-нататък. Но този път Джанет нямаше никакви скрупули относно това дали щеше да се обвърже емоционално, или не.

— Знам един страхотен китайски ресторант, който се намира недалеч оттук.

— Чудесно. Обожавам китайската кухня.

— Знам — усмихна се тя.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Гумите на „Корвета“ на Белинда изпищяха пронизително, когато тя зави рязко по алеята, водеща към къщата на майка ѝ. Младата жена изскочи от колата и премина с нервни крачки краткото разстояние до входната врата. Без да си направи труда да натисне звънеца, тя отключи със собствения си ключ и затръшна вратата след себе си.

— Майко? — извика, но когато не получи отговор, изкрещя по-високо. — Майко, къде си?

Ронда се появи по вътрешните стълби, бършейки ръцете си в кухненска хавлиена кърпа.

— Тук съм — ясно се долавяше неодобрението в гласа ѝ. — Наистина, не трябва да крещиш така, Белинда. Това те прави твърде посредствена.

— Майната му! — отвърна тя, като все пак понижи гласа си.

Ронда потръпна под грубите думи, но после осъзна, че избухването на Белинда бе нещо по-сериозно от раздразнението ѝ поради отсъствието на Коул. Тя се намръщи и погледна замислено дъщеря си.

— Нещо се е случило, нали?

Белинда бе толкова разярена, че думите я задавиха и не можеше да започне.

— Сигурно ще си доволна да узнаеш, че Коул най-сетне ми се обади — тя сви ядно ръце в юмруци. — Той каза... — спря, за да си поеме дъх. — Каза, че иска аз...

Не можеше да продължи. Не желаяйки да види израза в очите на майка си, когато узнаеше какво бе казал Коул, Белинда вдигна очи към тавана и впи поглед в едва забележимата пукнатина, резултат от последното земетресение.

— Коул реши, че не е постъпил справедливо с мен, като си тръгна по този начин.

— Ами крайно време беше да ти се извини за това, което ти причини. Надявам се, че не си го оставила да се измъкне толкова

лесно. Знаеш, че имаш такъв навик.

Колко типично в стила на Ронда да преправя истината както на нея ѝ бе удобно, създавайки своя версия за случилото се.

— Той не се обади, за да се извинява, майко. Смята, че е по-добре аз да бъда свободна и да поема по свой собствен път, докато реши какво да прави с живота си.

Ронда се отпусна бавно на дивана, като потъна дълбоко в една възглавница.

— Как е могъл да ти стори това? Как можа да му позволиш? Какво му каза?

— Какво можех да кажа? Казах му, че не искам да бъда никъде другаде, освен край него и, че не мога да живея без него. Кое е по-близо до истината, отколкото би могъл да предполага — тя се засмя горчиво. — Имам цял гардероб, пълен с дрехи от Родео Драйв, сейф пълен с бижута и кола, която струва повече пари, отколкото някога бих могла да изкарам като модел. Ако оставя Коул да се измъкне, не само че няма да има къде да облека дрехите си и да сложа бижутата си, няма да съм в състояние дори да заредя колата с бензин. Вчера похарчих последните пари, които ми отпуснаха този месец за подарък на Ранди. Аз съм съсипана, майко.

Белинда най-накрая се осмели да срещне очите на Ронда. Нямахте го блесналия от гняв поглед, който очакваше — в очите на по-възрастната жена се четеше само страх.

— Коул не може да те изхвърли просто така като някоя непотребна вещ. Ти си с него повече от година! Това със сигурност означава нещо. Ще наемем адвокат, такъв, който се е специализирал в подобни дела.

Белинда не искаше да признае на майка си, че миналата седмица тайно бе проверила дали съществува възможност да получи постоянна издръжка, просто за всеки случай. Разбира се, беше използвала фалшиви имена, но ситуацията, която описа, бе нейната. И двамата адвокати бяха предложили „приятелката“ ѝ да дойде лично и да обсъдят случая в подробности, но нито един от тях не се бе изказал твърде оптимистично. По-добре беше да остави Ронда да си мисли, че телефонното обаждане на Коул и предложението му пътищата им да се разделят са дошли за нея като гръм от ясно небе. В противен случай

щеше да ѝ се наложи да обяснява защо не бе направила нищо досега, за да се осигури финансово.

— Не можеш да му позволиш да постъпва така с теб, Белинда — Ронда прокара пръсти през косата си, оставяйки я да стърчи на всички страни. — Прекалено дълго те нямаше по подиумите, скъпа. Твърде възрастна си да започнеш отначало — гласът ѝ се пречупи и Ронда отпрати към дъщеря си умолителен поглед. — А какво ще правя аз? Нали разчитам единствено на парите, които ми даваш всеки месец? Ще изгубя и къщата — огледа се с отчаяние наоколо.

Белинда никога не бе виждала тази страна от характера на майка си. Не бе за вярване, че бе намерила пролука в защитната обвивка на Ронда, но откривайки слабостта ѝ, Белинда изпита замайващо чувство на превъзходство. След толкова години накрая бе съзряла възможност да придобие влияние над майка си. Успехът на едната щеше да зависи от успеха на другата. Залогът се бе удвоил.

— Нямам намерение да се дам без борба — промълви тя, решена повече от всякога да завоюва старите си позиции.

Думите на Белинда накараха Ронда да трепне радостно.

— Разбира се, че няма да се дадеш. Моето момиче не е от тези, които се оставят да ги разиграват лесно — тя протегна ръка. — Сега ела тук и ми кажи какво си решила да правиш и как мога да ти помогна.

Белинда се отпусна до майка си на дивана с цвят на авокадо.

— Все още не съм решила как да постъпя.

— В такъв случай ще измислим нещо заедно. Две глави мислят по-добре от една, особено когато става дума за нас двете.

— Помисли си добре за това, което каза току-що, майко.

Животът им се бе обърнал наопаки. Сякаш бяха разменили местата си и сега Белинда бе тази, която проявяваше загриженост, която успокояваше и вдъхваше увереност.

— Знаеш какво имам предвид. Двете винаги сме се справяли чудесно — Ронда се усмихна и хвана ръката ѝ. — Също както едно време.

Само че старите времена бяха отминали безвъзвратно. Майка ѝ бе права. Предишната Белинда Сю Хановър вече не съществуваше, не бе стъпвала на подиума твърде дълго. Всички онези неща, които ѝ бяха осигурявали достъп навсякъде, вече бяха минала история. Сега имаше

стотици по-млади и по-хубави момичета, които бяха заели мястото ѝ, докато тя се занимаваше с Коул.

Ронда стисна окуражително ръката на дъщеря си.

— Хайде, не ме измъчвай повече, скъпа. Имаме да вършим работа. Сега кажи ми какво точно ти каза Коул, когато се обади.

— Каза, че откакто си е тръгнал, е мислил много и е решил, че не е справедливо да ме кара да го чакам тук, докато той се опитва да реши какво ще прави оттук нататък. Каза също, че имам нужда от някой, който да бъде до мен, който знае какво иска и би оценил това, което мога да му дам.

— А ти какво му отвърна?

— Отначало бях твърде стъписана, за да кажа каквото и да било. Естествено, той си помисли, че плача.

— Естествено — повтори като ехо Ронда.

— Започнах да подсмърчам тихо и му казах, че нямам нищо против да чакам, докато вземе решение. Казах му още, че след като си е тръгнал, съм осъзнала колко го обичам.

— Отлично! — отвърна Ронда. — Освен ако...

— Освен ако какво? — попита предизвикателно Белинда.

Нямаше да позволи на майка си със съмненията си да разклати новопридобитата ѝ увереност.

— Освен ако има друга жена.

Белинда почувства как в миг гърлото ѝ пресъхна.

— Това е невъзможно! Не е отсъствал чак толкова дълго, за да има време да си намери някоя друга.

— И колко време отнемат такива неща?

— Просто не е възможно. Аз имам всичко, което Коул може да търси в една жена — заяви тя с увереност, каквато всъщност не изпитваше.

— Не казвам, че Коул е намерил друга жена. Просто това е възможност, която трябва да обмислим.

Белинда почувства как губи почва под краката си.

— Трябва да намеря начин да си го върна незабавно.

— Доколкото ми е известно, има само една дума, която обяснява всичко в ситуации като тази — пари. Много пари. Коул не ти ли е споменавал колко ще ти даде?

— Той никога няма да ми предложи пари, за да си тръгна. Би приел подобно нещо за унизително и за двама ни. Каза, че ще се постараете да не ми липсва нищо, докато си намеря работа и започна да се грижа за себе си — тя поклати глава. — Коул дори предложи да накара Франк да каже няколко добри думи на някои директори на шоупрограми, за да мога да продължа кариерата си. Можеш ли да си представиш?

— А каза ли ти какво да правиш, докато се върне?

— Каза само, че мога да остана в къщата, докато си намеря къде да живея. Дори имаше наглостта да ми посочи няколко апартамента в Лагуна, които знаел, че се освобождават. Представяш ли си? Мисля, че след като никой не знае за нашия разговор, мога да продължа да вземам парите, които той ми отпуска всеки месец. Не е кой знае какво, но мога да заделям по нещо.

— Но Коул сигурно ти е казал колко пари ще ти даде, когато си тръгнеш.

— Не каза нищо определено — нямаше намерение да дава на Ронда материал за по-нататъшни спорове.

— Когато отхвърли предложението му, какво му каза?

— Че искам него, а не парите му.

— Умно момиче! — Ронда изпита истинско задоволство от дъщеря си. — Предполагам, че тогава е вдигнал сумата.

— Вече ти казах, Коул не постъпва по този начин. Това е против убежденията му. И, повярвай ми, нямам никакво намерение да му правя такива предложения. В мига, в който го направя, няма да има връщане назад. Освен това, не към това се стремя, поне не веднага.

Белинда имаше нужда от план, да следва определена насока, нещо, което да я ръководи. Сега тя беше като златна рибка в стъклен аквариум, която плува като полудяла, а всъщност не намира изход и път за никъде. В главата ѝ започна да се оформя една идея. На устните ѝ бавно се появи усмивка. Ронда позна тържествуващия блясък в очите ѝ и се премести по-близо до нея.

— Не мога да ти опиша колко съм щастлива — усмихна се, изпълнена със задоволство. — За миг си помислих, че ще оставиш това копеле да се измъкне по такъв начин.

— Внимавай, майко, възнамерявам да направя „това копеле“ твой зет.

Ронда плесна с ръце и изпищя от възторг.

— Ето това е моето момиче!

— Сега трябва да намеря начин да го върна тук колкото е възможно по-скоро, просто в случай, че има друга жена.

За известно време двете потънаха в мълчание.

— Ако помисли, че си бременна, ще се върне за нула време — заяви хитро Ронда, след като помисли няколко минути. — Ще трябва да измислим нещо, за да се оправдаем защо сме пазили досега тайна по този въпрос. После, поради напрежението, под което те е поставил, отсъствайки толкова дълго, и след настояването му да прекъснете връзката си... е, няма да е чак толкова чудно, имайки предвид всичко това, че си изгубила бебето си.

— Не мога да постъпя така с Коул — заяви твърдо Белинда.

Бе по-добре майка ѝ да си мисли, че в нея са проговорили съвестта и угризенията, отколкото да научи истината. Ронда фанатично вярваше, че ако една връзка не върви, единственият сигурен коз, който жената може да изиграе в своя полза, са децата. Нямахше да ѝ е приятно да научи, че дъщеря ѝ бе пренебрегнала съвета ѝ, и че никога нямаше да бъде баба, както си мислеше. Ронда не се колебаеше да заяви на всеки, който имаше желание да я слуша, че няма търпение да дочака деня, когато ще може да се включи отново в обиколките с хубави момичета, но вече с внучка.

— Добре, добре. Разбирам. Не се притеснявай, скъпа, ще измислим нещо също толкова добро. Никой не може да ни победи, когато действаме заедно.

— Обичам те, мамо — отвърна Белинда.

Хубаво беше да си с някого, пред когото да не се налага да се преструваш. Щеше да бъде още по-добре, ако можеше да бъде откровена докрай. Но в края на краищата човек не може да има всичко.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Както бе заспал дълбоко, Коул изведнъж отвори очи. Нещо го бе събудило. Обърна се по гръб и се ослуша, но нищо необичайно не нарушаваше нощната тишина. Опита се да си спомни дали не е сънувал, но ако беше, образите бяха избледнели. С увереността на човек, прекарал безброй нощи, взирайки се в тъмнината, Коул знаеше, че няма да може пак да заспи. Погледна часовника — бе четири и половина сутринта, твърде рано, за да стане и да се движи из къщата. Холи спеше по-леко и от него и неминуемо щеше да се събуди.

Ама разбира се, Холи. Шумът, който го бе събудил, идваше от банята. Коул стана от леглото и се напъха бързо в джинсите си. Хладният въздух го накара да потръпне и той потърка ръце една в друга, за да ги стопли. С тихи стъпки есента бе дошла при тях, неусетно отнемайки по малко от лятната топлина, и когато една сутрин Коул стана от леглото, с изненада усети студенината на дъбовия под с босите си крака.

Посегна към ризата, която предната вечер небрежно бе праметнал на рамката на леглото. Ризата не бе просто студена, тя бе влажна. Къщата отчаяно се нуждаеше от ремонт, който да я направи устойчива на влагата и другите неблагоприятни атмосферни влияния. Ограничавайки се с оскъдния им бюджет, Коул не можеше да измисли никакъв начин да достави необходимите материали, преди да е настъпила зимата. Продължаваше да обмисля по какъв начин да й каже кой е в действителност, знаейки, че ако избере неподходящ момент, доверието, което толкова трудно се бе изградило между тях, щеше да изчезне без следа. След като започнаха постепенно да се опознават, нещата между тях вече не бяха толкова прости.

Холи имаше нужда от стабилност и сигурност. Неща, които й бяха липсвали през последните години от живота й, и които я бяха направили скептична и недоверчива. Бе убедена, че за да запази бебето си, трябва да се справи със собствените си чувства и стремежи. Не вярваше, че един мъж би могъл да обича и нея, и детето, а тя не би се

задоволила с по-малко. Коул бе разбрал, че доводите, които би използвала, за да отхвърли „Коул Уебстър“, щяха да бъдат същите, които и той бе използвал, за да избяга от собственото си име.

Коул прекоси стаята, усещайки неволно малките дупчици и неравности по пода, с които бе свикнал през последните два месеца. Отвори леко вратата и за миг изпита задоволство, че усилията от предишния ден се бяха оказали успешни и пантите вече не скърцаха. Дъските на дюшемето обаче бяха нещо съвсем друго. Нямаше начин да слезе на долния етаж, без да издаде присъствието си, затова не се и опита. Коул достигна до стаята на Холи и видя, че вътре свети. Надникна предпазливо. Нея я нямаше там, и което беше още по-лошо — леглото ѝ беше оправено.

— По дяволите, Холи! — процеди той през зъби.

Отиде в кухнята и погледна през задната врата. Както и предполагаше, колата ѝ я нямаше. Коул вече не можеше да се сдържа и даде воля на яда си. Иначе трябваше да признае пред себе си колко се страхуваше за нея, особено когато пътуваше сама в ранните утринни часове. Почувства се измамен най-подло и безскрупулно. Беше му обещала, че ако той намери начин да намали разходите до толкова, колкото тя печелеше, водейки счетоводството на Арнолд, ще напусне тази работа. Дори и това беше компромис от негова страна. Той бе поискал от нея да престане да чисти стаите. Бе прекарал последната събота, запушвайки прозорците и поставяйки им уплътнители, за да намали разходите за отопление. Много добре знаеше, че това няма да има никакво значение, той като в къщата духаше отвсякъде, но не бе престанал да я убеждава, че икономията ще бъде значителна. Бе изпълнил своята част от сделката, въпреки че бе използвал малка лъжа, за да постигне целта си. По дяволите, щеше да се погрижи и тя да спазва обещанията си.

Когато паркира на алеята пред мотела и видя, че прозорците на офиса светеха, което потвърждаваше подозренията му, гневът избухна с нова сила в него. Запали отново двигателя, заобиколи отзад и спря точно до колата на Холи. Тя дори не бе взела елементарни предпазни мерки, като например да спре на паркинга отпред, пренебрегвайки изцяло това, което се бе случило с него, и което много лесно можеше да сполети и нея. Не направи никакъв опит да заглуши стъпките си, влетя като ураган в офиса и силно блъсна вратата. Това, което видя, го

накара да се закове на място. Холи лежеше отпусната и неподвижна на бюрото.

— Холи?

Тя не отговори. Студени тръпки полазиха по гърба му, а сърцето му се качи чак в гърлото само при мисълта какво може да ѝ се е случило. Прекоси бързо стаята и коленичи до нея.

— Холи?

Тя издаде слаб стон и обърна глава на другата страна. Миг покъсно зае предишното си положение, обръщайки се с лице към него.

Коул се изправи, чувствайки невероятно облекчение. В същия момент отново го обхвана ярост. Никой не бе удрял Холи по главата, тя просто бе заспала. Не знаеше дали да не се разсмее с глас или да хвърли и счупи нещо. Дълго време стоя така и се взира в нея. Под очите ѝ имаше огромни тъмни кръгове. Тя вече не напрягаше силите си до краен предел — бе минала отвъд тази граница. Ако продължаваше да работи със същите темпове, можеше да нарани себе си или бебето. Но как да я убеди да не го прави? И с какво право да ѝ се меси, след като бяха просто приятели и всеки решаваше сам собствените си проблеми.

През изминалия месец доста пъти си бе мислил върху това, колко лесно можеше да се случи така, че никога да не я срещне. Не преставаше да се учудва как важни неща зависеха от толкова дребни обстоятелства. Той можеше например да се насочи към друг мотел, или изобщо да не дойде в Тенеси, или просто онази нощ можеше да не се върне да заключи камиона си. Ако не бе направил дори само едно от тези неща, нямаше изобщо да знае за съществуването ѝ. Без него тя щеше да продължи да работи на трите места, докато събереше достатъчно пари да плати за раждането и да преживее без работа няколко седмици след това. Щеше да живее в къща, която отчаяно се нуждае от ремонт, да носи дрехи, ушити от стари завеси, а бебето ѝ ще спи в някое чекмедже, застлано със завивки, които тя с любов щеше да направи от своите собствени. Въпреки че не му се искаше да приеме този факт, истината беше, че Холи можеше да се справи и без него.

Тя нямаше нужда от него.

Но той имаше. Понякога само мисълта колко много се нуждаеше от нея го плашеше до смърт.

Коул отметна косата от слепоочието ѝ и долепи устни до челото ѝ. Жестът му бе интимен и собственически едновременно. Усещането бе чудесно, но в същото време това дълбоко го развълнува и смуги. Не разбираше какво става с него. До този момент можеше да обясни чувствата си с това, че винаги бе обичал да помага на хората, които нямаха неговия късмет. Но сега имаше и нещо друго.

Не можеше да я остави така, свита на бюрото в такова неудобно положение. Но и не искаше да я буди и да я лиши от съня, от който тя толкова отчаяно се нуждаеше. Имаше една-единствена възможност — да я премести на дивана, където Арнолд обикновено имаше обичай да подремва следобед.

Когато я вдигна на ръце, тя не издаде и звук, а инстинктивно обви ръце около врата му, сякаш цял живот я бе носил така. Като се имаше предвид вълчия ѝ апетит и това, че бебето растеше с всеки изминат ден, Коул не очакваше, че ще е толкова лека и крехка, толкова топла и сладка. Косата ѝ ухаеше със замайващ аромат. Коул си пое дълбоко дъх, затвори очи и се опита да си представи как би се почувствал, ако зарови лицето си в косите ѝ, да усети милувката на ръцете ѝ, горещи и желаещи.

Когато я постави нежно на дивана и отдели тялото ѝ от своето, изпита остро чувство на загуба. Впи жаден поглед в лицето ѝ, опитвайки се да запомни и най-малките и незначителни подробности. Холи имаше гъсти и дълги мигли, които в краищата бяха златисти на цвят. Зад едното ѝ ухо тъмнееше малка бенка. Можеше да види как на шията ѝ пулсираше малка веничка. Но ръцете ѝ бяха зачервени и груби, пръстите изранени, а ноктите изпочупени. Малкото ѝ носле бе посипано с лунички. Имаше пълни, чувствени устни, които бе отворила леко в съня си. В съзнанието му нахлу споменът за това как тези устни докосваха неговите и по цялото му тяло се разля чувствена топлина. Силата на желанието му го разтърси дълбоко.

Трябваше да се махне оттук, преди да е направил някоя глупост. Бързо се изправи и се огледа из стаята за нещо, с което да завие Холи. Когато не намери нищо, съблече якето си и наметна раменете ѝ с него. Погледна през прозореца и видя, че слънцето скоро щеше да изгрее. В далечината се чу ръмженето на отдалечаваща се кола. Някой гост напускате мотела, следователно имаше стая, която трябваше да се почисти. Ето нещо, с което можеше да убие времето, докато чакаше

Холи да се събуди. Коул излезе навън, за да потърси Арнолд. Намери го да почиства басейна от нападалите яркочервени и жълти есенни листа.

Ръката, върху която бе легнала, започна да я боли. Холи се опита да се обърне на другата страна и усети, че нещо с леглото ѝ не бе наред. Отвори очи, огледа се наоколо и се намръщи. Помнеше, че дойде на работа, но нямаше и най-малка представа как се бе озовала от бюрото на дивана. Холи се изправи и седна. Опита се да разтрие ръката си, за да премахне неприятното усещане от боцкащите невидими иглички. В този момент нещо се смъкна от рамото ѝ. Якето на Нийл.

Какво... о, не! Сигурно я беше чул, когато тръгна, разбрал е къде отива и я е последвал. Тя се изправи рязко и инстинктивно постави ръка на корема си. Вече бе започнала да счита този жест като своеобразен поздрав към нероденото си бебе. Когато осъзна какво е направила, отпусна ръката си встрани. Бременността ѝ щеше да проличи съвсем скоро. Нямаше нужда да се издава още сега, като постоянно държи ръката на корема си.

Холи се насочи към прозореца и потръпна. Или беше необичайно студено за средата на октомври, или ѝ имаше нещо. Загърна се плътно в якето на Нийл и си каза твърдо, че причината е във времето. Нямаше намерение да се разболява точно сега. Питайки се колко време бе спала и къде бе отишъл Нийл, тя отмести леко лентичката на щората и погледна навън. Двамата с Арнолд седяха до едно сандъче за цветя и разговаряха. Можеше много лесно да се досети за какво, или по-точно за кого говореха.

Холи излезе навън и се присъедини към тях.

— Добро утро — чак след като го каза, осъзна колко късно бе станало.

— Вече започнахме да си мислим, че ще спиш чак до утре, без изобщо да се събудиш — пошегува се Арнолд.

Нийл не каза нищо, просто я гледаше. По изражението на лицето му не можеше да прочете нищо.

— Да, предполагам, че през последните дни доста се преуморих и това сега си казва думата — отвърна тя. — Но сега се чувствам

чудесно. За нула време ще почистят стаите.

— Няма нужда — заяви Арнолд.

Значи бе закъсняла твърде много. Арнолд вече знаеше в какво положение се намира и я бе уволнил. Хвърли към Нийл пълен с обвинение поглед.

— Значи не можа да се стърпиш и му каза, така ли?

— Холи, засрами се! — намеси се Арнолд. — Така ли трябва да се говори с човек, който цяла сутрин върши твоята работа?

— Ти си изчистил стаите? — обърна се тя към Нийл.

— Бяха само десет — сви рамене той.

— Но колко е часът?

Нийл отново сви рамене.

— Нямам часовник, забрави ли?

Арнолд вдигна поглед към слънцето.

— Според мен приближава дванайсет. Съдя за това по къркоренето в стомаха си, не че имам кой знае какви умения — засмя се той.

Съвсем несъзнателно Холи отново постави ръка на корема си.

— Гладна ли си? — попита я Нийл.

В този момент тя разбра какво бе направила и веднага отпусна ръката си.

— Всъщност, да.

— Така си помислих и аз, затова се отбих в магазина и купих някои неща. Можем да отидем на пикник, ако се чувстваш добре.

— И защо да не се чувствам добре? — попита твърде бързо.

— Сигурна ли си, че не си болна? — погледна я загрижено Арнолд. — Днес ми изглеждаш малко бледа.

— Не съм болна, но се чувствам малко неудобно, тъй като не съм свикнала някой да върши работата ми вместо мен.

Холи едва потисна импулса си да отиде и да се увери, че стаите са изрядно почистени. Мотелът бе най-обикновен и нямаше какво друго да предложи, освен идеална чистота. Като че ли прочел мислите й, Нийл се обърна към нея.

— Има ли нещо, което искаш да свършиш, преди да тръгнем?

— Не. Освен...

— Да?

— Нищо.

Би го обидила, ако покажеше, че се съмнява в работата му. А и ако Нийл бе оставил нещо не както трябва, тя утре щеше да се погрижи да го оправи.

— Ще отида да докарам камиона — предложи той и се отдалечи.

— Съжалявам, Арнолд. Аз като че ли се наех с твърде много работа, като се съгласих да водя и счетоводството ти — рече Холи, когато Нийл бе достатъчно далеч, за да не може да я чуе. — Не ми харесва да се отказвам от работата, но се страхувам, че ще се наложи. Ще остана, докато си намериш някой друг, но бих те помолила да го сториш по-скоро.

Арнолд бе смутен.

— Но Нийл току-що ми каза, че ти се отказваш от чистенето, за да можеш да се занимаваш със счетоводството.

— Ти какво... — Холи бе поразена.

— Трябва да призная, че бях малко изненадан, когато ми каза, че отсега нататък той ще чисти стайте, но после си помислих, че в твоето положение е само въпрос на време преди...

— Той ти е казал? — почувства се унижена и предадена.

Арнолд повдигна изненадано гъстите си вежди, след това се намръщи.

— Да ми каже какво?

— Че ще имам бебе.

— Боже мой, Холи, нали не искаш да кажеш, че той не знае? — Арнолд се почеса по главата. — Предполагам, че и това е възможно. Познавал съм мъже, които ставаха направо нетърпими, когато въпросът опреше до това. Жалко, че им трябва много време, за да свикнат с тази мисъл. Ако бях на твое място, момиче, нямаше да отлагам още дълго и щях да кажа на Нийл, че ще става баща.

Холи просто не можа да намери думи да отговори. Никога не й беше хрумвало, че хората ще приемат, че Нийл е бащата на бебето й. В това имаше смисъл. Нийл бе единственият мъж, с когото Арнолд я бе виждал, единственият, за когото бе говорила. Можеше ли да го обвинява, че си бе направил погрешни изводи?

— Ако Нийл не ти е казал за бебето, ти как разбра?

— Сигурно си забравила, че ние с Джун си имахме шест наши — Арнолд пъкна ръце под горната част на работния си комбинезон. — Не

се шегувах, когато ти казах, че трябва да кажеш на Нийл. Той е сляп и не забелязва нищо, само защото е влюбен в теб до уши.

— Ние сме само приятели — запротестира тя.

— Значи сега вие, младите, така го наричате — засмя се Арнолд.

Нийл докара камиона и спря точно до нея, преди тя да има време да отговори. Усмиваше се. Холи му хвърли заплашителен поглед и усмивката му угасна. Арнолд отвори вратата и ѝ помогна да се качи.

— И не забравяй какво ти казах.

— Няма — обеща тя.

Бяха изминали половината път до магистралата, когато Нийл не се стърпя и попита:

— За какво беше всичко това?

— О, нищо специално. Арнолд просто ми обясняваше как съм загубила работата си.

— Щях да ти кажа...

— Спри. Не искам да го чуя — тя преглътна мъчително. Чувството на непреодолима загуба я задушаваше. — Така няма да стане, Нийл. Мисля, че е време да си тръгваш.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Коул изчака, докато достигна края на алеята, преди да каже каквото и да било. Спря камиона, сложи ръка на облегалката на седалката и насочи вниманието си към Холи.

— Аз ли трябва да позная каква е причината за твоето отношение, или ти ще ми кажеш?

— Нямахме никакво право да казваш на Арнолд, че поемаш моята работа. Какво ще правя, когато на теб ти омръзне и решиш да си тръгнеш, а аз ще съм толкова огромна, че няма да мога да се помръдна? В това положение няма начин Арнолд да ми даде отново работа. Благодарение на теб той си мисли, че съм неспособна да се справям — Холи облегна лакът на прозореца и подпря брадичка на юмрука си. — Знам, мислиш си, че ми правиш услуга, но сега аз завися от теб. Не мога да позволя това да се случи.

— Знаеш, че каквото изкарам, е твое. Така или иначе, дължа ти за наема.

— Не се опитвай да ме будалкаш. Споразумението беше или да работиш, или да си плащаш. Вече работи достатъчно да си платиш наема за два месеца напред.

Той прикри устата си с ръка, за да не може Холи да види усмивката му. Последното нещо, което искаше, бе тя да си помисли, че не я възприема сериозно.

— Броила си часовете ми?

— Казах ти, че ще го направя. Така е справедливо.

— Наистина ли съм изработил толкова много?

Холи го погледна подозрително.

— Струва ми се, че ще бъда пълен идиот, ако не си изкарам още. Освен ако не искаш да ми ги платиш.

— Знаеш, че не мога да го направя.

— Тогава, изглежда, ще остана — Коул се замисли за момент. — Нека да видим: два месеца отсега нататък, това означава, че няма да ме изхвърлиш само седмица преди Коледа, нали?

Въпреки всичко, тя се усмихна.

— Не разчитай на това. Сигурно не съм ти казала, че старият Скрудж ми е роднина.

Коул сложи ръка на рамото ѝ. Искаше това да бъде обикновен, вдъхващ доверие приятелски жест, но вече, изглежда, не можеше да мисли за нея като приятел. Ръката му потрепери и той едва сдържа копнежа си да я докосне по-интимно, да целуне малката вдлъбнатинка на гърлото ѝ, да почувства ускорения ритъм на сърцето ѝ. Изненада го желанието му и тя да го желае толкова, колкото той нея. Изведнъж почувства, че не му достига въздух. Тъй като се страхуваше, че ще я изплаши, ако, вдигайки поглед, тя прочетеше в очите му дивото желание, Коул махна ръката си и се опита да се концентрира върху нещо друго.

— Ти познаваш по-добре от мен тази страна, Холи. Къде има хубаво място за пикник?

— Искаш да кажеш, след като си привършим разговора за това да си върна старата работа?

— Не, Холи. Трябваше да те накарам да напуснеш още преди седмици.

— Ето че пак постъпваш като неандерталец — тя вдигна ръце в отбранителен жест. — Как да те убедя, че нямаш право да ми казваш какво мога и какво не мога да правя?

— Аз — неандерталец?

— Говоря сериозно, Нийл. Ако искаш да запазим приятелството си, трябва да спреш да се бъркаш в живота ми.

Заболя го, че тя вземаше загрижеността му за намеса в живота ѝ.

— Не знам друг начин — призна той. — Пък и как можеш да вземаш смислени решения в твоето положение?

Холи скръсти ръце на корема си.

— Аз съм само бременна — добави тя с нотка на раздражение, — а не умствено недоразвита.

— Имах предвид финансовото ти положение. И тъй като заговорихме за това, би ли ми казала какво толкова лошо има в това да ти помогна? Настояваш, че сме приятели. А за какво са приятелите тогава, ако не да си помагат един на друг?

Холи дълго време остана замислена.

— Обръщай — каза накрая.

Той я погледна въпросително.

— Попита ме дали знам хубаво място за пикник. Наистина знам, но се намира от другата страна.

Очевидно тя или не искаше да му отговори, или отговорът нямаше да ѝ хареса. От словесната схватка нямаше никакъв резултат. Погледна в огледалото за обратно виждане, намали скоростта и зави в обратна посока.

— Да се споразумеем ли?

— Първо искам да чуя какво ще предложиш.

— Искам да си признаеш, че за теб съм нещо повече от приятел.

— Наистина искаш много — отвърна му тихо.

— Опитай да го кажеш веднъж, следващия път ще е по-лесно — в гърлото на Коул сякаш бе заседнала буца колкото бейзболна топка.

— Може ли да си помисля?

— От какво се страхуваш, Холи?

— От самата мен. От теб. От хиляди неща — тя извърна лице от него. — По дяволите, Нийл, отвори си очите най-после! — тя хвана ръката му и я сложи на корема си. — Виждаш ли? Аз не съм просто дебела, аз съм бременна. Имаш ли някаква представа как ще изглеждам след месец? След два месеца?

— Ще изглеждаш, като че ли си глътнала бейзболна топка. И какво от това?

— Има съпрузи, които не могат... — тя се запъна, тъй като не можеше да говори спокойно. — Мъже, които са отвратени от собствените си съпруги през последните месеци на бременността, дори когато жените носят техните собствени бебета. Виждал ли си онази снимка на Деми Мур на корицата на онова списание?

— Да.

— И това те отвращава, нали?

На устните му бавно се появи усмивка. Холи погледна в очите му и разбра, че това бе неговият мълчалив отговор. Изстена отчаяно.

— Моля те, кажи ми, че не си някой перверзен тип, който се навърта наоколо, търсейки бременни жени да...

— Холи, ти си убедена, че не заслужаваш да бъдеш обичана и нищо, което ще кажа или направя, няма да промени това твое убеждение. Така че не смятам дори да се опитвам.

— Какво трябва да означава това?

— Не ми оставяш никакъв избор. И да ти говоря, няма да ме чуеш, така че просто ще трябва да се навъртам около теб, за да ти докажа, че грешиш — Коул искаше нещата между тях да не се ограничават до тази фаза, да постигнат много повече. Само тогава можеше да ѝ каже това, което изпитваше към нея. — Колко далеч сме от твоето място за пикник?

Холи въздъхна облекчено, доволна, че той ѝ бе дал време да си помисли.

— На половин час път оттук. Е, най-много четиридесет и пет минути.

— Ако си много гладна и не можеш да чакаш дотогава, в чантата има ябълка. Вземи я, ако искаш.

— Нещо ми подсказва, че този пикник няма да бъде със студено печено пиле и картофена салата.

Той се разсмя.

— Може и така да стане, но след като се роди бебето.

В мига, когато думите се изплъзнаха от устата му, Коул осъзна какво бе направил. Опита се да омаловажи казаното, прикривайки надеждата си, че дотогава тя ще го приеме като неразделна част от живота си:

— Разбира се, ти си решаваеш кога и какво да ядеш.

Този път бе неин ред да се разсмее.

— Харесваш ми, Нийл. Много.

— И ти ми харесваш, Холи.

Не бе всичко, на което се бе надявал, но и това бе нещо.

Следвайки указанията на Холи, Коул спря на едно доста обширно място встрани от тесния еднопосочен път, който правеше завой към Кейдс Коув.

— Защо тук?

— Виждаш ли онази къща там? — Холи посочи една неголяма сграда в далечината. — Там се е родил дядо ми, неговият баща също.

Къщата бе изцяло направена от дърво, с широка предна веранда и без прозорци.

— Земята, върху която е построена, е принадлежала на семейството на дядо ми повече от сто години.

Коул не можеше да си представи такова нещо. Ако изобщо имаше нещо в миналото, с което семейството му да се гордее, никой не му бе казал нищо за това.

— И какво се е случило? — попита той. — Защо са продали земята?

— Всички в този край са направили същото, тъй като не са имали друг избор: сега цялата тази земя принадлежи на системата от паркове. Разбира се, оттогава е минало толкова време, че вече това не е от значение, но въпреки всичко, когато идвам на това място, се чувствам някак си приобщена към семейството си.

Един порив на вятъра разлюля клоните на близките дървета, подхвана няколко есенни листа, повъртя ги във въздуха, след това ги разпръсна по пътя. Едно от тях се насочи към камиона, завъртя се над капака, след това изчезна от другата страна и падна на земята.

— Изглежда започва да застудява. Ако искаш, можем да хапнем вътре в камиона — предложи Коул.

— Значи оставяш на мен да реша?

Той се ухили.

— Просто си изпълнявам моята част от сделката.

— Тогава ще ядем навън.

По-късно, докато пяха обвивката от сандвича си в чантичката за отпадъци, Холи рече:

— Хубаво щеше да бъде, ако си беше взел и китарата.

— Когато излязох от къщи тази сутрин, последното нещо, което би ми минало през ума, бе да ти правя серенада.

Той затвори чантата и я подложи под главата си като възглавница. Бе си помислил, че времето е студено, но не беше. Вятърът бе топъл, по всичко личеше, че ги очаква дълго циганско лято.

Холи се премести по-удобно на одеялото и се облегна на едно дърво.

— Лерой мисли, че имаш талант. Казва, че с малко късмет можеш да стигнеш далеч.

— Кога ти каза това?

— Миналата вечер. Онези песни, които изпълни тогава, много му харесаха.

Холи имаше предвид песните, които Ранди му бе изпратил. Отначало Коул се поколеба дали да ги изпълни на публично място, без

да е сключил договор с автора, но Ранди го увери, че се е погрижил за всичко.

— И аз ги харесвам.

— Наблюдавах посетителите, Нийл. Хората направо спираха да се хранят, за да те слушат.

Той се обърна рязко и я погледна в очите.

— Не бих могъл и да искам нещо повече.

— Ти ли ги написа?

— Искан ми се да бях аз. Всъщност, брат ми бе този, който ме свърза с автора.

— И брат ти ли се занимава с музика?

Пак се бе издал. Напоследък май започваше да му става навик. Крайно време беше да смени темата.

— Разкажи ми за Трой.

— Вече ти казах всичко, което има за казване.

— Обичаше ли го?

Холи изведнъж се смути.

— Мислех, че го обичам.

— А сега? — настоя той.

— Бях самотна и...

— Той просто се е случил наблизко.

— Говориш така, като че ли си бил там — отвърна тихо тя.

— И аз имам това чувство.

— Ето това ме плаши най-много, Нийл.

— Знам. Мен също.

Но не по същия начин. Той не изпитваше съмнения за чувствата си към нея, но направо се поболяваше от притеснения и тревога, че нейните чувства към него няма да се окажат достатъчно силни, за да я задържат при него, когато научеше истината.

На устните ѝ се появи мимолетна, особена усмивка и тя отново притисна ръка към корема си.

— Като че ли времето за сън свърши.

Коул наблюдаваше удивен изражението на лицето ѝ. Запита се какво ли чувства тя в този момент. Изобщо не можеше да си представи, че да използваш вътрешността си като боксова круша е приятно изживяване, но очевидно беше така. Тя вдигна глава и забеляза втренчения му поглед.

— Ела тук — подкани го.

Когато той се приближи, тя хвана ръката му и я постави на същото място, където бе нейната само миг преди това.

— Холи, не мога...

— Почакай малко. Той се движи съвсем лекичко.

— Ще бъдеш ли разочарована, ако се окаже момиче?

Тя само се усмихна смутено в отговор.

— Предната нощ сънувах, че имам дъщеря, която до петата си година изобщо не искаше да ми проговори, защото в продължение на девет месеца съм я мислила за момче.

Коул отчаяно се опитваше да се съсредоточи върху нещо друго и да не мисли колко му харесва да я докосва.

— Напоследък отделям по малко пари, за да си направиш тест с ултразвук. Но ако предпочиташ, можеш да използваш парите за нещо друго — добави бързо той.

— Говорих с лекаря си и той ми каза, че не е необходимо да го правя. Освен това предния ден четох една статия за едно изследване, което показало, че жени, които са си правили такъв тест, раждат по-малки бебета.

— А не се ли споменаваше пак в тази статия, че това се е случило с жени, които са се подложили на теста повече от пет пъти.

— Не мога да повярвам, че това се случва с мен! — с грациозен жест Холи прокара пръсти през косата си. — През първите три и половина месеца от бременността ми умирах да си поговоря с някого за това и за нещата, които се случиха с мен, а ето че този „някой“ се оказа именно ти.

Толкова ли неутолим бе копнежът му да бъде докосван, че при всяко нейно най-обикновено движение мускулите му се напрягаха? Коул вече изобщо не можеше да се познае.

— Радвам се, че започна да четеш от книгата.

— А за онези страници, че били слепени, просто излъга, нали? Проверих и никъде не намерих наръфани краища.

— Всъщност беше... — в този момент Коул почувства леко, едва забележимо движение под дланта си. Примигна изненадано. — Бебето ли беше?

— Аха.

— Невероятно! — искаше му се то да мръдне пак. — О!

— Последния път, когато отидох на преглед, докторът ми позволи да чуя биенето на сърцето му.

— И как беше?

— Като пърхане на колибри.

— Според книгата...

— Сто и петдесет удара е нещо нормално — довърши тя вместо него.

Измина дълго време, преди някой от тях да каже нещо. Накрая Холи бе тази, която наруши тишината.

— Благодаря ти, Нийл.

— За какво?

— Че сподели този миг с мен.

Той се изправи на колене и дълго и настойчиво се взира в нея.

— Имам намерение да те целуна, Холи.

— И какво трябва да отговоря на това? — страните ѝ моментално се покриха с гъста червенина.

Той се приближи още повече.

— Нищо. Просто не исках да те изненадам или да те изплаша, или... — вече можеше да почувства сладкия ѝ дъх върху устните си. — Или да те накарам да си помислиш... — в този миг устните им се сляха и думите останаха недоизречени.

Коул никога не бе изпитвал толкова силно желание. Имаше такава огромна нужда от нея, че това чувство го завладя изцяло. Искаше да я целуне нежно, ефирно, подканящо, но когато устните ѝ се разтвориха и езикът ѝ жадно докосна неговия, той почувства, че повече не може да се въздържа. Обви с ръка крехките ѝ рамене и я привлече по-близо, изпитвайки неистово желание да я притисне до себе си. Позата им обаче бе съвсем неудобна и Коул се изплаши да не я нарани. Макар и неохотно, я освободи от прегръдката си.

— Съжалявам — промълви тихо тя. — Не беше нарочно.

Отговорът му обаче не оставяше място за съмнения. Постави ръка на тила ѝ и отново я привлече към себе си. Този път целувката му бе дива, агресивна, завладяваща, а езикът му неуморно изследваше устата ѝ. Помилва леко едната ѝ гърда и за миг Холи се притисна до него, но в следващия се отдръпна, останала без дъх.

— Не трябва да правим това.

Тя отново сложи ръка на корема си, жест, който не остави у него никакво съмнение какво искаше да каже. Не точно тези думи искаше да чуе от нея, но знаеше, че бе права. Колкото и да му се искаше да я люби, разбираше защо тя не му отвърщаше със същото. Тялото ѝ не принадлежеше само на нея, а и на бебето. Трябваше да бъде търпелив, налагаше се. Крайно време беше да предприеме нещо, за да потуши огъня в тялото си.

— Искаш ли да отидем на кино?

— Не, но това не е лоша идея — Холи вдигна поглед и видя в очите му неутолената страст, изгарящото желание, което не можеше да си позволи да задоволи в този момент.

— Но където и да отидем, по-добре да е на някое публично място.

По обратния път Коул отново и отново си припомняше миговете на близост и това, което почти се бе случило между тях. Изпитваше огромно желание да бъде с нея, да я люби, но един вътрешен глас постоянно го укоряваше и му нашепваше, че не бяха готови за това, по-точно *той не бе готов*.

След това с болезнена яснота дойде и отговорът. Никога не си бе помислял, че начинът му на живот го бе направил уязвим за вируса на СПИН, но кой сега можеше да бъде абсолютно сигурен? През последните пет години бе спал с доста жени и понякога — колко глупаво от негова страна! — без презерватив. Въпреки че тестът, който си бе направил в болницата след катастрофата, бе отрицателен, докторът го бе посъветвал за по-сигурно да си направи втори тест след шест месеца. Как можеше нещо толкова важно да се изплъзне от вниманието му?

— Ще имаш ли нещо против, ако не отидем на кино? — обърна се той към Холи. — Забравих, че днес трябваше да свърша още нещо.

— Нямам никакви планове. Искаш ли да дойда с теб?

Но той само поклати глава. Въпреки разочарованията и несгодите, които бе преживяла, Холи си бе едно обикновено провинциално момиче, готово да дари доверието си на някой, който бе достатъчно мил с нея.

— Това е нещо, което трябва да свърша сам.

— Добре — отвърна тя твърде бързо и с престорено безразличие, опитвайки се да скрие разочарованието си.

— Някой ден ще ти кажа за това — обеща ѝ Коул.

В този момент Холи забеляза касетата, която се подаваше от касетофона, пресегна се и я пусна. Миг след това в кабината започнаха да се леят вълшебни звуци. Думите се редяха една след друга и Коул с всеки миг се убеждаваше, че бяха писани за него. През целия си живот бе пял песни за любов и никога не ги бе разбирал.

Досега.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

— Имате обаждане от Нийл Чапмън — заяви безизразно телефонистката. — Приемате ли разговора за ваша сметка?

— Да, да, разбира се — отвърна Бъди. След миг го свързаха с Коул. — Защо се обаждаш по този начин? Как така не използваш кредитната си карта? — но преди той да му отговори, добави: — Няма значение. Не е важно. Много се радвам да те чуя.

На Коул обаче не му убягнаха загрижените нотки в гласа на Бъди, което веднага го накара да застане нащрек.

— Какво има?

— Преди два дни ми се обади Ерик Джордж. Той ми каза, че някакъв тип е ходил в дома му и е задавал въпроси за теб. А после тази сутрин ми позвъни и Майк и каза, че и с него се е случило същото. Имаш ли представа какво става?

— Говори ли за това с Ранди?

— Да, преди половин час. Казаха ми, че отишъл в офиса и щял да прекара там целия ден.

— Кой офис? — попита Коул, за момент приковал вниманието си върху нещо друго.

— Твоят.

— Но какво прави той там?

Беше глупаво да пита за това Бъди. Защо трябваше да очаква от него да знае къде ходи и какво прави Ранди?

— Ако съдя по това, което ми каза миналата седмица, отсега нататък Ранди ще прекарва доста време зад бюрото — отвърна Бъди. — Той поема търговския отдел.

Когато чу това, Коул направо онемя от изумление. В миналото, когато повдигаше пред брат си въпроси, свързани с бизнеса или изобщо с „Уебстър Ентърпрайзис“, Ранди реагираше с широка прозявка и подчертано безцеремонно сменяше темата на разговора. Ако Коул настояваше, защото искаше още една гледна точка или мнение за нещо, Ранди просто напускаше стаята. И сега той поемаше

търговския отдел?! Тук нещо не се връзваше. Щеше сам да се обади на брат си и да го попита какво става.

— Когато говори с него миналата седмица, той каза ли ти нещо дали Франк се опитва отново да ме търси? — Коул отново насочи вниманието си към най-важния въпрос засега.

— Единственото нещо, което Ранди каза за Франк бе, че той си е взел отпуск.

Доколкото си спомняше, Франк никога не си бе вземал отпуск!

— Бъди, за един и същи човек ли говорим? Имам предвид баща ми.

— Да, Коул. Отначало и аз много се изненадах. Но почакай да чуеш останалото. Той не е сам. Взел е със себе си жена на име Джанет Рейнолдс.

Сега всичко си идваше на мястото. Франк не си бе взел отпуск, двамата просто бяха някъде по работа.

— Къде са отишли, Бъди? В Нешвил?

— На Хаваите.

Франк никога не би избрал място като Хаваите, за да върши бизнеса си. Не обичаше да плаща дълги телефонни разговори, а когато работеше, през повечето време бе на телефона.

— Добре, Бъди. Проклет да съм, ако разбирам нещо — Коул говореше повече на себе си, отколкото на приятеля си. Имаше нужда от време, за да приеме всичките тези необикновени неща, които ставаха в неговото семейство. — Каж ми за Майк.

— О, да. Опитал се да изкопчи нещо от онзи тип, който идвал да го разпитва, но не могъл да измъкне и дума от него.

— Как се е сетил да ти се обади и да ти каже?

— Говорил с Ерик и когато разбрал, че и с него се е случило същото, двамата решили, че това не може да е просто съвпадение и че ти би трябвало да узнаеш какво става. Те знаеха, че все още поддържам контакт с Ранди, затова решили да се обадят на мен.

— И никой от тях дори не си е помислил да се обади лично на мен?

— Още когато беше тук ти казах, Коул: хората, които познаваше и с които беше близък преди, чувстват, че връзката ти с тях е прекъсната, откакто стана голяма звезда.

— Ти каза ли им за това?

— Не мисля, че е моя работа, Коул. Ако искаш тези хора да ти се обаждат, ти самият трябва да подновиш връзките си с тях.

Откакто бе напуснал дома си, Коул трябваше да се изправи лице в лице с някои истини за себе си, които не бяха никак ласкателни или приятни. Въпреки всичките си оплаквания, че няма никакъв контрол върху живота си, откри, че му харесва да получава всичко, което иска, съвсем лесно, без никакво усилие от своя страна. Беше дяволски лесно просто да си стои безучастен и да остави някой друг, обикновено Франк, да взема решения вместо него, особено такива, които бяха доста неудобни или изискваха лично отношение. Колкото по-изолиран и отчужден беше Коул, толкова по-малко вина изпитваше за нещата, които не се намираха под негов контрол. Всъщност бе разрушил връзките си с хората, които му бяха приятели, защото нямаше друг избор. Когато има толкова задължения и работа, които биха могли да се свършат за тридесет часа, а трябва на всяка цена да се вместят в двадесет и четирите часа на денонощието, много неща, а и много хора просто отпадат. В мига, когато с болезнена яснота разбра всичко, трябваше да признае, че бе не само много удобно, но и много изгодно да обвинява Франк за всички грешки и всички изоставени приятели през последните пет години. Коул прочисти гърлото си, опитвайки се да премахне металния вкус в устата си — резултат от това, че се бе изправил насаме със собствената си съвест.

— Съжалявам, Бъди. Нямах никакво право да очаквам от теб да поправяш грешките, които допуснах спрямо Майк и Ерик.

— Времената се променят, Коул, а заедно с тях се променят и хората. Никой не казва, че трябва непременно да запазиш отношенията си с всички, с които си се сприятелил, само защото ти си успял, а те не са. Не знам как да ти го кажа, но за някои хора е много по-лесно да са с теб в трудните моменти, а не в добрите. Ти просто трябва да... — Бъди изведнъж спря. — За Бога, Коул, слушаш ли ме? Каж ми, че не ти звучи толкова тъпо, колкото на мен.

— Не тъпо, Бъди, прозвуча ми малко като конско. Но имам нужда да чуя точно това. Когато се върна...

— Време беше — прекъсна го той, очевидно много доволен от нещо. — Вече бях престанал да се надявам, че ще чуя това от теб.

— Не разбирам за какво говориш... — Коул бе искрено изненадан.

— Вече си взел решение, приятелче. За пръв път те чувам да казваш „когато се върна“. Досега винаги казваше „ако се върна“. Случило ли се е нещо, за което не си ми казал?

Едва сега Коул разбра, че някъде, някак, бе достигнал до решение какво да прави с живота си. Бе очаквал, че в даден момент правилното решение ще му се разкрие от само себе си, като някакво знамение, едва ли не с гръмотевици и мълнии. Вместо това решението бе дошло неусетно и незабележимо, като че довяно от лекия бриз.

— Преди две седмици открих още нещо за себе си — каза Коул все още удивен. — Вече изпитвам онова очакване и напрежение, преди да застана пред публика, особено когато съм в състояние да ги накарам да преустановят работата си, за да ме слушат.

— Ти пееш?! — Бъди не можеше да повярва на ушите си. — На публично място? И никой досега не те е познал?

— Не е ли страхотно? — ухили се Коул.

— И какво, дявол да го вземе, правиш, за да не те разкрият?

— Хората виждат това, което очакват да видят. Онзи Коул Уебстър, когото публиката познава, живее в огромна разкошна къща в Калифорния, зад висока ограда. Той пее с десетчленен състав пред многохилядна публика. Той има дълга коса, ходи гладко избръснат и не носи очила. Защо някой би ме помислил за него?

— И никой, дори един-единствен човек не те е познал? — недоумяваше Бъди. — Но ти се намираш в Тенеси, за Бога! Нешвил дори не е на пет часа път.

— Точно така. Какво би правила знаменитост като мен в малък незначителен град като Меривил, когато градът, който е душата и сърцето на кълтри музиката, се намира на по-малко от пет часа път с кола? — Коул поглади с ръка брадата си. — Между впрочем, докторът беше прав. Отокът спадна, а белезите вече почти не личат. И лицето, което всяка сутрин ме гледа от огледалото, все повече заприличва на моето.

— В такъв случай ще ти кажа, че тихите ти и спокойни дни са преброени. Няма значение колко малък и забутан е градът, където се намираш. Един ден някой ще се вгледа по-внимателно в теб и ще те познае, въпреки всичко. Надявам се вече да си казал на Холи кой си, преди това да се случи. Ще бъде ужасно за нея, ако трябва да го чуе от някой друг.

Бъди не му казваше нищо, което да не си бе повтарял хиляди пъти. Тъй като не искаше отново да се връща към този въпрос, Коул смени темата.

— Между другото, забравил си да си спаднеш сметката за телефона от парите, които Ранди ми изпрати чрез теб.

— За това изобщо не си струва да се безпокоиш.

— Но ние си имахме уговорка, Бъди.

— Значи всичко е наред, когато разменяш Лотуса си за моя очукан камион, но когато аз реша просто да си затворя очите за някакви си петдесет долара за телефон, вдигаш врява до небесата?

— Ако искаш да знаеш, когато всичко свърши, ще ти върна проклетия камион.

— Мислиш си, че държа на тази раздрънкана бричка?

Коул се разсмя.

— Хайде, Бъди, сега ми дай да поговоря с нежната ти половинка.

Миг по-късно в слушалката се разнесе гласът на Сузи:

— Убеди ли Холи да напусне работа?

— Не беше много въодушевена от идеята.

— Но ти успя да я убедиш, нали?

— До известна степен.

— Какво трябва да означава това? Не се шегувах, когато ти казах, че е опасно за Холи да върши толкова тежка работа! — продължи Сузи с възбуден тон. — Само работата ѝ като келнерка е достатъчно тежка, като прибавим и всичко останало, наистина идва твърде много.

— Тя вече не работи в мотела, поне вече не чисти стаите. Арнолд я уволни. Сега аз поемам нейната работа.

— Ти — чистач?! — попита внимателно Сузи.

— Бях сигурен, че мога да разчитам на теб да ме разбереш. Винаги съм знаел, че мога да ти кажа всичко и ти да ми заявиш мнението си без всякакви заобикалки и завоалирани намеци — искаше му се в този момент Сузи да можеше да види самодоволната му усмивка.

— Какво ново?

— Холи ми позволи да усетя движенията на бебето.

Коул не направи никакъв опит да скрие какво означаваше това за него.

Сузи заговори по-тихо и замечтано, а в гласа ѝ се долавяше нежност.

— Спомням си, когато за пръв път сложих ръката на Бъди на корема си, за да почувства движенията на малкия Коул. Това бе нещо много специално за нас двамата.

— Аз съм влюбен в нея, Сузи — харесваше му как звучат тези думи, изречени гласно.

— Разбира се, че си. От много време вече това ми е съвсем ясно. Ще станеш страхотен татко на това бебе.

Думите ѝ и убедителният тон, с който ги изрече, го накараха да изпита истинско удоволствие.

— Има нещо, което искам да те попитам, но...

— Не знам защо те оставям да се измъкнеш толкова лесно, но имам чувството, че искаш да знаеш дали е в реда на нещата да правиш секс с бременна жена. Права ли съм?

Със сигурност Сузи никога нямаше да вземе награда за тактичност.

— Да, с две думи така стоят нещата — призна Коул.

— Разбира се, всяка жена е различна, но някои от нас от третия до шестия месец изглежда попадаме под влияние на някакъв хормон, който ни превръща в истински маниачки. Ако Холи поне малко прилича на мен в това отношение, двамата ще си прекарате чудесно.

Коул чу как Бъди се прокашля смутено.

— Ами ако не е като теб?

— Не я притискай и не настоявай твърде много. Чакането си заслужава.

— Благодаря.

— Пак заповядай. Между другото, научи ли кога ѝ е терминът?

— Три дни преди твоя.

— Няма ли да е чудесно, ако аз родя по-рано или пък тя закъснее малко? Децата ще могат да празнуват заедно рождените си дни — тя се засмя весело. — *В твоята къща.*

Харесваше му, че Сузи вече смяташе Холи и бебето ѝ за част от живота им с Бъди. Така собствената му мечта изглеждаше съвсем реална. Някой ден щеше да разкаже на Холи по какъв начин бе станал такъв експерт по въпросите на бременността. Или трябваше да ѝ

разкрие източника си на информация, или да остави Сузи да говори вместо него, когато я запознаеше с Холи.

Поговориха си още няколко минути, после Сузи каза, че трябва да тръгва на работа. След като се сбогува с нея, Коул я помоли пак да му даде да говори с Бъди.

— Ако смяташ още да ми четеш конско за онази сметка, изобщо не искам да те слушам! — зае той отбранителна позиция.

— Не е за това. Просто искам да чуя какво мислиш за онази случка с Майк и Ерик. Какво ти подсказва интуицията? Първото, което ми дойде наум, бе, че Франк е на дъното на всичко това, но след това се улових, че имам склонност да го обвинявам за всичко.

— Значи сам започна да разбираш това?

— Да, и трябва да ти призная, че хич не ми харесва.

— Е, идеята да стоваря върху него вината за това е твърде изкусителна, но не мисля, че той има нещо общо.

— Защо?

— Защото в такъв случай нямаше да ни се налага да търсим някъде другаде отговора. Или имаш някого другого, предвид?

— Единственото нещо, което мога да предложа, е, че това е репортер, който е открил, че има много недоизказани неща около моето заминаване, много повече, отколкото представя официалната версия, и е решил да започне да души наоколо.

— На мен ми изглежда логично.

— Ще позвъня на Ранди и ще видя какво мисли той по този въпрос — заяви Коул.

— Обади се, ако откриеш нещо.

— Непременно.

Коул затвори и прекъсна връзката с Бъди, след което отново вдигна слушалката и набра номера на офиса в Лос Анжелис.

— „Уебстър Ентърпрайзис“ — отговори мек глас с южняшки акцент. — С какво мога да ви помогна?

— Бих искал да говоря с Ранди Уебстър.

— И за кого да предам?

Коул се замисли за момент.

— Кажете му, че се обажда Бъди Чапмън.

— Почакайте, моля.

Ранди веднага вдигна слушалката.

— Имаш ли новини от Коул? Каза ли му за...

— Каза ми... — на устните му се появи доволна усмивка. Хубаво беше отново да чуе гласа на Ранди.

— Как я караш?

Имаше сума начини да отговори на този въпрос и всеки отговор щеше да представлява част от истината.

— Не знам как да ти го кажа, но мисля, че започвам да изпитвам носталгия.

— Вече си мислех, че никога няма да чуя тези думи от теб — отвърна радостно Ранди.

— Реших, че ми харесва да пея. Още повече, че това е единственото, което мога да правя.

— Татко каза нещо подобно веднага след като ти си тръгна.

— Като заговори за татко, разбрах, че се намира на Хаваите.

— *Беше* на Хаваите... — изсумтя Ранди. — Не изкара там и три дни.

— Но е бил там! Сигурно и ти си толкова изненадан, колкото и аз, когато научих.

— Това пътуване е единственото нещо, за което говори, откакто се е върнал. Човек би си помислил, че той е измислил почивките на екзотични острови.

— Като че ли пропускаш нещо — подхвърли Коул.

— Бъди ти е казал, нали?

— Значи е истина, че Джанет е отишла с него?

— Те двамата наистина са странна двойка — отбеляза Ранди. — Все още не мога да проумея какво толкова намира тя в него, но пък и никога не съм бил много добър в тези неща.

— Ами татко? — Коул бе нетърпелив да чуе отговора.

В годините, когато постоянно пътуваха, в живота на Франк бе имало много жени. Бяха идвали и си отивали една след друга. Тези връзки бяха съвсем краткотрайни, временни увлечения на един мъж, който изпълняваше своя мисия, или поне синовете му мислеха така. На Коул и Ранди никога не им бе хрумвало, че Франк е самотен човек, че може би иска и някой друг да споделя живота му, освен двамата му сина, или колко трудно бе да се намери жена, която би се съгласила да живее с него и да бъде майка на две вече пораснали момчета, които правеха живота на баща си толкова труден, колкото и своя собствен.

— С него положението е по-зле, отколкото с Джанет — започна Ранди. — Трябваше едва ли не да го връзвам, за да ме чуе, когато говорех за нея, но веднъж, след като си отвори очите, вече нищо не може да го спре.

Коул отново изпита чувството, че отрезвяващата реалност се стоварва като огромна тежест върху плещите му.

— А ти как се забърка в това?

— Двамата с Джанет веднъж работехме в офиса, тя ми се ядоса нещо, изпусна се и ми каза какво изпитва към татко, като ме изкара пълен негодник и грубиян. Наистина бе разстроена, че бях разбрал за чувствата ѝ и ме накара да обещаая, че няма да кажа на никого, но...

— Но ти не можа да се сдържиш да не се проявиш като сватовник.

Това, че Ранди бе замесен в личния живот на Франк, повече от всичко друго показваше колко драстично се бяха променили техните взаимоотношения. Коул се радваше за тях, но в същото време бе разочарован, че през цялото това време него го нямаше там, за да сподели чувствата им.

— Мисля, че между татко и Джанет наистина ще се получи — отбеляза Ранди.

Трудно му беше да си представи Франк и Джанет по друг начин, освен като бизнес партньори. Коул реши, че трябва да ги види заедно, за да се увери във всички промени, които бяха станали в негово отсъствие.

— Имам чувството, че вече знам какво ще ми отговориш, но все пак мислиш ли, че Франк има нещо общо с онзи тип, който ходи при старите ми приятели и разпитва за мен?

Ранди бе толкова изненадан, че в първите няколко секунди не можа да отговори.

— Изобщо нямам представа за какво говориш.

— Съжалявам, помислих си, че Майк или Ерик може да са ти се обадили.

И Коул обясни на брат си какво му бе казал Бъди.

— Франк не е замесен — заяви без колебание Ранди.

— Откъде си толкова сигурен?

Коул искаше да знае дали отговорът на брат му се основаваше на промененото му отношение към Франк, или на някой неоспорим факт.

— Двамата с Джанет си скъсаха задниците от работа, само и само да нагласят нещата така, че без проблеми да те няма още шест месеца. И защо им е да развалят всичко, опитвайки се да те върнат по-рано? Освен това Франк мисли, че ако не постъпва внимателно и разумно, можеш да решиш да не се върнеш изобщо. Той няма да направи нещо, за което после да съжالياва, Коул.

Думите на Ранди му подеистваха изключително ободряващо. Нещо повече, изпита невероятно облекчение. Дори ако някой репортер бе решил на своя глава да души наоколо и да разпитва, единствените хора, които можеха да кажат нещо за местопребиваването му или за променения му външен вид нямаше да го направят на никаква цена.

— Може би е добре да кажеш на татко за това, просто за всеки случай.

— Не виждам причина защо да не му го кажеш сам.

— Защото ти ще се видиш с него и лесно можеш да свършиш това вместо мен! — отвърна рязко Коул, без да скрива раздражението си. — Не е кой знае какво.

Ранди реагира не по-малко остро.

— Аз не съм ти вече момче за всичко, Коул. Отсега нататък, ако държиш татко да узнае нещо, ще трябва да му го съобщиш сам.

Коул трепна изненадано. Това бяха същите думи, които цял живот бе искал да каже на Франк и Ранди, само че никога не бе намерил смелост да го направи.

— Ще му се обадя по-късно.

— Съжالياвам, Коул. Не трябваше да ти държа такъв тон.

— Няма нужда да се извиняваш, Ранди. Ти беше напълно прав. Има само още едно нещо.

— Какво?

— Искам да запомниш този разговор. Държа на това.

Молеше се, след като се върне вкъщи, напредъкът, който тримата бяха постигнали във взаимоотношенията си, да не изчезне без следа; нищо нямаше да навреди, ако се подсигуреше още малко.

— Ако ме уловиш да се отмятам от думите си — отвърна Ранди, — надявам се да ме цапардосаш с нещо по-яко по главата.

Коул изпита дълбоко задоволство и радост. Всичко това бе толкова просто. Ранди веднага разбра накъде го бяха отвели мислите му. Между тях двамата винаги беше така. Коул бе поразен, когато

осъзна колко много му липсваше Ранди, с какво нетърпение очакваше да го запознае с Холи. Но преди всичко Коул изпитваше ужасен страх — ентузиазмът му и желанието му за работа, всичките мечти за бъдещето — всичко това нямаше да има значение, ако изгубеше Холи. Имаше нужда от време, за да се увери, че това нямаше да се случи.

— Коул?

— Да? — трябваше да се съсредоточи върху разговора.

— Искаш ли да поразпитам и да се опитам да разбера кой се опитва да те открие?

— Искам да направя нещо повече. Свържи се с Маршъл, накарай го да вземе някои от хората си, нека отидат да поразузнаят наоколо.

Маршъл Томпсън, бивш агент от ФБР, осигуряваше безопасността им, когато пътуваха по турнета.

— И какво ще правиш, ако човекът се окаже репортер?

— Зависи много от това за кого работи. Ако е към някой от сериозните вестници, ще видим до каква информация се е докопал и ще го купим, като му дадем специално интервю за вестника.

— Ами ако е независим журналист?

— Тогава с анонимността ми е свършено.

В този случай „независим журналист“ бе просто любезен евфемизъм за човек, продаващ информацията на този, който му плати най-много. И колкото по-сензационно напишеше материала си, толкова по-тлъста сума щяха да му платят вестниците. Коул нямаше никакъв шанс да се разбере с тях.

— Веднага щом науча нещо, ще те уведомя чрез Бъди.

Но причините, поради които Коул избягваше пряка връзка с Ранди и Франк и поради които бе помолил Бъди за посредник, вече не съществуваха.

— Имаш ли молив подръка?

— Чакай малко — отвърна Ранди. — Добре, готов съм.

Коул му даде телефонния номер на Холи.

— Само не забравяй, че търсиш Нийл Чапмън.

— Интересно име си си избрал.

— Когато излязох от комата, реших, че Чапмън е наистина много добро решение. То винаги ми напомняше... — разбра, че се е издал, но вече бе твърде късно.

— Каква кома?

— Дълга история. Ще ви разкажа за това, когато се върна.

— Имал си криза, така ли?

Очевидно Ранди нямаше да го остави да се измъкне така.

— Удариха ме по главата, но това беше преди месеци. Сега съм добре.

— По дяволите, кога най-сетне ще се върнеш вкъщи?

— Веднага щом уредя нещата с Холи.

— Какво има толкова да се урежда? Не разбирам защо толкова се страхуваш, че тя ще те напусне в мига, когато разбере, че си Коул Уебстър. Какво значение има как се казваш, ти си ти.

— Нещата са малко по-сложни, Ранди. Холи има горчив опит с кънтри изпълнителите и доверието значи за нея много. Ако не беше заради бебето... — дявол да го вземе, отново се беше изпуснал.

— Бебето? — изкрещя Ранди, като скочи от стола. — Ти ще ставаш баща, а аз чичо, и досега не си ми казал нищо?

— Не е толкова просто, колкото изглежда на пръв поглед — отвърна бавно Коул.

— Как може... о, искаш да кажеш заради Белинда?

Коул изстена вътрешно. Пак бе изхвърлил Белинда от съзнанието и от мислите си.

— Тя все още ли е в къщата?

Последва дълга пауза, преди Ранди да отговори.

— Разбира се, че е все още тук. Къде би могла да бъде?

— Още преди няколко седмици й казах, че между нас е свършено. Тя трябваше досега да си е намерила друго жилище.

— Сигурен ли си, че те е разбрала? Нищо не ми е споменавала за това.

— Разбира се, че съм сигурен. Но това е мой проблем, не твой.

След като Белинда все още живееше в къщата, как тогава щеше да убеди Холи, че е по-различен от Трой?

— Нямам нищо против да ти помогна да го разрешиш — заяви Ранди. — Особено ако това ще ви накара да си дойдете по-скоро вкъщи.

— Как ще реагираш, ако ти кажа, че бебето не е мое?

— Искаш да кажеш биологически?

— Да.

— Значи Холи е била бременна, когато сте се запознали?

— Точно така.

— Тогава поне за мен ти си оставащ бъдещ татко, а аз — чичо.

— А пък Франк — дядо — сети се Коул.

— Само не му позволявай да даде на детето китара в ръцете — разсмя се Ранди. — Виж само какво стана с теб.

— Сега трябва да затворя — бе доловил шума от колата на Холи. — Обади ми се веднага щом Маршъл ти даде някои сведения.

— Ами Белинда?

— Не знам. Преди да направя каквото и да било, трябва да измисля как да ѝ спестя болката и да не наранявам повече чувствата ѝ.

— Може би аз бих могъл...

— Наистина трябва да затворя телефона, Ранди — Холи вече влизаше в къщата през задния вход.

— Мога ли да кажа на татко за бебето?

— Не — това бе последното нещо, от което имаше нужда в този момент.

— Просто попитах — Ранди се разсмя с гърления си звучен смях. — Ще се видим скоро.

— Скоро, надявам се — промърмори на себе си Коул, като постави слушалката на мястото ѝ.

Въпреки че тази сутрин той имаше да почисти само две стаи и бе свършил работата си много преди Холи, тя бе изненадана да го види застанал по средата на кухнята.

— Чакаше ли ме?

— Не можах да намеря нищо за обяд, помислих си, че можем да излезем да хапнем хамбургери.

Холи сложи чантичката си на масата, съблече сакото си и го окачи на облегалката на един стол.

— Имаме риба тон.

— Вече четири пъти тази седмица ядем риба тон. Не знам на теб, но на мен вече ми омръзна.

От пикника им в Кейдс Коув преди три дни двамата избягваха да се докосват или да стоят твърде близо един до друг. Копнежът му да я вземе в ръцете си и да вдъхне сладкия аромат на косите ѝ можеше да се сравни само със страха, който продължаваше да го измъчва ден и

нощ. Никога през живота си не бе желал нещо толкова много, колкото да прекара остатъка от живота си с Холи.

— Арнолд няма да ни държи още дълго, ако работите в мотела не се оправят, а аз не виждам как ще стане това, ако дъждът съсипе и малкото цветна мазилка, която е останала.

— Всичко ще бъде наред, Холи. Ще се справим.

Тя прокара нервно пръсти през косата си.

— Искаше ми се да бях малко по...

— Довери ми се, Холи.

Изглеждаше толкова отчаяна, че той се приближи и я взе в прегръдките си. Тя доверчиво облегна глава на гърдите му.

— Само че...

Той я притисна по-близо до себе си и помилва страните ѝ.

— Изглежда не ме слушаш. Казах ти, че ще се справим с това и наистина ще го направим.

Тя дълго време се колеба, преди да отговори.

— Много харесвам способността ти да виждаш магията на залезите, Нийл, но само един от двамата ни може да бъде мечтател.

— Грещиш, Холи. И двамата можем да бъдем такива и аз ще ти го докажа.

Тя обви ръце около кръста му.

— Това ще бъде най-големият подарък, който някога можеш да ми направиш.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Докато чакаше светофара да светне зелено, мислите ѝ както обикновено се насочиха към Нийл. Бе изминала една седмица от пикника, най-хубавата в живота ѝ. Никога не се бе чувствала толкова добре — отново бе възвърнала способността си да се смее на обикновени и глупави неща, които само преди два месеца биха предизвикали раздразнението ѝ. Когато, без да иска изби дупка в изгнилото дърво на вратата на задната веранда, първото нещо, което си помисли, не бе колко ще струва поправката, а какъв късмет имат, че лятото бе свършило. По десетобалната система на Нийл, с която оценяваше безпричинния щастлив смях, той ѝ бе дал най-висока оценка. Дори бе организирал една импровизирана церемония по този случай. Тя се бе опитала да се държи сериозно, дори направи опит да се намръщи, но просто не бе в състояние да го направи. Особено когато той настоя да я вземе в прегръдките си и я целуна нежно и продължително.

Въпреки уверенията му, че за него е без значение колко голяма и тромава ще стане, тя започваше да се чуди дали думите ѝ нямаше да му повлияят подсъзнателно. Щеше да бъде чудесно, ако това не станеше. Поне засега всичко беше наред. Тя веднага разбираше, когато той се колебаеше или скриваше нещо.

Светофарът даде зелена светлина и Холи отново потегли. Скоро след това зави по алеята към дома си, като спря само за да вземе пощата. Отне ѝ само минута, за да прегледа няколкото обикновени сметки за плащане, но рязко спря, когато забеляза един пощенски плик с името на нейния лекар на мястото на подателя. Обзета от любопитство, Холи отвори бързо писмото, веднага след като паркира колата. Смути се много, когато видя, че бе адресирано до Нийл. Помисли си, че има някаква грешка, погледна адреса и името на плика — нямаше съмнение, и на двете места фигурираше името на един получател — Нийл Чапмън. Защо лекарят ѝ ще пише на Нийл? Холи се поколеба. Едно от нещата, на които майка ѝ я бе научила още като

съвсем малка, бе, че една дама никога не отваря чужди писма. Но пък никой никога не я бе смятал за дама.

„Мистър Чапмън,

Радвам се да ви уведомя, че кръвният тест, който си направихте, се оказа отрицателен. Вашите опасения, че може да навредите на мис Мърдок или бебето ѝ, ако установите интимни отношения с нея, са неоснователни. Останалата информация, която поискахте, е приложена към писмото ми.

Ако мислите, че бих могъл да ви бъда полезен и в бъдеще, не се колебайте да ме уведомите.

Искрено ваш: Д-р Патрик Сидни.“

Отначало Холи не можеше да проумее защо Нийл си бе направил кръвни тестове. След това разбра и в очите ѝ се появиха сълзи. Нийл можеше цял живот да ѝ прави подаръци, но никой от тях нямаше да бъде толкова специален или толкова важен за нея, като този. Тя изскочи от колата и се втурна в къщата да го потърси. Той бе в банята и си вземаше душ.

Холи смяташе да почука на вратата и да му каже, че е прочела писмото, след това да му признае, че го обича повече от всичко на света. Тогава ѝ хрумна, че имаше друг, по-добър и далеч не толкова многословен начин да му покаже цялата си любов към него. Преди изобщо да се замисли дали това, което правеше, не бе някакво безумство, дрехите ѝ вече бяха на пода. Вратата, на която се бе облегнала, не водеше към банята, а само към малкото помещение с душа. Коул забеляза една неясна сянка върху шлифованото стъкло на вратата. Открехна я леко и погледът му веднага попадна на Холи. Беше се загърнала в широка хавлия, но краката и ръцете ѝ бяха голи. Тялото му мигновено се напрегна, той изстена, защото щеше да му бъде дяволски трудно да прикрие обхваналата го възбуда.

— Имаш ли някаква представа какво правиш с мен?

— Не.

Очевидно Холи не носеше нищо под хавлията.

— Защо правиш това, Холи?

— Без да искам отворих пощата ти.

— Какво общо...

— Имаше писмо от доктор Сидни.

— О!

— Той пише, че кръвният ти тест е отрицателен.

— Просто си мислех...

Коул рязко отвори вратата.

— Сигурна ли си, че го искаш, Холи?

Тя само кимна. Коул прокара пръсти по вдлъбнатинката между гърдите ѝ. Внимателно смъкна хавлията и я остави да падне на земята. Дълго се визира в Холи с пълен с копнеж поглед.

— Искаш ли да влезеш, или би предпочела аз да изляза?

Думите бяха излишни. Изразът на лицето му ѝ каза всичко, което искаше да знае. За него тя беше красива, леко издутият ѝ корем бе без значение, също като бенката на рамото ѝ. Тя пристъпи под топлите водни струи и той нетърпеливо я взе в прегръдките си. Водата от душа обливаше голите им тела, които се докосваха бавно, нежно, чувствено. Коул сведе глава и устните им се сляха в дълга възбуждаща целувка.

— Мисля, че е време да ти кажа нещо.

За миг Коул се поколеба. Само преди седмици ѝ бе казал, че им трябва време, че това, което ставаше между тях, трябва да се развие, да узрее. Дали сега тя щеше да погледне с подозрение на думите му? Запита се дали няма да е по-добре да изчака, след това реши, че вече му е омръзнало да греша, винаги съобразявайки се с това дали е разумно да направи нещо, или не.

— Обичам те, Холи.

— Знам. Мисля, че и аз те обичам, Нийл.

Той се отдръпна леко от нея, доколкото му позволяваше ограниченото пространство.

— Само си мислиш?

— Добре де, знам, че те обичам.

— И след като знаеш това, какво ще правиш?

Коул искаше тя да каже, че те двамата си принадлежат, надяваше се да чуе признанието ѝ, че никога няма да се разделят.

В очите ѝ проблесна дяволита искра.

— Сега или по-късно?

Тя нарочно бе придала друг смисъл на думите му, но това нямаше значение. Засега нейното присъствие му бе достатъчно. Самообладанието му започна да се стопява и да изчезва заедно с водните струи, които се стичаха по раменете и гърба му. Цялото му тяло изгаряше от болезнен копнеж да я докосне. Миговете, докато я притегляше към себе си и притискаше тялото ѝ към своето, му се сториха цяла вечност. Холи ясно почувства набъбналата му мъжественост, изстена тихо и съблазнително разлюля бедра в недвусмислена покана.

— Ако това, което чувствам, има нещо общо с възбудените ми хормони, надявам се то никога да не свършва.

Коул се засмя. Този момент, когато се готвеше да прави любов с жената, в която се бе влюбил до умопомрачение, бе най-хубавият в живота му. Холи леко докосна устните му с тънките си пръсти.

— За какво си мислиш?

— Колко много те обичам.

Изучаващите ѝ пръсти докоснаха белега на слепоочието и другия над веждата му.

— Бих искала да бях до теб тогава, когато се е случило.

Коул хвана ръката ѝ и нежно целуна дланта ѝ.

— И аз бих искал — той я погледна право в очите. — Повече, отколкото някога би могла да си представиш.

Холи дълго остана така, в плен на втрещения му поглед.

— Докосни ме — прошепна тя.

Коул не чака втора покана. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, изследвайки всяка негова мека извивка, бавно, с безкрайна нежност. Тя се опита да го накара да побърза, но Коул хвана нежно ръцете ѝ, прилепи ги до тялото ѝ и продължи изследването си с устни и език.

Ръцете му погалиха хубавите ѝ стегнати бедра, преминаха по вътрешната им страна и откриха най-чувствителното ѝ място, което копнееше за неговото докосване. Тя въздъхна и се притисна към него, тялото ѝ потръпваше от възбуда, която отнемаше здравия ѝ разум. Започна да се движи в синхрон с него. Коул се наведе и пое с език капчиците вода от зърното ѝ, след това го засмука жадно в устата си. Холи облегна гръб на стената и прокара с огромна наслада длани по твърдите му раменни мускули, притвори очи, устните ѝ леко се разтвориха, дъхът започна да излиза на пресекулки от гърдите ѝ. Коул

усещаше потръпването ѝ, тихия ѝ стон на удоволствие при всяко негово докосване; накрая, когато тялото ѝ се разтърси от мощните вълни на екстаза, отдръпна ръката си и продължи да я гали по вътрешната страна на бедрата.

Холи отвори очи и се взря в лицето му. Устните ѝ бавно се извиха в съблазнителна усмивка. Приведе леко глава и прокара език по меката извивка на ухото му, ръцете ѝ се плъзнаха по мускулите на гърдите му, след което слязоха по-надолу.

— Не е ли по-добре да се преместим в спалнята?

Коул само кимна леко.

Лунните лъчи хвърляха сребриста светлина върху леглото, придавайки особена нереалност на обстановката. Коул пъкна ръка под възглавницата и се загледа в Холи, като внимаваше движенията му да не я събудят. Жадуваше да я докосне, да почувства отново мекотата на кожата ѝ, сладостта на устните ѝ. Споменът за целувките ѝ все още предизвикваше приятна топлина, която се разливаше по тялото му.

Когато най-накрая, задоволили страстта си, лежаха притихнали в прегръдките си, Холи го попита откъде има белега на крака си. Болеше го, че не можеше да ѝ каже цялата истина, но нямаше как. Молеше се всичко да приключи по-скоро, защото не искаше повече лъжи между тях.

В този момент Холи се размърда и се обърна с гръб към него. Той се приближи и я прегърна през кръста, а ръката му се оказа на леко изпъкналия ѝ корем. В този миг бебето мръдна. Коул бе обзет от чувство на дълбоко удовлетворение и радост.

— Животът ти ще бъде пълен с много красота, мъниче, с много красиви залези и пътувания до океана — прошепна той на детето, което щеше да отгледа като свое.

Като че ли в отговор на обещанието му, бебето помръдна отново. В този момент между тях двамата стана нещо невероятно. Коул разбра с непоколебима увереност, че то ще бъде момиченце. Нямаше значение кой ѝ бе вдъхнал живот, неин баща си оставаше именно той.

— Добро утро — каза Холи.

— Красива си — той примигна, отвори очи и се усмихна.

Тя се засмя тихо.

— Къде си оставил очилата си? Ще ти ги донеса, за да видиш по-добре.

Коул се привдигна на лакът и я целуна по върха на носа.

— Нямам нужда от тях.

— Ако искаш да ти повярвам, първо трябва да ми кажеш къде трябваше да попадне тази целувка.

— Точно там, където попадна — на брадичката ти.

Той сложи ръка на тила ѝ и я привлече към себе си.

Този път устните му покриха нейните и Холи разбра, че нямаше грешка — и целта, и намеренията му бяха съвсем ясни.

Тя се премести по-близо. Тялото ѝ бе идеално допълнение към неговото, те бяха създадени един за друг. Невероятно, само след една целувка бе готова да прави любов с него. По някакъв начин през изминалата любовна нощ той я бе убедил, че е най-сексапилната жена в света, тя му бе повярвала и бе отхвърлила всички задръжки и предразсъдъци, наслаждавайки се на новопридобитата си свобода. С него не изпитваше никакво неудобство, нямаше нужда да отмята раменете си назад, за да се повдигнат гърдите ѝ, нямаше нужда да скрива коя е и каква е, само за да му достави удоволствие.

Нийл я харесваше такава, каквата си беше. Сърцето ѝ прескочи няколко удара. Той я обичаше. Знаеше го, защото през изминалата нощ ѝ го беше казвал отново и отново, докато не ѝ остана друг избор, освен да му повярва.

Коул целуна чувствителната вдлъбнатинка зад ухото ѝ. Холи изви глава настрана и въздъхна.

— Ако продължаваме така, ще закъснеем за работа.

Изобщо не изглеждаше притеснена от този факт.

Той се отдръпна леко, в очите му играеха весели пламъчета.

— Казах на Арнолд да не ни очаква преди обяд.

— Много си самоуверен.

Коул обхвана едната ѝ гърда и погали нежно връхчето ѝ с палец.

— Това е твърде важно, затова съм такъв.

— Ти си луд.

— Не, аз съм просто човек, който накрая е открил това, което е търсил цял живот.

Палецът ѝ се плъзна по очертанията на челюстта му, едва докосвайки току-що наболата му брада.

— Най-чудното е, че ти вярвам.

— Никога не искам да се съмняваш в чувствата ми, Холи. Никога, каквото и да се случи.

В съзнанието ѝ забиха предупредителни камбани.

— Нийл, ако има нещо, което трябва да знам, просто ми кажи — Холи почувства някаква неясна заплаха да витае около нея.

Той спря думите ѝ с целувка.

— Ако искаш — промърмори той, отделяйки за миг устните си от нейните, — ще поговорим. Но не тук. Не мога да лежа в това легло и да мисля за нещо друго, освен да те любя.

Думите му ѝ поддействаха не по-малко възбуждащо от ласките му.

— Каквото и да е то, може да почака.

Един час по-късно Коул отново си вземаше душ, когато Холи надникна в банята.

— Отивам в супера за яйца — извика тя.

— Ако почакаш само минутка, ще дойда с теб.

— Ще се върна, преди да си излязъл оттук.

— Да приема ли, че си гладна?

— Направо умирам от глад.

— Отивай тогава. Ще се видим, когато се върнеш.

Холи предложи устните си за целувка и почти забрави за закуската. Вече, като че ли нямаше контрол над тялото си. Само един поглед, едно докосване, една целувка на Нийл и тя бе загубена. Той изтри капчица вода от носа ѝ.

— Ако искаш закуска, погрижи се да си се облякъл, когато се върна — предупреди го тя, като посочи пръст към него в шеговита закана.

Лявото ъгълче на устните му потрепна закачливо в предизвикателна усмивка.

— Какво мислиш, че ще кажат Лерой и Арнолд, ако ги помолим за два почивни дни?

Холи отметна един мокър кичур коса от челото му.

— Изобщо не ме интересува какво мислят Лерой и Арнолд — господи, до гуша ѝ бе дошло да бъде все практична. — Въпросът е

какво ще кажат от електрическата компания, когато не им платим следващия месец.

Изведнъж той стана сериозен.

— Има някои неща, за които трябва да поговорим, когато се върнеш.

Холи знаеше какво има предвид и вече бе решила да не му се противопоставя. Отсега нататък Нийл можеше да ѝ помага за плащането на сметките.

— Обичам те.

— Продължавай да си го повтаряш — отвърна той.

— Обичам те, Нийл Чапмън.

— И аз те обичам, Холи Мърдок.

— Е, така вече е по-добре — усмихна се тя.

— Ще ти го повтарям по сто пъти на ден, ако ми обещаеш нещо.

— Значи правиш сделка с чувствата ми? Засрами се!

— Ако наистина вярваш, че те обичам, Холи, можем да се справим с всичко.

— Защо да не ти вярвам?

Той мълча дълго време преди да ѝ отговори.

— Не знам.

Тя взе лицето му в дланите си и по ръцете ѝ започна да се стича вода.

— Недей да бъдеш толкова тъжен. Всичко ще се нареди. Не съществува нещо, с което двамата да не можем да се справим.

— Обичам те.

Устните ѝ нежно докоснаха неговите в дълга страстна целувка.

— Дължиш ми още деветдесет и осем пъти, Нийл.

— Връщай се по-скоро.

Но когато Холи спря на паркинга пред супермаркета, тя изцяло промени решението си за закуската. Беконът, яйцата и палачинките, които бе планирала, изискваха много време — и за приготвяне, и за ядене. Една хубава пшеничена каша бе не само по-здравословна, тя се приготвяше много по-бързо.

Наближавайки входа, Холи улови отражението си във витрината и беше толкова изненадана, че спря, за да се огледа по-хубаво. Доволната ѝ усмивка сякаш направо известяваше на всички как бе прекарала нощта. Опита се да си придаде сериозно изражение, но

независимо от усилията, усмивката не изчезна от лицето ѝ. Трябваше само да влезе, да напазарува и да излезе от магазина колкото е възможно по-скоро, преди да е налетяла на някой познат. Със забързана стъпка и сведен надолу поглед Холи влезе в супермаркета.

Никой не я спря, никой дори не погледна към нея. Събра покупките си и се отправи към касиера на разплащателното гише. Докато чакаше да дойде нейният ред, Холи хвърли разсеян поглед на списанията и вестниците, които бяха наредени на щандовете от двете ѝ страни. Не бе ги разгледала и наполовина, когато изведнъж почувства как цялата изстива. Сърцето ѝ ускори ритъма си, ръцете ѝ така силно стиснаха дръжката на количката, че чак кокалчетата ѝ побеляха. В продължение на няколко безкрайни секунди се взира в мъжа на първата страница на „Дъ Уърлд Рипортър“, опитвайки се да отрече и отхвърли нещо, което все още не можеше напълно да разбере.

— Госпожо, ако бутнете още малко количката си напред, ще мога да ви обслужа — стресна я гласът на касиера.

Холи механично направи каквото я бяха помолили. Мъжът тъкмо се готвеше да отбележи цялата сума, когато тя с рязко движение го спря.

— Почакайте, моля — пресегна се и взе един брой от вестника.

— Хубава история, а? — рече касиерът. — Не можах да намерят Елвис, затова пък сега са обявили награда за този, който открие Коул Уебстър.

— Коул Уебстър?

Той обърна вестника така, че тя да може да види хубаво цялата първа страница.

— Така се предполага, или поне неговата приятелка мисли така. Ама и това ако не е новина! Сигурно са се избили кой пръв да я публикува.

Нийл е в действителност Коул Уебстър? И си има приятелка? Холи закри устата си с ръка. Имаше чувството, че започва да ѝ става много, много зле.

Когато Коул излезе изпод душа и се облече, изведнъж реши, че не може да чака до Коледа, за да даде креватчето на Холи. Искаше да ѝ подари нещо, за да отбележат промяната в отношенията си, но което

беше по-важно, искаше тя да разбере, че той мислеше за тримата като за едно семейство. Креватчето наистина бе станало много красиво. Изгаряше от нетърпение да го покаже на Холи и нямаше по-подходящ момент от този. Донесе частите от гаража и започна да ги сглобява в кухнята, като от време на време се заслушваше за шума от колата на Холи. Въпреки твърдото си решение да я посрещне на вратата, Коул бе толкова погълнат от работата си, че не я чу, когато се върна, нито усети присъствието ѝ, когато влезе. Чак когато се изправи, за да заобиколи креватчето от другата страна, я видя, застанала на рамката на вратата да го наблюдава. Веселият му поздрав замря в гърлото му, когато видя изражението на лицето ѝ. Коул остави отвертката на масата и се обърна към нея.

— Какво се е случило?

Приблужи се, за да я прегърне, но Холи вдигна ръка да го спре.

— Не ме докосвай!

— Холи, какво има? — цялото му тяло изведнъж изстина и се скова от страх.

— Как можа да ми причиниш това? Защо? — тя поклати глава с болезнено изражение.

— Ще ми кажеш ли най-сетне за какво става дума?

Само едно нещо можеше да я разстрои така дълбоко, но Коул не искаше да приеме очевидното. След всичкото време, което бяха прекарвали заедно, как бе могла да се досети кой е той? И то точно тази сутрин!

Видя, че тя държеше в ръка „Дъ Уърлд Рипортър“. Без да сваля поглед от лицето му, Холи обърна вестника на първа страница. Коул изобщо не искаше да поглежда чия снимка бяха публикували, но тъй като нямаше друг избор, насочи погледа си натам. Всъщност това не бе снимка, а рисунка. Вцепени се от изумление от това, което видя. Рисунката не бе просто някоя небрежно нахвърляна скица от някой, който е решил, че така би трябвало да изглежда Коул Уебстър, след като лицето му е било смазано от катастрофата; не — рисунката бе напълно детайлна и достоверна.

Коул изпита остра физическа болка при мисълта, че някой го бе предал по най-безцеремонен начин. На пръсти се брояха хората, които знаеха как изглежда той след катастрофата. Само двама от лекарите, които бяха извършили операцията, знаеха истинската му самоличност,

останалите от болничния персонал го познаваха под фалшиво име. Отказваше да приеме факта, че някой, на когото имаше доверие, му бе причинил такова нещо, но рисунката бе направена с такива подробности, като например дължината на брадата и точното място на белезите по лицето, че не можеше да има никакво съмнение. Под рисунката имаше надпис, който не бе забелязал отначало, че се предлага награда от десет хиляди долара на този, който първи съобщи за местонахождението на Коул Уебстър. Нямаше нужда да чете материала, за да знае какво бе написано там. Заедно с няколко думи за кариерата му фигурираше цял списък на жени, които бе познавал, а най-лошото от всичко бе, че се споменаваха и жената, която го очакваше в дома му да се върне.

— Ти ме излъга! През цялото време си ме лъгал! — изкрещя Холи.

Коул протегна ръка към нея, но тя веднага отстъпи крачка назад.

— Съжалявам, Холи.

Не можа ли да измисли нищо друго! Къде бяха думите, които толкова пъти си бе повтарял, че ще ѝ каже, когато ѝ разкрие истината за себе си?

— Върви по дяволите! — Холи хвърли вестника по него. — Нямаше никакво право миналата нощ да ме любиш!

Когато този път посегна към нея, тя нямаше изобщо време да реагира. Той я взе в прегръдките си и я задържа там въпреки протестите ѝ.

— Сърдита си ми, защото правихме любов, или защото се влюби в мен?

— Аз ти повярвах! — гласът ѝ бе изпълнен с болка. — Макар че не исках — Холи спря да се съпротивлява и притихна. — Боже мой, каква глупачка излязох.

— Освен за името си, за нищо друго не съм те лъгал, Холи.

— Може би не открито, но все пак го направи. Включително и за това, че има жена, която мисли, че ще се върнеш при нея. И глупачката Холи, която е била просто едно развлечение, така, между другото...

В този момент телефонът иззвъня и за миг отвлече вниманието на Коул. Холи се изплъзна от ръцете му и прекоси стаята.

Не отговаряй, Холи! — изкрещя той.

— Ще направя това, което намеря за добре — отвърна му остро тя. — Това все пак е моята къща и моят телефон! Ало! — това прозвуча повече като обвинение, отколкото като поздрав. Миг по-късно отпрати пълен с отвращение поглед към Коул. — Един момент — обърна се към него. — За теб е.

Той се поколеба. Предишният му живот, когато от това да се обади или не по телефона можеше да стане заглавие на някоя статия, изведнъж го връхлетя като мощна вълна.

— Казаха ли кой?

— Някой си Франк.

Коул пое слушалката.

— Ако се обаждаш, за да ми съобщиш за онази рисунка в „Дъ Уърлд Рипортър“, вече си закъснял.

Холи понечи да излезе от стаята, но Коул бързо сграбчи ръката ѝ. Този път тя не се противопостави.

— Съжалявам, Коул. Това нещо ни дойде като гръм от ясно небе. Джанет каза, че нейният човек във вестника дори не знаел, че се готвят да издадат нещо подобно, че всичко е било направено при закрити врати, защото се страхували да не бъдат разобличени или материалът да не бъде спрял.

Коул отчаяно се нуждаеше от някой, върху когото да излее гнева си. Потресен и отвратен от себе си, осъзна, че ако това се бе случило само преди шест месеца, този някой щеше да бъде Франк, независимо дали бе виновен, или не. Коул се почувства като истински подлец, тъй като знаеше, че при такива положения Франк посрещаше спокойно всички обиди.

— Очевидно са знаели, че няма да им разрешим да публикуват материала, ако бяхме разбрали какво се готвят да направят.

— Какво искаш да направя, Коул?

На върха на езика му бе да отговори, че баща му отлично знае как да се погрижи за себе си, но осъзна колко сприхаво и капризно щеше да прозвучи. Нищо ли не бе научил през последните шест месеца? Беше крайно време да оцени силите и възможностите на баща си, а не да търси слабостите му. А Франк бе в стихията си, когато имаше да се преодолява някоя трудност. Преди да има време да отвърне на баща си, на вратата някой високо и настойчиво похлопа.

Холи веднага скочи и се опита да заобиколи Коул, но той моментално ѝ препречи пътя.

— Чакай малко — извика в слушалката, след това се обърна към Холи. — Не идвай след мен!

Тя го погледна разгневена.

— Изобщо не искам повече да те слушам, Нийл или Коул, или както там ти е името.

— По дяволите, Холи, това не е игра. Или ще правиш това, което ти казвам, или ще се наложи да намеря начин да те принудя — той пристъпи една крачка към нея, изражението на лицето му бе направо заплашително. — Разбра ли ме?

Всичката ѝ ярост изведнъж се изпари.

— Да.

Коул отиде в предната спалня и отметна леко завесата на прозореца. Видя една жена, облечена в сив костюм, застанала на предната веранда, след това забеляза мъж, наполовина скрит зад храстите, да насочва камера към къщата. Още не се бе отдръпнал от прозореца, когато на алеята спря кола. Хората, които бързо изскочиха от нея, бяха същински образ и подобие на тези, които вече бяха обсадили къщата.

Как успяха да го открият толкова бързо? Още в момента, когато си задаваше този въпрос, изникнаха поне десетина възможности. Докато живееше в Меривил, не бе направил нищо, за да се скрие или промени външността си. Всеки от града би могъл да се обади във вестника, например съседката, която му бе заела чаша захар, или някоя от келнерките в ресторанта. Десет хиляди долара не бяха малко пари и Коул не можеше да вини никого от тези хора, само защото се бяха изкушили да спечелят тази награда.

Върна се в кухнята и отново грабна телефона.

— Направи всичко, което ти е по силите, да ни измъкнеш оттук, Франк, и дявол да го вземе, действай бързо!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Докато Франк се обади, за да му каже, че всичко е уредено, около къщата се бяха събрали толкова журналисти и фотографи, че тесният двор вече не ги побираше и те просто се изсипваха в двора на съседите. Всички викаха и крещяха, задаваха въпроси и молеха за снимки. Шумът бе толкова голям, че Холи не можа да довърши разговора с дядо си. Затвори телефона, като му обеща, че ще му разкаже подробности, когато се срещнат на летището във Феникс. Отвън долетяха воят на полицейски сирени, скоро служителите на реда разгониха тълпата, но всичко изглеждаше така, като че ли през двора бе преминал ураган — цветята бяха стъпкани, дрехите на Коул и Холи бяха смъкнати от простирите, колата ѝ и неговият камион бяха претършувани основно и по случайност или не, прозорецът на всекидневната бе отворен.

Коул и Холи седяха до кухненската маса, тя бе обхванала с ръце чашата горещ шоколад, който той ѝ бе направил малко преди това, а пред него димеше чаша горещо черно кафе.

— Мисля, че би трябвало да знаеш, че причината, поради която идвам с теб, е бебето. Ако не беше заради него...

— Нея — намеси се тихо, но настойчиво Коул.

Тя му хвърли унищожителен поглед.

— Ако не беше заради него, дори нямаше да изляза с теб оттук.

Коул реши, че сега не беше нито времето, нито мястото да обяснява на Холи откъде знаеше, че бебето ѝ ще бъде момиче. Щеше да запази това за по-късно, когато Холи щеше да бъде в състояние да се върне без болка към онази страстна любовна нощ и да си спомни, че между тях се бе случило нещо вълшебно. Коул отказваше дори да си помисли за възможността тази нощ да не се повтори никога повече. Холи категорично вярваше в това сега, но той се надяваше по-късно да промени решението ѝ. Щеше да го направи, каквото и да му струваше.

Половин час по-късно, когато лимузината пристигна и хората от охраната заеха местата си, Коул и Холи излязоха от къщата и взеха

разстоянието до колата на бегом. Веднага зажузаха камери, защракаха фотоапарати. Цял ескорт от полицаи и репортери последваха лимузината от Меривил до Алкоа, където Франк бе уредил да ги посрещне малък частен самолет.

Колата пое по пистата и паркира точно до самолета, за да могат Коул и Холи веднага да се прехвърлят от едното превозно средство в другото. Той се опита да прикрие Холи от фотографите, които бяха накацали по верижната ограда, а далекообхватните обективи на фотоапаратите им — насочени към стълбичката на самолета. Въпреки усилията си обаче Коул знаеше, че е безполезно. От опит знаеше, че колкото и лоша да е снимката, когато имаше сензационна новина като тази, нямаше начин още на следващия ден да не се появи на първа страница на вестниците.

— Никога преди не съм се возила в самолет — гласът на Холи звучеше съвсем безизразно, докато сядаше на мястото, което Коул ѝ посочи.

Той седна точно срещу нея, с гръб към пилотската кабина.

— Страхуваш ли се?

— Това е без значение. Нищо не може да ме уплаши повече от това, което става сега навън.

— Няма да мине много време и да летиш със самолет ще ти се струва толкова естествено, колкото да вървиш пеша, а репортерите просто няма да ти правят впечатление.

— Това никога няма да стане, Нийл.

Коул не ѝ възрази.

— Ако летенето те притеснява или те плаши, можем да използваме един от автобусите — нарочно ѝ говореше така, надявайки се тя да тръгне с него. — На турне обикновено ходим с тях. Няма да повярваш колко са комфортни и удобни.

— Не прави това — промълви тя.

— Как можеш да се предадеш толкова бързо, Холи?

— Не бих могла да живея така. Дори ако исках да опитам и да повярвам, че мога, не искам за детето си такъв живот. Това не е в природата ми. Знаеш много добре, че не дойдох с теб, защото го исках, Нийл... Коул — тя обърна глава и се загледа през прозореца. — Мъжът, в когото се влюбих, се казваше Нийл Чапмън. Дори не

познавам Коул Уебстър. Защо да прекарвам остатъка от живота си с него?

Коул не знаеше как да ѝ отговори, какви думи да подбере.

Подготовката за излитането бе привършена и самолетът започна да набира скорост по пистата. Коул закопча колана си.

— В Меривил за мен вече никога няма да бъде същото — продължи тя, — ти промени живота ми завинаги. Вече няма да мога да бъда просто аз, винаги ще съм „момичето на Коул Уебстър“. По дяволите, харесвах се такава, каквато бях. Това ми бе отнето и не мога да направя нищо, за да го спра.

— Съжалявам.

Да каже нещо повече, да се опита да отрече това, което и двамата знаеха, че е самата истина, означаваше да омаловажи и подцени болката ѝ.

— Погледни! — Холи посочи през прозореца. — Те дори не могат да ни видят, но продължават да снимат — в гласа ѝ прозвучаха истерични нотки. — Мислиш ли, че продължават да висят там, защото смятат, че самолетът ще се разбие и те ще пропуснат голямата новина, ако се приберат вкъщи при семействата си? — когато отново погледна към него, очите ѝ бяха плувнали в сълзи. — Не мога да живея така — думите ѝ прозвучаха като присъда.

— Знаем колко грозно и страшно изглежда всичко отстрани.

Всъщност виждайки ситуацията през нейния поглед, той си припомни как се бе чувствал, когато за пръв път стана обект на лудостта на медиите. Освен това цялата тази ситуация го накара да осъзнае колко бе привикнал към всичко това.

— Няма да те лъжа, това не е нещо, което се случва веднъж в живота. Репортерите, фотографите, цялата тази врява е част от това, което съм. Да ти кажа честно, хич не ми харесва. Бих искал да имаше начин да предотвратя това да не се случва, както и да попреча на жълтата преса утре да отпечата полуистините и директните лъжи, но те неминуемо ще се появят. Това, на което стана свидетел днес, е част от всичко, от което бягам, Холи. Това обяснява защо дойдох в Меривил, където имах щастието да срещна теб.

— Опитваш се да ми кажеш, че си измислил Нийл Чапмън и всичко останало, само, за да избягаш от репортерите?

— Нещата са много по-сложни — призна той. — Катастрофата, за която ти разказах, ме накара да си задам множество въпроси за себе си, за това, което съм, за хората, които познавам. Не бях осъзнал колко ми липсва и колко обичам работата си, докато ти не ме убеди да започна да пея и за добро или зло разбрах, че това е моето призвание. Лошото в това положение е, че след като накрая осъзнах какво представлявам и какво искам, разбрах, че ти не харесваш хора като мен. Именно това ме спираше през цялото време да ти кажа кой съм. Мислех си, повтарях си, че ако ти дам малко време, ще видиш, че съм различен. А после се случи това.

— Ти не си различен, просто само така си мислиш. Как можа да ми кажеш, че ме обичаш, когато си знаел много добре, че една жена те чака да се върнеш вкъщи?

Гласът ѝ бе пропит с болка и отчаяние, в очите ѝ напиреха сълзи. Как да ѝ обясни за Белинда, без Холи да остане с впечатлението, че е безцеремонен и надменен негодник? Коул откопча предпазния колан и се наведе напред с намерението да улови ръката ѝ. Като че ли отгатнала намерението му, Холи скръсти ръце на гърдите си и се загледа през прозореца. Той отново се облегна назад.

— Няма да те пусна да излезеш от този самолет, докато не чуеш всичко, което имам да ти казвам.

Дълго време Холи остана мълчалива и неподвижна. После обърна взор към него.

— Имаш всичкото време оттук до Феникс, за да ме убедиш.

Бе вече късен следобед, когато самолетът се приземи на летището във Феникс. Холи изглеждаше по-изтощена от всякога. Все пак намери сили да се усмихне окуражително, когато забеляза, че Коул е впил настойчивия си поглед в нея. Той бе използвал телефона от пилотската кабина, за да уреди последните подробности по връщането си у дома, след това по молба на Холи се обади на Арнолд и Лерой и ги уведоми, че остават без двама служители. Коул бе убеден, че двамата вече знаеха всичко, но бе готов да изпълни всяка молба, която идваше от Холи.

— Добре съм — отвърна тя, забелязала загрижения му поглед.

— Не искам да те оставям тук.

Тя щеше да му липсва страшно много. Знаеше с непоколебима увереност, че независимо колко разумно бе да я отдалечи от врявата и истериите на медиите, с които трябваше да застане очи в очи, когато се върнеше вкъщи, раздялата им бе грешка.

— Имаме нужда от малко време — отбеляза Холи съвсем разумно. — Трябва да обмисля много неща, а ти... само мога да си представя какво ще трябва да свършиш ти.

— Не си променила решението си, нали?

Беше дяволски трудно, но бе успял да победи враждебността ѝ и я бе накарал да разбере мотивите му, разказвайки ѝ всичко от начало до край. Холи не бе отстъпила лесно, бе продължила гневно да се защитава и на моменти Коул си мислеше, че нищо, което би могъл да каже или направи, няма да промени отношението ѝ.

— Точно сега единственото, което знам със сигурност, е, че те обичам, Нийл.

— Обещай ми, че няма никога да го забравиш. И ако се окаже, че това не е достатъчно, ще ми дадеш шанс да оправя нещата.

— Няма да направя нищо, преди първо да поговоря с теб — тя хвана ръката му и окуражително я стисна.

Самолетът направи остър завой и се насочи към неголям хангар, където щеше да спре. Коул доближи глава до прозореца и огледа района, страхувайки се, че и тук може да изскочи някой репортер с насочена към тях камера.

— Изглежда накрая им избягахме — заяви той. — При дядо си ще бъдеш на безопасно място, поне за няколко дни. Дотогава шумът около нас ще утихне и ще мога да те заведа в Лос Анжелис, без да се налага да преминаваме през такъв ад.

— Звучиш много самоуверено.

— Сензацията около нас не е толкова голяма, че да трае повече от седмица. Нали знаеш — всяко чудо за три дни. След като дам пресконференция и достатъчно интервюта и всички видят, че съм си същият, какъвто бях миналата година, медиите ще прехвърлят вниманието си върху някой друг обект.

Както говореше на Холи, с периферното си зрение Коул съзря един човек, който енергично махаше към самолета. Непознатият носеше синя риза за голф и панталони с цвят каки, движеше се нервно

и бе очевидно, че щеше да се пръсне от вълнение. Коул накара Холи да погледне през прозореца, сочейки ръкомахащия мъж.

— Това сигурно е дядо ти.

Тя го забеляза веднага и на устните ѝ се появи топла, изпълнена с обич усмивка.

— Дядо никога не върши нещо, което да не е придружено от силни емоции.

Коул с удоволствие забеляза радостните искри в очите ѝ. Прииска му се, съвсем егоистично, на него да се бе зарадвала така. Хвърли отново изучаващ поглед наоколо и веднага забеляза една жена в тъмносин костюм, с дипломатическо куфарче в ръка. Изпита необичайно за него задоволство, когато разбра, че Франк не бе дошъл да го посрещне.

Докато самолетът приближаваше чакащата групичка, Холи се доближи до прозореца и помахна на дядо си в отговор.

— Не е ли чудно как съзнанието ни защитава и ни кара да забравяме колко много ни е липсвал някой?

— Това заключение от минал опит ли беше, или предсказание за бъдещето?

Въпросът му я накара да се замисли.

— Не знам — обърна се и впи поглед в него. — Може би и двете.

Коул отново бе обзет от неприятното чувство, че ще бъде грешка да си тръгне от Феникс без Холи. Но нямаше друг начин. Франк му бе казал, че Белинда е вече на път за летището заедно с Ранди.

По говорителя долетя гласът на пилота.

— Камионът с гориво е тук, мистър Уебстър. Веднага щом заредим, можем да помолим да освободят пистата за излитане.

Коул натисна копчето на интеркома.

— Благодаря.

Когато обърна поглед към Холи, забеляза, че очите ѝ бяха забулени от тъга.

— Какво има?

— Не мога да повярвам, че те виждам в такава светлина. За мен това е ново и непознато, а ти приемаш всичко толкова спокойно, искам да кажа, чувстваш се в свои води. Аз дори никога преди не съм се качвала на самолет, а ето ти знаеш как се използват всички копчета. Миналата вечер ти беше обикновен, добър провинциален мъж, който...

— Холи спря, пое си дълбоко дъх, след това закри устата си с ръка и примигна няколко пъти, опитвайки се да преглътне сълзите си. — Който купи детско креватче от магазин за употребявани вещи и го превърна в...

— Мислех, че не си забелязала.

— Ами ако креватчето вече не е там?

Той се отпусна на седалката до нея и я взе в прегръдките си.

— Всичко е наред, Холи. Ще купя друго.

— Не искам друго.

— Тогава ще накарам някого да отиде до къщата, да го вземе и да ни го изпрати.

Когато вдигна глава и го погледна, очите ѝ бяха сериозни.

— За теб всичко е толкова лесно. Така ли става, когато си богат?

Преди Коул да има време да отговори, самолетът спря и помощник-пилотът излезе от кабината, за да отвори вратата. Холи се изправи и прокара пръсти през косата си. Няколко секунди по-късно проехтя плътен силен глас.

— Холи, момиче, къде са те скрили?

— Тук съм, дядо.

Коул стана и се отдръпна встрани. Вместо да се отпрати към внучката си обаче, Хоръс Мърдок се насочи към Коул. Няколко секунди не свали изучаващия си поглед от младия човек.

— Ти трябва да си този, който забърка Холи в тази каша.

Това изявление свари Коул неподготвен. Не знаеше дали да остане твърдо на мястото си и да признае вината си, или да се махне. След това му хрумна, че Хоръс може би имаше предвид бременността на Холи. Тя го бе информирала за това по телефона, но да я види бременна бе очевидно шок за стария човек.

— Знам колко лошо изглежда всичко това отстрани, но искам да знаете...

— Не ми дължиш никакви обяснения, синко. Само повторих това, което ми казаха. Ако Холи смята, че си добър за нея, това означава, че си добър и за мен — той протегна към Коул двете си ръце и го стисна в здрава, мечешка прегръдка.

— Аз обичам внучката ви, мистър Мърдок — харесваше му, когато изговаряше гласно тези думи.

— Но разбира се! — старецът погледна Холи и се усмихна. — Нима момиче като нея може да не бъде обичано?

— Изглеждаш чудесно, дядо — обърна се към него тя. — Това място ти се отразява много добре.

— А пък ти изглеждаш като някоя от онези червени рози, които баба ти отглеждаше и които не можеха да се намерят в цял Меривил — той сърдечно прегърна внучката си.

Някакво движение при вратата отвлече вниманието на Коул. Жената в тъмносиния костюм бе влязла и стоеше на дискретно разстояние от тримата. Коул се извини и се приближи до нея.

— Донесох парите и чека, за които помоли — тя му връчи един запечатан плик.

— Благодаря.

Коул отвори плика и погледна вътре, за да се увери, че всичко, което бе поискал, е там. Жената кимна леко.

— Беше удоволствие за нас да ви услужим. Ако няма нищо друго...

— Не, това беше всичко.

— Тогава ще ви пожелаая приятно пътуване. Трябва да тръгвам.

Коул се върна при Холи и дядо ѝ и връчи плика на Хоръс.

— Ако аз дам това на Холи, цялата останала част от нощта ще отиде да я убеждавам да го приеме.

Хоръс не погледна в плика, но почувства колко е тежък. Очите му се свиха подозрително.

— Мислиш ли, че тя ще се нуждае от толкова пари само за няколко дни, които ще прекара при мен? Поне аз разбрах, че ще остане за два-три дни.

Чак сега на Коул му хрумна, че парите могат да бъдат изтълкувани като измиване на ръцете или като някаква отплата.

— В някои болници не приемат пациенти, ако те нямат медицинска застраховка или не могат да докажат, че имат парите в наличност, за да си платят сметката. Не очаквам да се случи нищо лошо, но докато ме няма, не искам да поемам никакви рискове.

— Той е прав, дядо, макар че хич не ми харесва да си го призная — след това Холи се обърна към Коул: — И повече не се опитвай да правиш нещо за мен, без да ме попиташ.

— Мислех си за бебето, а знам колко упорита можеш да бъдеш, когато те карам да приемеш пари.

— Не ме познаваш толкова добре, колкото си мислиш, Коул Уебстър. Ако потрябва, ще открадна и от купичката за подаяния на Армията на спасението^[1], за да защита бебето си.

— И ще работиш, докато израниш и разкървашиш пръстите си, за да ги върнеш — възрази той.

Хоръс се разсмя, ставайки свидетел на словесната им схватка.

— Значи така стоят нещата между вас двамата. Винаги съм се чудил с какъв мъж ще се събере най-накрая Холи — погледът му се плъзна от нея към Коул, после обратно. — Това ваше бебе сигурно ще бъде страотно, никак няма да ви бъде леко да се справяте с него.

Холи примигна изненадано, а Коул се усмихна.

— Особено ако малката прилича достатъчно на майка си.

— Малкият — поправи го Холи.

— По-добре да тръгваме, преди да е настъпил пиковият час — рече Хоръс на Холи и потупа Коул по рамото. — С нетърпение очаквам възможността да те опозная по-добре, синко.

— Благодаря ви, мистър Мърдок.

— Харесва ми, че не си забравил добрите маниери, на които те е научила майка ти, но тъй като вече сме едно семейство, Хоръс звучи доста добре — той направи движение към вратата. — Холи ми обясни, че не можеш да слезеш от самолета, защото се страхуваш, че някой може да те види, затова излизам навън, за да се сбогувате насаме.

— Нали имаш телефонния ми номер в къщата? — попита Коул, след като Хоръс излезе. — И на телефона в колата?

— Мислех, че спомена, че брат ти няма телефон в пикапа си.

— Няма, но...

— Само се пошегувах.

— Е, добре, недей. Това е сериозно, Холи. Искам да съм сигурен, че можеш да ме намериш, независимо къде съм и какво правя.

— Но нали е само за няколко дни? — запротестира тя.

— Наистина ли?

— Обичам те, Нийл... Коул.

— Но дали това е достатъчно?

Знаеше, че това бе грешка, но не можеше да не я попита.

Холи дълго време мълча. Накрая отговори съвсем честно и искрено:

— Не знам.

Не това искаше да чуе от нея. Целуна я дълго и страстно. В целувката му имаше отчаяние, искаше му се тя да не може никога да я забрави, никога да няма сили да си тръгне от него. Защото не можеше да я загуби.

Когато два часа по-късно Коул слезе от самолета, първото нещо, което чу, бяха шумните приветствия на Ранди, който тичаше радостно насреща му.

— Дяволски хубаво е да те видя отново! — каза той, като го грабна в мечешка прегръдка.

Коул се засмя, очевидно доволен от възторженото посрещане.

— И аз много се радвам да те видя отново, братле.

Беше чудесно, защото ги свързваха толкова неща. Коул бе разбрал, че домът не е просто мястото, където живееш. По-важни бяха хората, които живеят там.

— Как е Холи? Как прие истината за теб? — преди Коул да успее да му отговори, Ранди продължи с въпросите: — Това, че е разстроена, няма да навреди на бебето, нали? Познава ли някой лекар във Феникс? Не че смятам, че ще има нужда от такъв, но все пак нищо няма да навреди, ако сме подготвени.

Коул отстъпи една крачка назад и му хвърли изпитателен поглед.

— Какво си намислил?

— Нищо, по дяволите — разсмя се Ранди. — Само съм дяволски щастлив, че отново се върна вкъщи. Сега ще ми отговориш ли, или да те поотупам малко, за да го направиш?

— Холи е добре.

Коул побутна очилата си по-високо, нагласи ги по-удобно на носа си и се замисли. Щеше да бъде хубаво да поднови контактите си. Всъщност, докато самолетът приближаваше Лос Анжелис, Коул с изненада бе открил, че има толкова неща, които с нетърпение очакваше да свърши.

— Поне беше добре, когато я оставих във Феникс. Прие новината за това, кой съм, по-спокойно, отколкото очаквах, и много по-

добре, отколкото аз бих го направил на нейно място. Но тя си е такава. Оставила е онзи кучи син Трой Мартин да се измъкне просто така, без... — Коул спря, осъзнавайки, че сега не бе нито мястото, нито времето да говори за това с Ранди. — Направо ми призлява, като си помисля, че той напредва бързо и прави кариера, без изобщо да му пука за Холи.

Ранди прегърна брат си през раменете и двамата се отправиха към хангара.

— И сигурно ще се прочуе, ако не направи преди това нещо, с което да се самоунищожи.

Точно тогава на пистата се приземи и друг самолет и Коул трябваше да крещи, когато задаваше следващия си въпрос.

— Маршъл обаждал ли се е?

— Той проследил човека, който е ходил при Ерик и Майк и открил, че става дума за частен детектив от Лос Анжелис. Оказа се, че тоя приятел е работил в миналото за Маршъл. Предполагам, че е наистина добър, тъй като го открихме дяволски трудно и похарчихме маса пари.

— Нещо ми подсказва, че който е изпратил детектива, той е изпратил и онази рисунка в „Дъ Уърлд Рипортър“. Това, което не мога да разбера, е, защо го е направил.

— Не можеш да си представиш в каква лудост са изпаднали всички твои почитатели от този район, когато статията и рисунката излязоха на първа страница тази сутрин. Около къщата има толкова репортери, че на Франк му трябваха петнадесет минути, докато се провере през тълпата.

— Ами как така никой не те е последвал?

— Франк ме изпрати да те посрещна веднага щом ти се обади тази сутрин. С Белинда отседнахме в един мотел в Ел Монте, като очаквахме той да се обади къде и кога да те вземем.

— Сега Франк къде е?

— Двамата с Джанет подмамиха цяла тълпа журналисти извън Лос Анжелис, за да отклонят вниманието им от мен.

Ранди насочи Коул зад сградата.

Достигнаха паркинга и вече приближаваха към пикапа на Ранди, когато Коул вдигна поглед и забеляза Белинда. Тя предизвикателно се

бе облегла на вратата. Бе облечена в плътно прилепнала рокля от ликра, която изглеждаше почти прозрачна под светлините на лампите.

— Франк ѝ каза да се облече съвсем семпло — каза Ранди, след като проследи погледа му.

— Положението е малко неудобно. Съжалявам, че трябваше да бъдеш въввлечен в това, Ранди. Разбирам, Франк се е опитал да я убеди да ме чака вкъщи.

— А тя се опита да убеди мен аз да остана, а тя да дойде да те посрещне сама.

Белинда се запъти към тях с бавна предизвикателна походка, като съблазнително полюляваше бедра. Когато приближи достатъчно, на устните ѝ заигра широка, победоносна усмивка.

— Изглеждаш фантастично — каза тя с леко дрезгав глас. — Направо човек да те изхруска. И точно това смятам да направя в мига, в който останем сами.

Коул погледна смутено към Ранди. Не бе просто изненадан, бе вцепенен от учудване. Не познаваше тази страна от характера ѝ. Жената, която бе оставил преди шест месеца, никога не бе интимничила с него в присъствието на някой друг. Тя си говореше по същия начин, само че запазваше това за спалнята.

Белинда веднага усети неудобството му.

— Ранди разбира, че от дълго време бяхме разделени и... Той няма нищо против.

Тя се промуши между двамата, обви ръце около врата на Коул и го целуна дълго, със стаена страст. Но отвращението, което го заля при тази целувка, го накара да се сепне. Бе очаквал да изпита съчувствие, дори вина, но не и враждебност. Веднага се откъсна от прегръдките ѝ.

— Не забравяй, че се опитваме да не привличаме внимание — изрече рязко той.

— Но Ранди няма нищо против, ако... — Белинда се опомни навреме. — Прав си. Съжалявам. По-късно ще имаме достатъчно време.

Тя хвана ръката му и интимно се притисна към него, докато крачеха към пикапа.

От няколкото кратки разговора, които бяха водили, откакто той ѝ бе дал да разбере, че всичко между тях трябва да приключи, можеше да си направи заключение, че тя нямаше да отстъпи без борба. Но това

надхвърляше всичко, което си бе представял. В действията на Белинда се долавяше отчаяние.

Достигнаха пикапа и Коул разсеяно подаде ръка на Белинда да се качи, като в същото време се опитваше да си отговори на множеството въпроси, които се въртяха в главата му. В един миг, с кристална яснота, Коул разбра какво го тревожеше. Това бе усмивката ѝ, когато го посрещна на летището.

Белинда не изглеждаше доволна, радостна, дори не изпитваше облекчение от завръщането му. Напротив, имаше вид на победителка.

Коул сложи крак на стъпалото и я прикова със студения си поглед.

— Колко ти платиха за рисунката, Белинда?

Лицето ѝ изведнъж пребледня като платно.

— Не разбирам за какво говориш — заекна тя.

— По-добре се моли сумата, която са ти платили, да е достатъчна, за да можеш да се издържаш, докато си намериш някой друг глупак да те поеме, защото аз съм дотук.

— Как можеш да ме обвиняваш в такова нещо? — тя постави ръката си върху неговата. — Пътувал си твърде дълго — отбеляза разумно. — Изморен си. След като се приберем вкъщи и си починеш, ще виждаш нещата по-различно.

— Защо го направи, Белинда? — гневът му бе примесен с искрено любопитство. — Заради парите ли?

Тя зашари нервно с очи и прокара език по устните си.

— Аз не... — силно стисна ръката му. — Коул, моля те, помисли какво означаваме един за друг.

В отговор той само се изсмя.

— Винаги ли е било толкова лесно да ме манипулираш?

— Трябва да ме разбереш... — Белинда усети, че се бе издала, казвайки твърде много, затова опита друга тактика. — Отчаяно исках да се върнеш вкъщи. Бях уплашена. Да, така е, ужасно се страхувах. И бях самотна. Не можеш да си представиш какво беше тук без теб — хвърли отчаян поглед към Ранди. — Кажи му през какъв ад преминах, Ранди! Ти ми беше свидетел. *Кажи му!*

— Не намесвай брат ми! — сряза я Коул.

— Погледни ме, Коул! — извика тя. — Спомни си всички нощи, които прекарахме заедно. Аз съм всичко, което можеш да поискаш от

една жена, аз съм олицетворение на твоите еротични сънища. Може да продължим така, Коул.

— Запази си приказките за някой друг, Белинда — той преднамерено бавно хвана и отмести ръката ѝ. — Кой знае, заради това, което направи за тях, онези от „Дъ Уърлд Рипортър“ могат да ти посветят някоя кратка статийка.

[1] Международна мисионерска благотворителна организация. — Б.р. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Как разбра? — попита Ранди, спирайки пикапа, за да даде предимство на един голям камион.

— Ами просто така всичко си идва на мястото, не мислиш ли?

— Мислиш ли, че се е обадила във вестниците, след като я оставихме на летището?

— Обзалагам се, че точно това е направила.

— Ти се отнесе доста грубо с нея, Коул — продължи Ранди. — Особено когато ти поиска пари, за да си плати таксито.

— За петдесетте хиляди долара, които е получила заради рисунката, Белинда може не да наеме, а да си купи такси.

Коул беше повече разочарован, отколкото ядосан, но с гнева можеше да се справи по-лесно.

— Вярваш ли й? — попита Ранди, след като помисли известно време.

— Имаш предвид обясненията й защо го е направила?

— Да.

Коул смъкна стъклото на прозореца и остави хладния вечерен въздух да лъха в лицето му.

— О, предполагам, че любовта я е подтикнала да направи това, но не любовта към мен, а към всичко това, което можеше да й осигури името ми. Има само един начин жени като Белинда да постигнат начина на живот, който си мислят, че заслужават, и това е като се лепнат за някой като мен. До известна степен това за нея е като кариера, на това е била учена през целия си живот.

— През цялото време ли си знаел това?

— Вероятно да. Явно съм избягвал да го призная, дори и пред себе си. Когато ходиш някъде с жена като Белинда, увиснала на ръката ти, това само показва какъв успех си постигнал и колко си популярен.

— А какво показва това, ако ходиш някъде с Холи? — настоя Ранди.

Коул се усмихна.

— Че съм голям късметлия.

— Изглежда, ще трябва и аз да си търся такава жена. Холи няма ли някоя сестра, иди поне братовчедка?

— Никога не съм забелязвал на теб да ти липсва женска компания.

— Търсил съм, но все още не мога да открия тази много специална жена, с която да се обвържа — отвърна Ранди неочаквано прямо. — Оставям се да ме омайват красиви пеперуди с пречупени криле.

— Нещо ми подсказва, че ще стане още по-лошо.

Ранди го изгледа въпросително.

— Какво означава това?

— Ако се разчуе, че си толкова чувствителен, жените направо ще блъскат ден и нощ по вратата ти.

— Чувствителен ли? — малко тъжно рече Ранди.

Коул веднага стана сериозен.

— Точно така. Тази страна от характера ти ти помага да пишеш песни.

— Кое те кара да мислиш, че пиша?

— Дори не се опитвай да го отричаш. Ако не бях погълнат толкова много от други неща, щях да забележа стила ти в онези песни и много по-рано щях да разбера, че ти имаш пръст в тази работа — Коул остана замислен няколко секунди. — Защо не сподели с мен, Ранди?

— Исках безпристрастно мнение.

— Е, сега, след като го имаш, какво смяташ да правиш?

— Зависи.

— От какво?

— Дали се интересуваш от...

— По дяволите, Ранди, да не си посмял изобщо да си помислиш да продадеш песните на някой друг!

— Добре, няма. Като че ли най-накрая и аз постигнах нещо значително в това семейство.

— Моля те, не си го изкарвай на мен! — изстена Коул.

Ранди му хвърли поглед и се ухили.

— Вече е твърде късно. Смятам да използвам шанса си докрай.

Коул се отпусна назад, облегна глава на седалката и затвори очи. Устните му се извиха в доволна усмивка.

— Не се отпускай чак толкова — предупреди го Ранди. — Веднага щом поемем по булевард „Дулууд“, спирам някъде, а ти скачаш отзад.

Коул не можа да се удържи и се разсмя. Какво чудесно завръщане къщи само: да се крие отзад в пикапа, за да премине през тълпи журналисти! Е, това е цената на славата.

Небето на изток взе да просветлява, скоро щеше да съмне и Коул най-накрая се отказа от опитите си да заспи. Слезе на най-долния етаж да си направи кафе. Франк вече бе в кухнята, облечен в стар кариран халат. Беше със същите чехли, които Ранди му бе подарил за Коледа преди около петнадесет години.

— Добре дошъл у дома.

Срещаха се за пръв път, откакто Коул напусна дома си.

— Благодаря. Хубаво е да се върна пак тук.

— Станал си толкова рано, защото не можеш да спиш, или защото мислите не ти дават покой?

— Може би и двете.

— Изглежда месеците, които прекара далеч от къщи, бяха точно това, от което се нуждаеше. От дълго време не съм те виждал в такава добра форма.

Коул прокара ръка по гладко избръснатата си буза. Бе носил брадата толкова дълго, че щеше да му е нужно известно време, докато свикне с липсата ѝ.

— Тази сутрин имах проблем с лещите — той примигна няколко пъти. — Чувствам ги някак странно, като чужди.

— Може би е по-добре да си вземеш други.

— Може би.

Ако някой, който не ги познаваше, слушаше разговора им, би предположил, че те просто продължават разговора, който са прекъснали предната вечер.

— Как е Холи? — попита Франк, проявявайки искрен и неподправен интерес.

Коул не бе очаквал такъв въпрос. Бе изненадан, че Франк засягаше тема, която неминуемо щеше да сблъска противоречивите им мнения.

— Миналата вечер се обадох, но тя вече беше заспала. Хоръс, дядо ѝ, каза, че била просто изморена. Иначе мислеше, че е съвсем добре.

Франк наля чашка кафе и я подаде на Коул, след това се отпусна на един стол до масата.

— Когато миналата нощ се върнах вкъщи, Ранди ми разказа какво е направила Белинда. Толкова се ядосах, че ми хрумна да събера всички ѝ багаж на тенис корта и да поканя на барбекю всички репортери, които се навъртат наоколо. И щях да го направя, ако Джанет не ме беше разубедила.

— Жалко. Хрумването ти е било просто чудесно — засмя се Коул.

След това и двамата замълчаха и скоро между тях легна напрегната тишина, изпълнена с очакване и известна доза неудобство. Коул се опита да скрие смущението си, като стана и започна да рови из хладилника. Франк нервно разбъркваше захарта в кафето си. Като че ли годините на враждебност и недоверие не можеха просто да бъдат забравени и пренебрегнати преди двамата да са поговорили за това. Франк спря да бърка и отпи глътка от гъстата черна течност, която той наричаше кафе, но всички останали ѝ казваха шербет.

— Намери ли това, което търсеше? — попита тихо той.

Коул сложи крема-сиренето на плота и седна точно срещу баща си.

— Не знам дали съм търсил точно това, но имам отговор на въпросите си. Така или иначе бях решил да се върна вкъщи, предателството на Белинда само ускори нещата.

— Не искам да придавам на това по-голямо значение, по ти каза „вкъщи“. Само израз ли беше, или...

— След катастрофата аз се промених, татко. И не само аз, като че ли всички сме се променили. Надявам се това да е за постоянно, защото няма начин да се върна към всичко, което беше или ставаше тук, преди да си тръгна — Коул спря за момент, тъй като искаше баща му да осмисли думите му и скритата в тях заплаха, след това разбра, че е пропуснал най-важното. — Сега вече знам, че това, което искам да

правя, е да пея, защото обичам кънтри музиката, тя е моето призвание и тук е моят дом.

— Аз също мислих много по тези въпроси, Коул. Независимо дали ми вярваш, или не, не искам нещата да бъдат такива, каквито бяха преди, не по-малко, отколкото вие с Ранди го искате. И за да не се повтори това, имам една идея, която искам да споделя с теб — Франк отново започна нервно да разбърква кафето си. — Знаеш ли колко много певци идват при мен с молба да ги поема? Е, реших, че за всички ни ще е по-добре, ако наема двама мениджъри да вършат тази работа — Франк не забелязваше, че разбърква кафето с такава скорост, че чуکانето на лъжичката прилича на малко звънче. — Това не означава, че се оттеглям от работата си тук или в офиса. И ако някога ме уловиш, че греша, искам да ми кажеш, за да можем да оправим нещата. Но никога повече няма да допусна положението, в което бяхме изпаднали преди. Никога повече няма да гледам само работата, без да виждам нищо друго около себе си. Пък и след като Ранди пое такава значителна част от нея, не мисля, че това някога ще се случи.

— Знам колко трудно ти е било.

Тридесет години бяха нужни на Коул, за да види баща си като човешко същество с грешки и недостатъци, а не като непобедим враг.

— За всички ни беше трудно — отвърна Франк.

Шумът от тракането на лъжичката по стените на чашката почти заглушаваше гласа му.

Коул се пресегна през масата и взе лъжичката от ръката на баща си.

— Преди малко ме попита дали съм намерил това, което търсех.

— Не искам да ме разбереш погрешно. Ако не желаеш, не ми отговаряй.

— Спомняш ли си, когато бях на осемнадесет години и прекарахме шест месеца в Нешвил? Накрая гласът ми бе спрял да мутира и ти беше убеден, че вече съм готов за големия успех.

— Тогава чуках на хиляди врати и обикалях музикалните компании всеки ден, всяка седмица — отвърна Франк. — Не остана звукозаписна компания, в която да не бях ходил поне два пъти.

— Докато ти се занимаваше с бизнес, аз обикалях университета, срещах се с връстници и се преструвах, че и аз уча там. Нощем си мислех за хората, с които се бях срещнал и се опитвах да си представя

какво ли ще е, ако съм на тяхно място. Исках го толкова много, чак ме болеше.

Франк прокара пръсти през косата си и вдигна поглед към тавана.

— А пък аз си мислех, че осигурявам на двама ви с Ранди чудесно детство. Живеехте такъв живот и вършехте неща, за които другите само си мечтаеха или казваха, че биха искали да вършат, ако имаха куража за това. Всеки път, когато излезеше на сцената, нямаше човек, който скришом да не искаше да бъде на твоето място. И тогава, и сега.

— Предполагам, че това е нещо, което не можеше да ми бъде казано, а трябва сам да открия.

— Жалко, че не ти избра момента кога да се върнеш, принудиха те. Не биваше да оставяш Холи.

— Ще се справим с това.

— Дяволски си прав, разбира се, че ще се справим — усмихна се Франк. — След като вече заговорихме за това, мисля, че е време да ми разкажеш за внука ми.

— *Внучка* — поправи го Коул. — Наистина няма какво толкова да ти казвам, освен че Холи сигурно ще направи някои промени тук и не мисля, че някой ще бъде в състояние да я спре.

— Просто се чудех, не че се готвя да предприемам нещо скоро, но само си мислех..., е, ако трябва да бъда честен, не само си мислех, изглежда повече...

— Татко, няма ли накрая да изплюеш камъчето?

Франк отпи глътка от кафето и прочисти гърлото си.

— Какво би казал, ако ти съобщя, че в последно време обмислям да дам на това малко момиченце, което Холи ще роди, една любяща баба?

Лицето на Коул в миг се озари от усмивка.

— Бих казал, че това ще е най-хубавият подарък за нея.

По-късно същата сутрин Коул плуваше в басейна с Ранди, когато Джанет излезе от къщата и се отправи към тях.

— Някой иска ли да види днешните вестници? — извика тя, размахвайки един брой над главата си.

Коул доплува до края на басейна и се подаде от водата.

— Предполагам, вече знаеш какво пишат.

— Освен няколко интересни версии за причините ти да отидеш в Тенеси, сега всички са полудели да търсят подробности за тайнствената бременна жена. Дължна съм да те предупредя, че което не са успели да откопчат от приятелите на Холи, са го измислили сами.

В този момент и Ранди се присъедини към тях.

— Какво пишат за Коул?

— Че се е изолирал в някое пазено в тайна място — отвърна Джанет.

— Защо си мислят, че се крия?

— Предполагам, че версията им много ще ти хареса. Пишат, че пластичната операция, която си си направил след катастрофата, е излязла неуспешна, затова си се превърнал направо в чудовище с отвратителен характер — Ранди понечи да каже нещо, но Джанет го спря с ръка. — Почакайте, има още. Според пазени в тайна източници, Коул искал да се самоубие, когато видял лицето си, затова Франк уредил нещата така, че Холи да забременее, за да има Коул причина да живее.

— А казват ли как точно Франк е успял да уреди въпроса със забременяването? — гласът на Ранди бе пълен с унищожителен сарказъм.

Коул изстена, преглеждайки вестника, който Джанет му донесе.

— Надявам се Хоръс да държи тази идиотщина далеч от Холи.

— Чакам с нетърпение момента, когато ще им дадеш пресконференция — рече Джанет с дяволита усмивка. — След като ти сложим шапка, за да скрие късата ти коса, никой няма да може да твърди, че някога си катастрофирал — тя сложи купчината вестници на един стол наблизо и започна бързо да ги преглежда. — Ето един тук, който си мисля, че ще искате да видите.

Джанет подаде на Коул един от най-разпространените вестници в Нешвил. За разлика от другите, които бяха публикували неясни и размазани фотографии на двамата как тичат от къщата към колата, в този вестник имаше хубава нейна снимка. Всъщност снимките бяха няколко и отпреди няколко години. Косата на Холи бе по-дълга, а самата тя изключително слаба, но лицето си беше съвсем същото, така че и дете с лекота би направило връзката.

— Откъде мислиш, са ги взели? — попита Джанет.

— Не знам — отвърна Коул, впил поглед във вестника.

Беше неизбежно във вестниците да се появи хубава снимка на Холи, но той се бе надявал, че дотогава двамата с нея ще бъдат отново заедно. Ранди се приближи до Коул и надникна над рамото му.

— Тази жена ми харесва. Никак не прилича на онези, които постоянно се въртят около теб — засмя се и шеговито сръга Коул в ребрата. — Нещо ми подсказва, че всичко ще се нареди.

Коул разбра, че веднага трябва да предприеме нещо, да направи всичко възможно Холи да дойде при него колкото е възможно по-скоро.

— Можеш ли да насрочиш по-ранна дата за конференцията? — обърна се той към Джанет.

На Джанет не й бе нужно повече, за да разбере колко много се страхуваше Коул да не загуби жената, която обичаше. Усмивката й угасна.

— Предполагам, искаш това да стане възможно по-скоро?

Коул кимна.

— Ще видя какво мога да направя.

На следващия ден, когато Джанет влезе във всекидневната, Коул говореше по телефона с Бъди. Той й направи знак, че приключва разговора, но когато вдигна поглед към нея, нещо в израза на лицето й го уплаши.

— Бъди, налага се да прекъсна. Ще ти се обадя по-късно.

— Кажете на Холи, че сме приготвили една от стаите за вас, когато ни дойдете на гости.

— Непременно — отвърна Коул, а очите му не изпуснаха жената пред него, която от своя страна би желала да бъде навсякъде другаде, освен тук.

— Ще й предам, Бъди, веднага щом я намеря — след това затвори телефона и се обърна към Джанет: — Какво е станало?

— Предполагам, че още не си чел „Дъ Тенесиан“?

— Не.

— Чувал ли си някога за тип на име Трой Мартин?

Коул се почувства така, сякаш някой го удари в слънчевия сплит. Автоматично посегна към вестника, който Джанет държеше в ръка. Нямаше нужда да чете цялата статия, заглавието казваше всичко:

Трой Мартин бе видял възможност да предизвика шум около собствената си персона и веднага се бе възползвал от нея.

— Нищо чудно, че Холи изобщо не вдигна телефона тази сутрин — отбеляза Коул.

— Защо не опиташ да й се обадиш пак?

— Ако е видяла това...

Коул си наложи да мисли разумно и да не се поддава на паниката. Освен ако Хоръс не живееше на някое много оживено място, където продаваха вестници и от други щати, нямаше начин Холи да е прочела „Дъ Тенесиан“ от тази сутрин.

— Тя няма нужда да вижда точно този — възрази тихо Джанет. — От това, което успях да разбера, мога да заключа, че тази история се е появила във всеки проклет вестник в тази страна. Трябваше да дойда при теб още миналата вечер, когато ми се обадиха да искат изявление, но си помислих, че историята е твърде глупава и незначителна и не си струва да те будя.

— Мислех си, че Франк или Ранди са ти казали, че бебето не е мое.

— Те не мислят така, Коул — тя спря и си пое дълбоко дъх, като че ли събираше сили за неравна борба. — Какво искаш да предприема? В този момент в стаята влезе Франк.

— Каза ли му? — обърна се той към Джанет.

Тя кимна.

— Най-добре е тогава да решим как да се справим с тази ситуация.

Коул се изправи и се приближи до прозореца. Остана загледан навън няколко минути, после се обърна към другите.

— Искам да разбереш дали Трой Мартин прави това заради бебето или заради известността, която получава, замесвайки името си с моето.

— Ами ако е заради бебето?

— Тогава ще трябва да измислим нещо — отбеляза намръщено Коул.

— А ако е заради известността?

— Ще го накарам да съжалява, че изобщо се е родил. Използва Холи и я изостави най-безмилостно. Да бъде проклет, ако му позволя да използва и бебето.

— Може би е по-добре да се обадиш на Холи и да я предупредиш за мръсните му номера — предложи Франк.

— Цяла сутрин се опитвам да се свържа с нея.

— Аз пък мисля, че е най-добре някой да замине натам със самолет и направо да я вземе — Джанет прекоси стаята и нежно сложи ръка на рамото на Коул. — Тя трябва да знае, че ти ще бъдеш до нея в този момент. Аз на нейно място сигурно щях да се побъркам от тревога.

— Напълно си права, но не мога да направя нищо, докато не я чуя по телефона — каза Коул.

— Но защо? — възкликнаха едновременно Франк и Джанет.

— Не знам къде живее Хоръс.

Истината беше, че той дори не бе и помислил да попита. Според плана им Холи трябваше да остане във Феникс само няколко дни. Имаше телефонния й номер. Защо да пита за нещо друго?

Франк въздъхна отчаяно, а Джанет му хвърли предупредителен поглед.

— Не е толкова лошо, колкото изглежда на пръв поглед — заяви тя. — След като знаем телефонния номер, можем по него да открием адреса. Ако тръгна за летището веднага, след два часа ще съм във Феникс. Когато пристигна, ще позвъня, а ако дотогава си говорил с Холи, просто ще отида и ще я взема. Към полунощ двете вече ще сме тук.

Чакането щеше да бъде мъчително. Коул мразеше да стои и да бездейства, но знаеше много добре, че няма никакъв начин да се добере до летището във Феникс, ако някой репортер го видеше в Лос Анжелис и го проследеше.

— Ще се обадя на Маршъл, но мисля, че и сама знаеш какво да правиш. Холи никога няма да се съгласи да тръгне с някой огромен детектив.

Джанет му се усмихна окуражително.

— Тя може и да е упорита, но аз съм по-упорита и от нея.

— Надявам се — отвърна Коул.

Когато Франк и Джанет излязоха, Коул отново набра номера на Холи. Остави телефона да звънне поне десетина пъти, преди да се откаже. Остави слушалката и погледна колко е часът. След десет минути щеше да опита пак.

Но не минаха и пет минути и той отново набираше номера.

Коул беше сам, когато по-късно същата вечер се обади Джанет. Бе намерила една бележка с името му върху нея на вратата на къщата на Хоръс Мърдок.

— Отвори я и ми я прочети.

— Сигурен ли си? Не е ли по-добре ти самият да си я прочетеш?

— Не мога да чакам толкова дълго.

Коул чу в слушалката звук от разкъсване на хартия, след това гласа на Джанет:

„Скъпи Коул,

Едно от нещата, които най обичам в теб е, че винаги си ме разбирал защо поставям бебето преди всичко друго в този свят. Знам, че това беше почти твое бебе и любовта ти към мен включваше и него, но не мога да позволя това да ми попречи да постъпя така, както е правилно. Не мога да позволя на Трой да ми вземе детето. Много мислих за това, Коул, и то ме плаши ужасно много. Много съдии в тази страна ще отсъдят, че не е честно спрямо Трой, че не съм му казала за бебето, и ще решат, че не съм способна да бъда добра майка, заради това, което стана с теб. Ами ако попадна на някой от тези съдии?

Дядо ще остане с мен и след като се роди бебето. Объркан е заради Трой и това, че е играл някаква роля в живота ми, затова продължава да ми повтаря просто да му кажа да върви по дяволите и че моето бебе си има баща.

Обичам те и ми е още по-трудно да ти го кажа, без да те нараня. Винаги ще се питам как би протекъл животът ни заедно, но точно сега единственото правилно нещо е да си тръгна. Моля те, прости ми.

Докато четеше, гласът на Джанет трепереше.

— Искаш ли да ти го прочета пак?

— Не.

— Съжалявам, Коул.

— Ще я намеря, Джанет — каза той с непоколебима увереност.

— Не знам след колко време, но ще я намеря.

Не след дълго се появи и Ранди. Понечи да каже нещо, но като погледна към Коул, спря на половин дума.

— Господи, какво се е случило с теб?

— Холи си е заминала — това беше единственото, което можеше да каже на глас. — Разбрала е за Трой и си е тръгнала.

— И ти не можа да я убедиш да не го прави?

— Просто нямах тази възможност.

— Сигурно се страхува ужасно много — Ранди се отпусна на дивана до Коул.

— Това бебе е всичко за нея.

— Аз мога ли да направя нещо?

Но Коул не можеше да му отговори, самият той още не знаеше какво да предприеме. Но разбираше, че трябва да действа.

— Обади се на летището и нареди да ни приготвят самолета колкото може по-бързо.

— Искаш да кажеш, че знаеш къде може да е отишла?

— Не — трябваше да намери отдушник за страха и гнева, които разяждаха душата му. — Но знам много добре къде се намира Трой Мартин.

Самолетът, който Ранди нае, се приземи в Нешвил един час преди изгрева. Коул даде на шофьора на таксито указания как да стигне до дома на Емили Томас и се облегна замислено назад.

Ранди бе предложил да го придружи. Дори когато настоя, Коул му отказа. Това беше нещо, което трябваше да свърши сам. Остави Ранди на летището и веднага тръгна да търси пилот, готов да излети всеки момент. Не бяха минали и петнадесет минути, откакто самолетът

излетя и Ранди вече се оплакваше по телефона. Чак когато Коул го убеди, че няма намерение да напада Трой физически, се съгласи да не го следва в Нешвил.

Коул нямаше никакво намерение да се бие с Трой Мартин и да му посинява окото. Имаше нещо друго предвид.

Шофьорът спря пред голямата портална врата и съобщи, че Коул Уебстър е дошъл да се види с Трой Мартин. Желязната бариера веднага се отвори, като че ли го бяха очаквали.

Трой посрещна Коул на вратата. С широка усмивка отстъпи встрани и го пропусна да мине през огромното, покрито с мрамор фоайе. Трой беше висок и мускулист, косата му бе подстригана на модерна прическа. Бе облечен в тъмносин халат, разтворен до кръста, за да се откриват силните му космати гърди. На бос крак бе обул разкошни скъпи чехли. По вида му можеше да се заключи, че е самодоволният собственик на това място, а не гост. Трой се усмихна и протегна ръка.

— Истинска чест е за мен да ви посрещна. От години съм ваш почитател.

— Спести си любезностите — Коул пренебрегна подадената му ръка. — Знаеш много добре защо съм тук. Нека да уредим въпроса веднага.

— Ще накарам да донесат кафе във всекидневната.

— Няма да остана чак толкова дълго.

— Но няма причина въпросът да не се уреди по съвсем цивилизован начин.

Коул го погледна настойчиво.

— Мога да те уверя, че адвокатите ми са най-цивилизованите в тази страна — започна той с леден тон. — Докато не влязат в съдебната зала, разбира се.

Усмивката изчезна от лицето на Трой.

— Защо намесвате адвокати за нещо, което може да бъде уредено между приятели.

Сега Коул имаше отговора, който търсеше. Трой не се интересуваше от бебето.

— Просто си помислих, че ще искаш да защитаваш родителските си права.

Трой веднага се хвана за промяната в тона му и Коул потръпна от отвращение.

— Е, не мислех да правя нищо по законен път, ако това имаш предвид.

Коул пъхна ръце в джобовете си, защото не бе сигурен доколко още щеше да издържи, без да се нахвърли с юмруци на Трой.

— А по кой път имаше предвид да действаш?

— Помислих си, че след като ние двамата имаме нещо общо, съвсем естествено ще бъде да си помагаме отгук нататък.

— Разбирам. И как мислиш, че можеш да ми помогнеш?

С енергичен жест Трой затвори робата и завърза отново колана.

— Мислех си, че може би ще поискаш да започнеш на чисто с Холи.

— Ами бебето?

— Като вземаш Холи, вземаш и бебето.

— А в замяна? — настоя Коул.

— Можеш да ме представиш в някои среди и да ме препоръчаш. Знаеш как е — да кажеш добра дума за мен, където трябва.

Коул замълча, оставяйки впечатлението, че обмисля предложението.

— Един вид споразумение между мъже, това ли имаш предвид?

— Точно така — потвърди Трой.

— Не знам — започна бавно Коул. — Адвокатите ми смятат, че за Холи и бебето е много по-добре да установят легални отношения с теб — имаше страхотен късмет, че Трой не бе достатъчно хитър, за да разбере, че блъфираше. — За да имат те финансова сигурност за следващите двадесет години, без значение какво може да се случи с мен.

— Легални отношения? — повтори Трой, а очите му се разшириха.

— Знаеш за какво говоря — издръжка за Холи, за детето, такива неща. Искам да знаеш, Трой, че адвокатите ми са страхотни, дяволски добри са. Когато приключат с теб, ще имаш късмет, ако ти остане и половината от това, което ще спечелиш през следващите две десетилетия.

— Не и ако кажа, че съм направил грешка и бебето не е мое.

— Има кръвни тестове, които...

— Ах, ти, кучи син, всъщност защо дойде тук?

— За да разбера що за човек си.

— Само затова?

— Има и още нещо. Отнася се за онези хора, на които искаше да кажа добра дума за теб — гласът на Коул стана заплашителен. — Не мисля, че би искал изобщо да споменавам името ти пред тях.

— Това заплаха ли е?

— Просто казвам, че искам да стоиш далеч от мен и хората, които обичам.

— Ами ако тези твои адвокати подготвят документи, в които да се казва, че не искам да имам нищо общо с това бебе?

— Това ли искаш?

— Ако това ще те накара да ме оставиш на мира.

— Страхувам се, че това няма да стане, Трой. Всичко, което решиш да направиш, трябва да бъде абсолютно доброволно. В противен случай можеш да решиш да се върнеш по-късно и да кажеш, че съм те принудил да се откажеш от правата си.

— Това е, което искам.

Коул кимна, доволен от поражението на Трой.

— Кажи на адвокатата си да изпрати документите в офиса ми.

— Аз нямам адвокат.

— Искаш ли да ти препоръчам някой?

— Искам да вървиш по дяволите.

За пръв път, откакто бе дошъл, Коул се усмихна.

— Пожелавам ти успех в кариерата, Трой.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Десет месеца по-късно

Коул изкачи стълбите от задната част на сцената, за да види как върви работата по монтирането на специалната система, с помощта на която щеше да се приземи на стадиона за откриването на шоуто. Това бе най-рискованият и опасен трик, който бе опитвал досега. Турнето вървеше със страхотен успех, бяха вече в три големи града и Коул се появяваше по този ефектен начин вече няколко пъти, без да възникне някаква засечка или друга неприятност. Франк се кълнеше, че всеки концерт отнема поне година от живота му, но не можеше да оспори реакцията на публиката.

Четири жици водеха от сцената към зрителите, и никой, освен работниците, поставящи системата, и членовете на състава не знаеше предварително по коя от тях ще се появи Коул тази вечер. Досега отзивите за турнето бяха противоречиви, което не изненада никого от тях. Някои критици мразеха театралността и казваха, че кънтри музиката няма нужда от цялата тази показност и специални ефекти. Други, по-малко предубедени, харесваха светлините и ефектния дим, но се оплакваха, че „звънчетата и свирките“ били твърде много и натрапчивото им присъствие се усещало дори в баладите, в които ги нямало. Местейки се от град на град, Франк бе направил незначителни промени, всички бяха доволни от работата, която бяха свършили, и с нетърпение очакваха откриването на шоуто в Далас.

— Проверихте ли дали работи ръчната спирачка? — обърна се Коул към човека, работещ до него. — Тази сутрин е доста влажно.

Мъжът кимна утвърдително.

— Ранди каза, че всичко е така, както го искате.

— Ранди ли?

— Ами той се спуска цяла сутрин по жицата. Човек би помислил, че това е собственият му лунапарк.

В този момент се появи и самият Ранди, който прекоси с бързи крачки сцената.

— Не е вярно! — запротестира той. — Само проверявам системата как работи, защото не искам кълтри звездата да си падне на задника и да обърка състава, а и цялото шоу.

Коул хвърли на брат си руло сребърна лента.

— Между впрочем, къде изчезна? Франк те търси навсякъде.

Ранди обаче отклони въпроса.

— Навъртах се наоколо.

— Какво означава наоколо? — настоя Коул, чувствайки, че крият нещо от него.

Ранди се поколеба за момент, след това отговори неохотно.

— Джанет имаше нужда от малко помощ при проверяването на многобройните обаждания от жени с името Холи.

Работникът усети, че разговорът става твърде личен и се оттегли.

— Е, и? — Коул мразеше безсилието си, но нямаше друг избор.

Откакто се бе обърнал към „Барбара Уолтърс Спешъл“ и бе помолил чрез вестника Холи да му се обади, той бе буквално залят от стотици обаждания на жени, които претендираха, че са Холи. Те стояха пред офиса му, обсаждаха дома му и вратата към сцената преди всеки концерт. Въпреки всичко Коул хранеше надежда, че истинската Холи един ден ще му пише, ще му се обади или просто ще се появи.

— Две от тях наистина много приличаха на Холи, но не можах да отговорят на нито един от въпросите за Феникс, които им зададохме.

Коул възседна стълбата и пъкна крак на второто стъпало. Имаше моменти, когато мисълта за това, че може би е изгубил Холи завинаги бе толкова непоносима, че просто му бе все едно дали ще живее, или ще умре. Франк и Джанет направиха и невъзможното да уредят това турне и да го върнат отново на сцената. Но което бе по-важно, искаха да го изведат въвн от къщата и далеч от стаята, която бе приготвил за малкото момиченце. Искане той да престане да гледа като хипнотизиран детското креватче, което бе донесъл от Тенеси и което в моменти на отчаяние мислеше, че никога няма да използва.

— Сигурно Бъди и Сузи ще ги заболи много, ако разберат това, но не мога да издържам да стоя близо до Дейвид — промълви тъжно Коул. — Всеки път, когато погледна това бебе, си мисля за Холи и... Господи, сигурно дяволски ти е писнало да ме слушаш постоянно да говоря за едно и също нещо.

— Понякога — призна Ранди. — Но понякога ме караш да се чудя какво е да обичаш някого толкова много, колкото ти обичаш тази жена и тогава, честно казано, ревнувам.

— Толкова ли съм се променил?

— Сега гледаш различно на нещата. Като че ли си преминал през някаква тайна врата, когато си срещнал Холи, а сега не можеш да се върнеш назад. И никога не можеш да забравиш това, което си научил по пътя си.

— Май си започнал да пишеш нова песен, а, Ранди? — усмихна се Коул.

— Това е тема, която обмислям от известно време — призна Ранди.

Коул обърна глава към сцената, към работниците, заети с последните приготвления, после погледът му обходи празния стадион, който щеше да се напълни след по-малко от пет часа.

— Благодаря на Бога за всичко това — промълви той колкото на Ранди, толкова и на самия себе си. — Песните ми дават сили да продължа напред. Не знам какво бих правил без тях.

Холи провери дали номерът на билета ѝ съвпада с този на седалката, след това отправи поглед към сцената, опитвайки се да прецени разстоянието дотам. Сърцето ѝ се сви болезнено. С всички принадлежности и уреди, сложени между сцената и първия ред, тя се оказваше много по-далеч, отколкото си бе мислила.

Триста долара — това бяха много пари, само за да чуеш някого как пее, но ако не беше платила тази безбожна цена за един билет, със сигурност някой друг щеше да го направи. Още в момента, в който пристигна в Далас, започна да проверява във вестниците рекламите за билетите за концерта и осемнадесетият ред бе най-добрата възможност, до която бе успяла да се добере.

Само допреди месец си бе мислила, че да вземе решение отново да се види с Коул е най-трудното нещо, което трябва да направи. Веднъж взела решението, можеше или да му пише, или просто да му се обади по телефона. Бяха ѝ нужни месеци кошмарът, наречен Трой Мартин, да спре да я плаши толкова много. Дядо ѝ постоянно бе до нея, обграждаше я с обич и внимание. Това, заедно с радостта от

факта, че бе станала майка, ѝ помогна да преодолее смазващата депресия, в която бе изпаднала.

Ако трябваше да бъде откровена, дълбоко в себе си бе приела възможността Коул да продължи живота си без нея. Това беше риск, който съвсем съзнателно бе поела, когато реши да си тръгне. Със заплахата от Трой, който можеше да се появи всеки момент и да иска родителските си права над детето, Холи разбра, че причинява само неприятности на Коул, а Бог бе свидетел, че той си имаше достатъчно свои, за да се нагърби и с нейните. Никога не си бе представяла обаче, че да вземе решение отново да го види ще ѝ бъде дори по-трудно от това да си отиде от живота му.

Постъпи много глупаво, когато, напускайки Феникс, изхвърли всички телефонни номера, които той ѝ бе оставил. Така че, вместо просто да му позвъни, първият ѝ опит да се свърже с него беше чрез писмо. Отговорът дойде от клуба на феновете му. Пликът съдържаше снимка на Коул Уебстър стандартен размер, автограф-печат и информативно писмо за хода на турнето и в кои градове в близките дни щяха да изнасят концерти.

Вторият ѝ опит да се свърже с Коул бе като се обади в „Уебстър Ентърпрайзис“. Служителката, която отговори, не ѝ се изсмя право в лицето, но реакцията ѝ не бе по-различна. Когато Холи настоя, уверявайки я, че Коул ще бъде извънредно доволен да разбере, че се е обаждала, научи, че за този ден тя е „Холи номер сто“, която е позвънила. Объркана, младата жена се интересува повече и разбра какво ставаше и защо толкова жени се представяха за нея.

Двамата с Хоръс бяха единодушни, че е безполезно отново да се опитва да му пише или да му звъни по телефона. По-добре бе да отиде там, където бе и той. Според информацията от писмото от клуба на феновете, това означаваше Канзъс Сити. Бе пристигнала няколко часа преди началото на последния концерт и шофьорът на таксито я свали точно пред входа. През месеците, прекарани по пътищата с Трой, бе научила доста неща и едно от тях беше, че с малко късмет би могла да се промъкне зад сцената и да се опита да убеди охраната да я пуснат да го види. Дори не успя да се приближи достатъчно, за да опита. Там имаше най-малко двеста жени, които го чакаха, всяка една от които претендираше да е жената на живота му.

Когато напусна Канзъс Сити, не бе обезкуражена, напротив, повече от всякога бе решена да намери начин да се свърже с него. Щеше да се срещне отново с Коул, дори ако трябваше да го следва на всеки концерт и във всеки град в страната. Холи искрено се надяваше това да не се наложи, тъй като парите, които Коул ѝ бе дал и които тя се бе постарала да използва колкото бе възможно по-икономично, се стопяваха с отчайваща бързина. С Хоръс се бяха установили в малък град в Луизиана, където живееха съвсем скромно. Болничните разходи не бяха толкова големи, колкото бе очаквала, но колкото и да се стремяха, всеки месец харчеха повече пари, отколкото позволяваше заплатата ѝ от ресторанта, където тя работеше на непълнен работен ден.

Една жена мина покрай Холи и седна на мястото точно до нейното. Жената носеше черна каубойска шапка „Стетсън“, яркочервена риза със сребърни копчета, черни джинси, които бе пристегнала с колан със сребърна тока и ботуши в червено и черно със сребърни носове. Усмивката ѝ бе не по-малко ослепителна от облеклото ѝ.

— За пръв път ли идвате на концерт на Коул Уебстър? — попита жената с очевидното намерение да завърже разговор.

— Чувала съм го да пее, но не на място като това.

Малко беше да се каже, че бе впечатлена от размерите на стадиона и хилядите хора, които бяха дошли да чуят Коул, тя бе обзета от страхопочитание. Едно бе да чете за популярността на Коул — съвсем друго да види всичко със собствените си очи. Трудно ѝ бе да свърже човека, когото бе познавала и който бе пял пред малобройна публика, повече заинтересована от менюто си, отколкото от песните му, с тази мегазвезда с хиляди почитатели, които купуваха всичко, от тениски до чашки за кафе, само защото върху тях бе ликът му.

— Само не ми казвайте, че сте от онези хора, които са го слушали да пее в онзи ресторант в Тенеси. В последна сметка тези щастливци излизат вече около две хиляди.

— Не разбирам за какво говорите — отвърна Холи.

— Съжалявам, ако думите ми звучат така, сякаш не ви вярвам, но откакто се писа всичко това за Коул Уебстър как се появил в Тенеси, оттогава всеки десети твърди, че е бил там по същото време и го познал, но не казал на никого, тъй като не искал да разваля уединението на певеца. Трябва да признаете, че е трудно да се повярва

на такива твърдения. Всичко това много прилича на онзи случай, когато толкова хора се кълняха, че са видели Елвис в местния „Мақдонълдс“.

— Предполагам, че ако имаш популярността на Коул Уебстър, всеки би поискал да притежава къс от теб — заяви Холи. — Дори ако това е да разкажеш една поукрасена история.

— Лично аз не го обвинявам, че се махна по този начин — усмихна се жената. — Но съм много щастлива, че не остана по-дълго в неизвестност.

— Мога ли да приема тогава, че сте неговата отдавнашна почитателка?

— Посещавала съм всичките му концерти досега — по-големи и по-малки. Първият път, когато го видях на сцената, казах на Скийтър, по това време той ми беше съпруг, че един ден Коул ще стане звезда, да ми помни думата — непознатата говореше с една особена гордост, като че ли предсказанието ѝ по някакъв начин бе допринесло за успеха на Коул. — Ами вие?

— Е, не съм го слушала чак толкова отдавна — отвърна Холи.

В този момент членовете на състава излязоха на сцената. Шоуто щеше да започне всеки момент. Холи бе обзета от нервна възбуда, леден страх скова сърцето ѝ, кожата ѝ започна да гори. След всичките тези месеци след по-малко от час щеше да види мъжа, с когото бе решила да прекара остатъка от живота си. Мъжът, който щеше да бъде баща на нейното дете. Мъжа, когото обичаше повече от всичко на света. Мъжът, заради когото бе намерила сили да загърби страха си от Трой Мартин и властта, която имаше той над нея.

Времето се точеше мъчително бавно. Холи се молеше отчаяно или Коул най-сетне да предприеме нещо и да започне да пее, или да развие ларингит. Музикантите заеха местата си и ярките светлини от огромните прожектори угаснаха, заменени само след миг от загадъчна, приглушена светлина, идваща от малките скрити прожектори около сцената. По целия стадион се разнесе неясен нарастващ шепот, като повей на вятъра — трепетното очакване на шестдесет хиляди души. Холи впи поглед в сцената, а пет-шест прожектора започнаха изведнъж да шарят с лъчите си из публиката. Холи се смути.

— Какво става? — попита объркано жената до себе си.

— Шшт! — тя направи знак на Холи да мълчи и възбудено посочи напред. — Виж там!

Холи проследи погледа на жената към другия край на стадиона. В този момент светлините на прожекторите се съсредоточиха в един мощен лъч, някой скочи във въздуха и полетя към тях. Публиката изригна в оглушителен рев и стана възбудено на крака. Изглеждаше невъзможно, но докато летящата фигура идваше по-близо, приветствените викове се усилваха. Холи видя, че това бе мъж с китара на гърба си, който много приличаше на... о, мили Боже, не само приличаше на Коул, това беше самият Коул!

Той се приземи на сцената, обърна се с лице към тълпата и вдигна юмрук във въздуха в триумфален жест. Съставът започна с първите акорди от най-известния му хит, което накара хората, заели по-евтините места, да затропат възторжено с крака. Коул се приближи към ръба на подиума, прехвърли китарата отпред и започна първия куплет с дълбокия си гърлен глас. Шестдесет хиляди гласа запряха заедно с него.

Холи стоеше вцепенена на мястото си с отворена от изумление уста. Опитваше се да свърже мъжа на сцената с тихия чудесен Нийл Чапмън, когото обичаше толкова много, но това бе невъзможно. В този момент той бе мегазвездата, покорила шестдесет хиляди човека, в блясъка на цялата си слава, а неговият талант я изумяваше и плашеше.

Песента свърши, тълпата гръмна в аплодисменти и сякаш нямаше намерение да спре, докато накрая Коул вдигна ръка и след миг се възцари тишина. Усмивайки се, той се обърна към хората, молейки ги да проявят повече въздържаност. Каза им, че трябва да изпее определен брой песни, и че няма да допусне да си отидат, преди да е свършил. Веднага след изказването му се разнесоха одобрителни викове.

Когато шумът утихна, Коул представи състава си, разказвайки с по няколко топли думи историята на всеки от членовете му и как се бе случило така, че животът им се бе променил и от неизвестни музиканти се бяха превърнали в звезди. Остана само бас китаристът.

— А сега искам да ви представя истинския талант в семейство Уебстър — заяви високо Коул. — Моят брат, Ранди. Преди няколко месеца, докато аз обикалях из различни щати, той си стоеше вкъщи и пишеше песните за албума, който ще излезе тази есен. Няма да се

разпростирам надълго и нашироко, да го хваля и да ви казвам колко е добър. Все пак той е моят по-малък брат и не искам аз да съм отговорен, ако реши да си вдигне носа твърде високо. Но песните, които Ранди написа за този албум, са най-хубавите, които някога съм пял — Коул изчака аплодисментите да стихнат, преди да добави усмихнат: — Всеки ден изказвам благодарствени молитви на Бога, задето ме е дарил с такъв брат, който пише като поет и пее като разгонен котарак.

Ранди избухна в смях заедно с всички около него. Коул се върна в средата на сцената, нагласи китарата си и изсвири първите акорди на една балада. Когато започна да пее, гласът му се извиси чист и ясен. Разказваше за един фермер, работил много години в полето, за жена му, прекарала дълги години в кухнята и за твърде дълго отлаганите им мечти и копнежи.

Докато слушаше песента, очите на Холи се напълниха със сълзи. Коул не просто разказваше историята за фермера и неговата жена, той бе съпричастен и я чувстваше като своя собствена история. И докато пееше, накара всички да я почувстват по същия начин.

Третата песен също беше балада. Този път, за да се постигне още по-голям ефект, прожекторите отново обливаха всичко с ярката си светлина. Коул приближи ръба на сцената и се взря в лицата на хората, които бяха дошли тази вечер заради него.

Бе настъпил моментът, който Холи очакваше със свито от страх и вълнение сърце. С треперещи ръце бръкна в голямата чанта, която бе сложила между краката си и извади навит на руло плакат. Имаше на разположение само минута-две той да я забележи, приблизително толкова щеше да отнеме на хората зад нея да повикат охраната. С нервни пръсти разтвори плаката и едва не го изпусна, но накрая успя да го вдигне високо, изпращайки посланието си. Холи затвори очи, без да смее в този миг дори да си поеме дъх.

Съставът продължаваше да свири, несмутен от нищо. Както и Коул.

И тогава той внезапно той спря да пее, но музикантите продължиха баладата.

От сцената Коул се взираше невярващо в трите думи, написани с червена боя. Думите на песента, която едва бе започнал да пее, замряха в гърлото му. Съобщението, което прочете, можеше да идва само от

един човек. Съзнанието му отказваше да възприеме това, което виждаха очите. Беше се лъгал и разочаровал толкова пъти. Но сърцето му започна бясно да бие в гърдите.

Съставът засвири песента отначало, подканяйки го да се присъедини към тях, обаче Коул и този път не улови такта. Музикантите опитаха отново, но той продължаваше да стои неподвижен и мълчалив, випил поглед в публиката. Накрая Коул успя да си възвърне дар-слово.

— Мисля, че е крайно време да се върнеш при мен — промълви той с болезнена нежност в гласа, като изобщо не се опитваше да скрие болката, която бе изстрадал, докато я чакаше.

Холи бавно свали плаката, изричайки пламенна молитва Коул да го е забелязал. Навсякъде около нея се чуваха прошепнати полугласно въпроси, които се предаваха от човек на човек като приливна вълна. Когато разбра, че Коул наистина говореше на нея, едва успя да сдържи обхваналата я радост и неизмеримо щастие.

Изразът в очите му, думите, които ѝ бе казал, бяха предназначени само за нея, като че ли в огромния стадион бяха само двамата.

— Отне ми доста време, докато намеря начин да го сторя — извика тя в отговор.

Коул свали китарата, остави я на земята и скочи от сцената. Холи хвърли плаката и започна да се придвижва напред, без да обръща внимание на смаяните физиономии на хората, край които минаваше.

Нетърпелив да я докосне, да се увери, че е истинска, Коул протегна ръце към нея, преди още Холи да бе достигнала края на редицата. Тя се хвърли напред и обви ръце около врата му. Коул я вдигна високо във въздуха и я завъртя радостно в кръг, притискайки я силно в прегръдките си. Това предизвика още по-голям смут и недоумение сред публиката. Но след миг тихо произнесените думи „Обичам те, Холи“ прозвучаха по безжичния микрофон, закачен за ризата му, и отекнаха по целия стадион. През тълпата премина нова вълна, този път на възбудено любопитство и разбиране. Някой изръкопляска, друг го последва и докато Коул даваше на Холи най-нежната целувка, на която бе способен, стадионът гръмна от ръкопляскания, споделяйки щастието им.

Жената, облечена в черно и червено, седнала до вече празното място на Холи, се наведе и вдигна плаката, който бе причината за

цялото това объркване. Разтвори го, любопитна да прочете думите върху него:

„НАРЕКОХ Я РОУЗ“

Жената се намръщи. Защо, за Бога, някой ще се вълнува чак толкова заради нещо толкова обикновено?

Издание:

Джорджия Боковън. Сам в тълпата

Издателство „Слово“, Велико Търново, 1997

Редактор: Елка Тодорова

ISBN: 954-439-474-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.